

Nr 187

Kungl. Maj:ts proposition med förslag till tullförordning, m. m.; given den 12 oktober 1973.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden, föreslå riksdagen att bifalla de förslag om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

CARL GUSTAF

G. E. STRÄNG

Propositionens huvudsakliga innehåll

Propositionen innehåller förslag till ny tullförordning och hithörande följdlagstiftning. Tullförordningen är avsedd att ersätta nuvarande tulltaxeringsförordning och tullrestitutionsförordning m. m. Förslagen innebär främst att nu gällande bestämmelser rörande import och export anpassas till den nya tulllag som antogs av riksdagen förra året. I samband härmed har en allmän översyn gjorts av bestämmelserna, bl. a. i formellt hänseende.

1 Förslag till

Tullförordning

Härigenom förordnas som följer.

Inledande bestämmelser

1 § Vid förtullning utgår tull enligt tulltaxan (1971: 920) om annat ej föreskrives.

2 § Om särskilda skäl föreligger kan Kungl. Maj:t förordna att vara som förtullas skall beläggas med särskild tull.

Förordnande enligt första stycket underställes riksdagen för godkännande inom en månad eller, om riksdagssession ej pågår, inom en månad från början av nästa riksdagssession. Om riksdagen icke godkänner förordnandet gäller det högst en månad efter riksdagens beslut.

Utan hinder av riksdagens godkännande kan Kungl. Maj:t upphäva förordnande enligt första stycket.

3 § Kungl. Maj:t kan förordna att vara som förtullas skall beläggas med antidumping- eller utjämningstull för att motverka att dumping eller subventionering i utlandet skadar svenskt näringsliv. Förordnande får meddelas även för att motverka att dumping eller subventionering skadar näringslivet i annat land.

Förordnande enligt första stycket får meddelas för tid under vilken närmare utredning pågår. Visar utredningen att förutsättning för förordnande ej finnes, skall det tillfälliga förordnandet upphävas. Tullbelopp som tagits ut på grund av förordnandet skall då återbetalas utan dröjsmål.

4 § Kungl. Maj:t kan förordna om avvikelser från denna förordning och från tulltaxan (1971: 920)

1. med anledning av konventionen angående upprättandet av Europeiska frihandelsammanslutningen och associationsavtal slutet i enlighet med konventionens bestämmelser,

2. med anledning av Sveriges avtal med Europeiska ekonomiska gemenskapen och med Europeiska kol- och stålgemenskapen jämte dess medlemsstater,

3. för varor från utvecklingsländerna.

5 § Kungl. Maj:t kan förordna att tull icke skall utgå för varuslag som icke eller endast i ringa omfattning är föremål för tillverkning inom landet eller för vara av sådant slag. Förordnande som gäller varuslag får meddelas för högst två år i sänder.

6 § När tull skall utgå efter värde anses varans normalpris som dess värde. Normalpriset beräknas enligt de föreskrifter Kungl. Maj:t meddelar på grundval av konventionen den 15 december 1950 angående varors tullvärde.

När tull skall utgå efter vikt beräknas den på varans nettovikt om annat ej anges.

Tullfrihet m. m.**7 § Tullfrihet medges för vara som förtullas för**

1. medlem av konungahuset,
2. främmande stats beskickning eller beskickningsmedlem eller dennes familj enligt lagen (1966: 664) med vissa bestämmelser om immunitet och privilegier,
3. främmande stats konsulat eller person som tillhör sådant konsulat eller dennes familj i den mån Kungl. Maj:t förordnar därom, varvid hänsyn kan tagas till om den främmande staten medger Sverige motsvarande förmån,
4. internationell organisation eller person som är knuten till sådan organisation om organisationen eller sådan person är upptagen i lagen med vissa bestämmelser om immunitet och privilegier eller i författning som meddelats med stöd av lagen och berättigad till tullfrihet enligt stadga eller avtal som gäller i förhållande till Sverige.

8 § Tullfrihet medges för

1. mindre maskin eller apparat eller annat föremål som inresande yrkesutövare inför och som skall användas i hans yrke av honom eller under hans personliga överinseende under tillfälligt uppehåll i landet, om ej varornas mängd eller beskaffenhet ger tullmyndigheten anledning att medge endast temporär tullfrihet enligt 15 §,
2. livsförnödenheter som inkommer tillsammans med djur och motsvarar djurens behov under transporten till bestämmelseorten,
3. vara, som tillhört förolyckat fartyg eller luftfartyg och som icke är last, samt sjöfynd som tullmyndighet lämnar ut till bärgare enligt lagen (1918: 163) med vissa bestämmelser om sjöfynd utan att bärgningen kungöres.
4. likkista med lik, urna med aska av lik samt kransar och blommor till avliden persons minnesgård,
5. varuprov, mönster och modell, som har endast obetydligt handelsvärde eller som med hänsyn till material eller utförande uppenbarligen är avsedda att endast visa varas beskaffenhet eller användning,
6. blanketter till passersedel, godslista och liknande handling som skall användas vid in- eller utförsel av varor eller vid internationell samfärdsel samt blanketter, register och andra handlingar som skall användas i samband med konferenser, kongresser eller liknande arrangemang av internationell karaktär,
7. markutrustning och undervisningsmateriel som skall användas vid eller i samband med civil luftfart och som är specialkonstruerade för att användas som luftfartsutrustning samt delar och tillbehör, när varorna förtullas för lufttrafikföretag, luftfartsmyndigheten eller annan förvaltning för allmän flygplats, dock endast så länge varorna användes på nu angivet sätt.
8. vara för provning av flygsäkerhetsmateriel, när den förtullas för luftfartsmyndigheten, dock endast så länge den användes för nu angivet ändamål.

Bestämmelser om tullfrihet för varor som införes av resande finns i förordningen (1966: 394) om rätt för resande m. fl. att införa varor tull- och skattefritt.

9 § På de villkor Kungl. Maj:t bestämmer medges tullfrihet för

1. ämne som huvudsakligen användes som läkemedel eller för beredning av tullfri farmaceutisk produkt, hänförlig till 30 kap. tulltaxan (1971: 920),

2. vara som skall användas uteslutande som material för tillverkning av tullfri farmaceutisk produkt, hänförlig till 30 kap. tulltaxan, eller av ämne som avses i 1,

3. vara som skall användas uteslutande som vulkningsaccelerator eller antioxidant för gummiindustrin eller som tillsats till mineralolja för att motverka knackning, oxidation, korrosion eller hartsbildning, för att reglera viskositeten eller för att användas för annat liknande ändamål,

4. garn, bind- och segelgarn, tågvirke, linor och liknande material, som skall användas uteslutande för tillverkning av fisknät,

5. delar till stridsvagn eller annat pansrat stridsfordon samt till vapen och ammunition för militärt bruk.

10 § Delar och tillbehör samt material av plast, gummi, textilvara eller glas, vilka skall användas för bitillverkning, får införas mot tull som motsvarar fyra femtedelar av tullen på bilar, införda under samma omständigheter. Detta gäller ej däck och andra varor, hänförliga till tulltaxenummer 40.11.

Kungl. Maj:t bestämmer de villkor som skall gälla för tullnedsättning enligt första stycket.

11 § Kungl. Maj:t kan medge tullfrihet för

1. förnödenheter och proviant som medföres eller tages ombord på transportmedel i utrikes trafik, om varorna är avsedda för transportmedlet eller för besättning eller passagerare,

2. vara som införes av person, vilken inflyttar till landet eller återvänder hit efter längre tids vistelse i utlandet, om införseln icke sker i handelssyfte,

3. vara som införes med anledning av arv eller testamente eller som gåva eller lån utan vederlag och vara som köpts för medel skänkta från utlandet,

4. film och trycksaker om varor eller tjänster som erbjudes från utlandet,

5. vara för turistpropaganda,

6. vara som skall användas vid räddnings- eller bärgningsföretag eller humanitär hjälpaktion,

7. vara för undervisningsändamål eller för vetenskapligt eller kulturellt ändamål,

8. vara som skall användas vid utställning eller mässa eller vid liknande evenemang som ordnas för att främja försäljningen av utländsk vara,

9. välfärdsmateriel för sjöfolk,

10. hålkort, håltremsa, magnetband och annat medium med registrerade data.

12 § Kungl. Maj:t kan medge tullfrihet för vara som införes i egentlig gränstrafik.

13 § Kungl. Maj:t kan medge tullfrihet eller tullnedsättning för vara som

1. är svensk eller har förtullats i Sverige,

2. har tillverkats helt eller delvis av material, vilket är svenskt eller har förtullats i Sverige,

3. har tillverkats med utnyttjande av svenskt konstruktionsarbete eller annan liknande svensk prestation,

4. har reparerats och införes i utbyte mot svensk eller i Sverige förtullad vara av samma slag vilken utförts från Sverige,

5. införes som ersättning för del eller tillbehör till vara som förtullats i Sverige och som ej stämt överens med vad som får anses avtalat.

14 § Emballage som införes med varor skall tulltaxeras för sig endast om det kan anses som självständig handelsvara.

Kungl. Maj:t kan medge tullfrihet för godsbehållare (container) och annat emballage, lastpall och annat hjälpmedel för transport, lastning, lossning eller annan hantering av gods samt för delar och tillbehör till här avsedd materiel.

Temporär tullfrihet

15 § Kungl. Maj:t kan medge temporär tullfrihet för

1. vara som införes för att repareras, bearbetas, kompletteras eller emballeras eller för att användas som material vid reparation, bearbetning, komplettering eller emballering av exportvara, om behandlingen icke gör det omöjligt att identifiera den införda varan,

2. specialverktyg och specialinstrument som införes för att användas vid tillverkning av viss exportvara, om verktygen eller instrumenten tillhandahålles av den utländske köparen av exportvaran, och vara som införes för att användas vid avprovning av viss exportvara, om den införda varan tillhandahålles av utländsk köpare av eller spekulant på exportvaran,

3. utrustning som införes tillfälligt för inresandes yrkesutövning eller för jämförligt ändamål,

4. utrustning för cirkus, tivoli eller liknande företag som uppehåller sig tillfälligt i landet,

5. vara som införes för tillfälligt bruk vid teaterföreställning eller vid kongress, officiell festlighet, idrottstävling eller liknande arrangemang av internationell karaktär,

6. vara som är avsedd för utställning eller mäsas,

7. varuprov, mönster eller modell,

8. vara som införes för att avprovas,

9. urvalssändning av varor, som på grund av speciellt utförande eller särprägel ej kan betraktas som varuprover,

10. djur som införes för avelsändamål eller för veterinärmedicinsk behandling,

11. transportmedel som skall användas endast tillfälligt i landet och del, tillbehör eller material som kommer in särskilt för reparation, underhåll eller utrustning av sådant transportmedel.

Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts förordnande, tullmyndighet kan medge temporär tullfrihet även i andra fall än som sägs i första stycket när särskilda skäl finnes.

16 § Användes vara, som innehaves med temporär tullfrihet, i strid mot de villkor som gäller för tullfriheten skall varan förtullas, om Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts förordnande, generaltullstyrelsen ej bestämmer annat. Har vara som innehafts med temporär tull-

frihet gått förlorad eller kan tull och annan införselavgift i annat fall ej tagas ut av varan, skall den som innehaft varan med temporär tullfrihet erlagga särskild avgift till tullverket för varan. Bestämmelserna i 39 § tredje stycket och 40 § tullagen (1973: 670) äger därvid motsvarande tillämpning.

Tullrestitution

17 § Kungl. Maj:t kan medge restitution av tull för vara som förtullats för den som har tillstånd till tullrestitution om denne

1. använt varan för tillverkning, reparation, bearbetning, komplettering eller emballering av exportvara och utfört denna ur landet eller, i fråga om delar och tillbehör till sådan exportvara, återutfört varan i oförändrat skick (industrirestitution),

2. använt varan för byggnad, ombyggnad, reparation, inredning, utrustning eller sjösättning av fartyg, skeppsdocka, dockport, ponton eller mudderverk eller av produktionsanläggning för egentlig varvsverksamhet (varvsrestitution),

3. använt varan för byggnad, ombyggnad, reparation, inredning eller utrustning av luftfartyg eller av delar eller tillbehör till luftfartyg (flygrestitution), eller

4. återutfört varan i oförändrat skick i samband med försäljning till annan i utlandet än producenten eller leverantören eller ombud för någon av dem (handelsrestitution).

Restitution enligt första stycket 1—3 kan medges även för vara som återutförts efter reparation, bearbetning, komplettering eller emballering.

Restitution kan medges även om annan vara än den för vilken restitution begäres använts eller återutförts enligt första eller andra stycket. Därvid skall den använda eller återutförda varan ha förtullats för den som använt eller återutfört den och till mängd och beskaffenhet motsvara den vara för vilken restitution begäres. Om det ej kan visas att den använda eller återutförda varan är förtullad, kan restitution medges på de villkor Kungl. Maj:t bestämmer.

Kungl. Maj:t kan medge restitution enligt första stycket för vara som ej får avsedd användning.

Tullmyndighet kan medge restitution enligt första stycket för vara som förtullats för annan innehavare av restitutionstillstånd än den som använt varan eller utfört exportvaran. I särskilt fall kan tullmyndighet medge handelsrestitution för vara som utförts utan samband med försäljning.

18 § Kungl. Maj:t kan medge restitution av tull för vara som återutförts utan att ha använts eller efter att ha använts endast i samband med provning eller under förhållanden som kan jämföras med provning eller som kunnat medföra temporär tullfrihet (särskild restitution).

Har vara återutförts men är första stycket ej tillämpligt kan Kungl. Maj:t medge restitution av tull med avdrag som beräknas med hänsyn till den tid varan befunnit sig i landet (reducerad restitution).

Restitution enligt första eller andra stycket medges den för vars räkning varan utföres.

19 § Tillstånd till tullrestitution som avses i 17 § kan medges den som driver rörelse. Tillstånd till varvsrestitution eller flygrestitution kan medges även den som äger fartyg eller luftfartyg. Kungl. Maj:t bestämmer övriga villkor för tillstånd.

20 § Generaltullstyrelsen kan medge att den som har tillstånd till tullrestitution ej behöver betala tull för vara innan frågan om restitution prövats. Skall tull betalas anses den förfallen till betalning den dag, som skulle ha varit förfallodag om medgivande ej lämnats.

Har tull ej betalats men föreligger i övrigt förutsättningar för tullrestitution, kan tullmyndighet medge befrielse från tullen.

I den omfattning Kungl. Maj:t bestämmer får tullmyndighet medge befrielse från tull, som annars kan restitueras senare, för vara som förtullas för att användas för ändamål som medför rätt till tullrestitution enligt 17 § första stycket 1—3. Användes varan ej för sådant ändamål skall tull betalas för den, om Kungl. Maj:t ej förordnar annat. Vad som sägs i första stycket om förfallodag skall därvid ha motsvarande tillämpning.

21 § Kungl. Maj:t bestämmer den tid inom vilken förutsättningarna för restitution skall vara uppfyllda. Kungl. Maj:t bestämmer även det lägsta belopp med vilket restitution får medges.

22 § Med utförsel jämföras

1. vid tullrestitution i allmänhet, att varan föres till frihamn eller, i den mån Kungl. Maj:t förordnar, lägges upp på tullager,

2. vid industri- och handelsrestitution, att varan levereras till någon som medgivits tullbefrielse enligt 20 § tredje stycket, eller att varan tas ombord som proviant eller förnödenhetsartikel på fartyg eller luftfartyg i utrikes trafik eller tages in i exportbutik,

3. vid särskild och reducerad restitution, att varan förstöres under kontroll av myndighet eller annan som generaltullstyrelsen godkänt.

Begäres restitution eller åtnjutes motsvarande tullbefrielse för vara, som förts till frihamn eller lagts upp på tullager och föres varan från frihamnen eller tages den ut från tullagret utan samband med utförsel, gäller de bestämmelser som Kungl. Maj:t meddelar.

Kungl. Maj:t kan förordna att tull skall betalas för vara, om varvsrestitution, flygrestitution eller motsvarande tullbefrielse medgivits för varan och denna därefter föres från fartyg, ponton, mudderverk eller luftfartyg eller överlåtes eller tages i anspråk för ändamål som ej medför rätt till sådan restitution.

Särskilda bestämmelser

23 § Tull som skall beräknas efter annan grund än värde får nedsättas för vara som är skadad på annat sätt än genom förskämning när den anges till förtullning eller, om varan tages om hand efter medgivande enligt 3 § andra stycket tullagen (1973: 670), när den anmäles till omhändertagande. Nedsättningen skall motsvara den minskning i varans värde som skadan medfört. Värdet av varan i oskadat och i skadat skick beräknas enligt 6 § första stycket.

24 § Föreligger synnerliga skäl får Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts förordnande, generaltullstyrelsen medge befrielse från eller återbetalning eller nedsättning av tull.

25 § Närmare föreskrifter för tillämpningen av denna förordning och av tulltaxan (1971: 920) meddelas av Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, av generaltullstyrelsen.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

Om upphävande av vissa äldre författningar i samband med ikraftträdandet finns bestämmelser i lagen (1973: 000) om upphävande av viss tullagstiftning.

2 Förslag till

Lag om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Härigenom förordnas som följer.

1 § Bestämmelserna i 2 och 3 §§ gäller, om annat ej föreskrivits, för vara som enligt särskild författning ej får införas hit och vara för vilken särskilt föreskrivet införselvillkor ej är uppfyllt.

2 § Vara får utan hinder av förbud eller villkor som avses i 1 §

1. sändas genom tullområdet eller mellan orter inom detta enligt de villkor och föreskrifter som generaltullstyrelsen meddelar,

2. förvaras på tullupplag eller tullager eller i frihamn,

3. förstöras under kontroll av tullmyndighet eller annan som denna godkänner,

4. återutföras,

5. tagas om hand efter medgivande enligt 3 § andra stycket tullagen (1973: 670) under villkor att varan förvaras i oförändrat skick av den som erhållit medgivandet till dess tullmyndighet meddelat att hinder för vidare förfogande över varan ej föreligger.

3 § Vid försäljning av vara genom tullmyndighets försorg skall, om varan ej återutföres, föreskrivna införselvillkor iakttagas. Kan försäljning icke ske, bestämmer tillsynsmyndigheten, hur det skall förfaras med varan.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

Om upphävande av förordningen (1924: 119) angående transitering av införselförbjudna varor m. m. föreskrives i lagen (1973: 000) om upphävande av viss tullagstiftning.

3 Förslag till

Förordning om frihet från införselavgift

Härigenom förordnas som följer.

1 § Sker förtullning av vara under sådana omständigheter som för tullpliktig vara medför tullfrihet enligt 7, 8, 11 eller 12 §, 13 § 1 eller 14 § tullförordningen (1973: 000) skall, i den mån Kungl. Maj:t förordnar, ej heller utgå skatt eller annan införselavgift för varan.

Bestämmelser om frihet från införselavgift som avses i förordningen (1973: 37) om avgift på vissa dryckesförpackningar finns i nämnda förordning.

2 § Bestämmelserna i tullförordningen (1973: 000) om industrirestitution, handelsrestitution, reducerad restitution och, i den mån Kungl. Maj:t förordnar, särskild restitution har motsvarande tillämpning i fråga om skatt och annan införselavgift, som betalats till tullmyndighet vid förtullning, om återbäring av avgiften ej kan medges i annan ordning. Därvid gäller ej förordnande om inskränkning i restitutionsrätten som Kungl. Maj:t meddelat med stöd av 4 § samma förordning.

3 § Denna förordning gäller ej införsel-, fettvaru-, kompensations- eller prisregleringsavgifter på jordbrukets eller fiskets områden.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974, då förordningen (1960: 396) om frihet från införselavgift i vissa fall skall upphöra att gälla.

4 Förslag till

Lag om upphävande av viss tullagstiftning

Härigenom förordnas som följer.

1 § Följande författningar skall med de begränsningar som följer av 2—5 §§ upphöra att gälla vid utgången av år 1973, nämligen

1. förordningen (1907: 30 s. 1) angående rätt att hos generaltullstyrelsen erhålla upplysning rörande tullbehandlingen av varor, avsedda att till riket införas,

2. förordningen (1912: 298) om provianteringsfrilager,

3. förordningen (1924: 119) angående transitering av införselförbudna varor m. m.,

4. förordningen (1928: 124) angående förfarandet i vissa fall vid oriktig avgiftsberäkning hos tullverket,

5. förordningen (1929: 307) angående tullrestitution,

6. frihamnsförordningen (1935:250),

7. förordningen (1955: 203) med särskilda bestämmelser angående behandling i tullhänseende av rusdrycker, som införas eller disponeras av aktiebolaget Vin- & spritcentralen,

8. tulltaxeringsförordningen (1960: 391),
 9. förordningen (1961: 54) om försäljning av obeskattade varor på tullflygplats,
 10. förordningen (1969: 274) om antidumping- och utjämningstull,
 11. förordningen (1969: 276) om särskild tullavgift i vissa fall.

2 § Äldre bestämmelser gäller fortfarande i fråga om vara som anmälts till förtullning eller för vilken temporär tullfrihet medgivits före utgången av år 1973. Förordningen (1928: 124) angående förfarandet i vissa fall vid oriktig avgiftsberäkning hos tullverket gäller i övrigt i fråga om talan mot beslut som meddelats dessförinnan.

3 § Förordningen (1907: 30 s. 1) angående rätt att hos generaltullstyrelsen erhålla upplysning rörande tullbehandlingen av varor, avsedda att till riket införas gäller fortfarande i fråga om upplysning som meddelats före utgången av år 1973.

4 § Förordningen (1929: 307) angående tullrestitution gäller fortfarande i fråga om vara som utföres eller blir föremål för därmed jämställd åtgärd före utgången av år 1973. Ränta som avses i 9 § förordningen skall tillämpas enligt äldre bestämmelser till utgången av år 1973.

5 § Tillstånd som meddelats enligt 3 § frihamnsförordningen (1935: 250) gäller fortfarande.

Har vara förts till frihamn före utgången av år 1973 för att användas stadigvarande där, får tullfrihet åtnjutas för varan så länge den är kvar i frihamnen. Tullfrihet åtnjutes även om varan tillfälligt avlägsnas från frihamnen.

6 § Förekommer i lag eller annan författning hänvisning till föreskrift som ersatts genom bestämmelse i tullagen (1973: 670) eller tullförordningen (1973: 000) tillämpas i stället den nya bestämmelsen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

5 Förslag till

Lag om ändring i tullagen (1973: 670)

Härigenom förordnas, att 45 § tullagen (1973: 670) skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

45 §

Talan mot generaltullstyrelsens beslut enligt denna lag eller med stöd av lagen utfärdade bestämmelser föres hos kammarrätt genom besvär, när talan avser fråga om

1. fastställelse av tull eller annan införselavgift och prövningen ej gäller sådant beslut om befrielse från eller nedsättning eller återbetalning av avgift som meddelats med stöd av Konungens bemyndigande,

Nuvarande lydelse

2. inskränkning i rätten att förfoga över vara,
3. förhandsbesked,
4. särskild avgift,
5. ränta på tull eller annan införselavgift eller särskild avgift,
6. kostnad som avses i 30 § andra stycket eller 37 §,
7. föreläggande samt
8. utdömande av vite.

Har generaltullstyrelsen avvisat ansökan om förhandsbesked eller återkallat lämnat förhandsbesked eller meddelat beslut som avses i 33 § tredje stycket, får talan mot beslutet ej föras.

I övrigt föres talan mot generaltullstyrelsens beslut enligt denna lag eller med stöd av lagen utfärdade bestämmelser hos Konungen genom besvär.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

6 Förslag till**Förordning om ändring i tulltaxan (1971: 920)**

Härigenom förordnas, att allmänna bestämmelserna tulltaxan (1971: 920) skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

För vara som införes till Sverige utgår tull enligt denna taxa, om ej annat föreskrives. Är icke varan enligt taxan fri från tull, beräknas tullen efter den procent av varans värde eller det belopp för kvantitet som anges i taxan.

Föreslagen lydelse

2. temporär tullfrihet,
3. restitution av tull eller annan införselavgift,
4. varucertifikat enligt protokoll 3 till Sveriges avtal med Europeiska ekonomiska gemenskapen eller bilaga B del I till konventionen angående upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen,
5. inskränkning i rätten att förfoga över vara,
6. förhandsbesked,
7. särskild avgift,
8. ränta på tull eller annan införselavgift eller särskild avgift,
9. kostnad som avses i 30 § andra stycket eller 37 §,
10. föreläggande samt
11. utdömande av vite.

Tull beräknas efter den procent av varas värde eller det belopp för kvantitet som anges i denna taxa. Tullfrihet utmärkes med ordet "fri".

Allmänna bestämmelser

Tull beräknas efter den procent av varas värde eller det belopp för kvantitet som anges i denna taxa. Tullfrihet utmärkes med ordet "fri".

För tolkningen av tulltaxan gäller följande allmänna bestämmelser.

1. Rubrik till avdelning, kapitel och underavdelning av kapitel är endast vägledande. Tulltaxering skall ske med ledning av lydelsen av tulltaxenummer och anmärkningar till avdelning eller kapitel och, om ej

*Nuvarande lydelse**Förslagen lydelse*

annat föreskrives i tulltaxenummer eller anmärkningar, av följande bestämmelser.

2. a. Anges under ett tulltaxenummer viss vara, hänföres varan till detta nummer även när den inkommer i ej komplett eller i ej färdigarbetat tillstånd, under förutsättning att varan vid införseln uppvisar de väsentliga kännetecknen på den kompletta eller färdigarbetade varan. Till sådant tulltaxenummer hänföres även en komplett eller färdigarbetad vara (eller en vara som enligt denna bestämmelse skall tulltaxeras som komplett eller färdigarbetad) som inkommer isärtagen eller utan att vara hopsatt.

2. a: 1. Bestämmelsen i 2.a om vara som inkommer isärtagen eller utan att vara hopsatt gäller endast om hela varan inkommer samtidigt, om ej annat föreskrives.

2. b. Anges under ett tulltaxenummer visst ämne, hänföres ämnet till detta nummer både när det är i rent tillstånd och när det förekommer i blandning eller förening med annat ämne. Till tulltaxenummer, som anges omfatta vara av visst ämne, hänföres även vara som delvis är tillverkad av detta ämne. Tulltaxering av blandning eller sammansatt vara regleras närmare av bestämmelserna i 3.

3. Kan vid tulltaxeringen av en vara två eller flera tulltaxenummer komma i fråga gäller följande:

a) tulltaxenummer med specificerad varubeskrivning tillämpas framför tulltaxenummer med mera allmän varubeskrivning;

b) blandning *av* vara, som består av olika ämnen eller är sammansatt av olika beståndsdelar och som ej kan tulltaxeras med ledning av bestämmelsen under 3.a, tulltaxeras såsom det ämne eller den beståndsdel som ger blandningen eller varan dess huvudsakliga karaktär;

b) blandning *och* vara, som består av olika ämnen eller är sammansatt av olika beståndsdelar och som ej kan tulltaxeras med ledning av bestämmelsen under 3.a, tulltaxeras såsom det ämne eller den beståndsdel som ger blandningen eller varan dess huvudsakliga karaktär;

c) tulltaxenummer som ger det högsta tullbeloppet tillämpas, om tulltaxeringen ej kan ske med tillämpning av bestämmelserna under 3. a och 3. b.

4. Vara som ej är hänförlig till något nummer i tulltaxan skall tulltaxeras enligt det nummer som är tillämpligt för närmast liknande vara.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

7 Förslag till

Förordning om ändring i förordningen (1968: 430) om mervärdesskatt

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1968: 430) om mervärdesskatt,

dels att 60 § skall upphöra att gälla,

dels att 2, 58 och 59 §§ samt punkt 4 av anvisningarna till 2 § och anvisningen till 58 § skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §¹

Skattskyldig är den som inom landet i yrkesmässig verksamhet omsätter

1) skattepliktig vara, byggnad eller tjänst,

2) vara som anges i 8 § 1—5, tjänst som anges i 10 § första stycket och avser vara som nu nämnts eller tjänst som anges i 11 § 1, 3, 4 eller 5 i vad sistnämnda punkt avser annonsering eller annan reklam för utländsk uppdragsgivares räkning.

Skattskyldig är vidare den som i yrkesmässig verksamhet omsätter sådan vara eller tjänst som anges i första stycket genom utförsel (export).

Konungen kan efter ansökan förordna om skattskyldighet tills vidare för omsättning av annan tjänst än sådan som anges i 10 § första stycket eller 11 §.

När särskilda skäl föreligger, kan länsstyrelsen besluta att den som påbörjat verksamhet tills vidare skall vara skattskyldig redan innan skattskyldighet enligt första eller andra stycket föreligger.

Om skatt vid införsel föreskrives i 58—60 §§.

(Se vidare anvisningarna.)

Om skatt vid införsel föreskrives i 58 och 59 §§.

(Se vidare anvisningarna.)

58 §

Skattskyldighet uppkommer vid införsel till landet av skattepliktig vara. Skattskyldig är den som i tullhänseende är att anse som varuhavare.

Införes skattepliktig vara till landet skall skatt erläggas till tullmyndighet. Tullagen (1973: 670) gäller i fråga om skatten, om Konungen icke förordnar annat.

Bestämmelserna i 7 § första och andra styckena samt 8 § gäller i tillämpliga delar i fråga om införsel.

(Se vidare anvisningarna.)

59 §²

Mervärdesskatt utgår med 15 procent av beskattningsvärdet. För monteringsfärdigt hus utgår dock skatten med 9 procent av beskattningsvärdet.

Beskattningsvärdet är lika med varans värde, beräknat enligt 3 § tulltaxeringsförordningen den 13 maj 1960 (nr 391), med tillägg av tull samt annan statlig avgift eller skatt, mervärdesskatten inbegripen.

Vid bestämmande av beskattningsvärdet iakttages att,

i fall som avses i 6 § 2 mom. tulltaxeringsförordningen, beskattningsvärdet är lika med det belopp som betingats för reparation med tillägg som i andra stycket sägs,

Beskattningsvärdet är lika med varans värde, beräknat enligt 6 § tullförordningen (1973: 000), med tillägg av tull samt annan statlig avgift eller skatt, mervärdesskatten inbegripen.

Vid bestämmande av beskattningsvärdet i fall som avses i 13 § tullförordningen iakttages att, om varan

reparerats i utlandet, beskattningsvärdet är lika med det belopp som betingats för reparationen med tillägg som i andra stycket sägs,

¹ Senaste lydelse 1972: 558.

² Senaste lydelse 1970: 166.

Nuvarande lydelse

i fall som avses i 6 § 3 och 4 mom. tulltaxeringsförordningen avdrag får medges för vad som i annan ordning belagts med mervärdeskatt,

i fall som avses i 6 § 5 mom. tulltaxeringsförordningen avdrag får medges för värdet av svenskt konstruktionsarbete eller annan liknande prestation.

(Se vidare anvisningarna.)

Föreslagen lydelse

bearbetats på annat sätt eller tillverkats av svenskt eller i Sverige förtullat material, avdrag får medges för vad som i annan ordning belagts med mervärdeskatt,

tillverkats med utnyttjande av svenskt konstruktionsarbete eller annan liknande svensk prestation, avdrag får medges för värdet av sådant arbete eller sådan prestation

(Se vidare anvisningarna.)

Anvisningar

till 2 §

4.³ Som export räknas bl. a. omsättning av vara eller tjänst på fartyg och luftfartyg i utrikestrafik samt omsättning som innebär försäljning eller uttag av vara eller tillhandahållande av tjänst till eller för bruk på sådant fartyg eller luftfartyg. Som export räknas även varuförsäljning inom landet, när direkt utförsel av varan för köparens räkning skall ombesörjas av speditör eller fraktförare som anlitats av säljaren eller köparen. Motsvarande gäller i fråga om varuförsäljning inom landet till utländsk företagare som hämtar varan här i landet för direkt utförsel med eget transportmedel, om varan är avsedd för verksamhet som företagaren bedriver i utlandet. Vidare räknas exempelvis arkitektarbete som avser anläggning utom landet till export. Även reparation och leverans av vara anses som export när tillhandahållandet sker åt utländsk företagare, som ej är skattskyldig, inom ramen för garantiåtagande som gjorts av denne. Förmedling av vara anses som export när tjänsten tillhandahålles utländsk uppdragsgivare som ej är skattskyldig.

4. Som export räknas bl. a. omsättning av vara eller tjänst på fartyg och luftfartyg i utrikestrafik samt omsättning som innebär försäljning eller uttag av vara eller tillhandahållande av tjänst till eller för bruk på sådant fartyg eller luftfartyg. Motsvarande gäller i fråga om leverans av vara för försäljning i exportbutik och leverans av vara i frihamn, om varan ej är avsedd att användas i frihamnen. Som export räknas även varuförsäljning inom landet, när direkt utförsel av varan för köparens räkning skall ombesörjas av speditör eller fraktförare som anlitats av säljaren eller köparen. Motsvarande gäller i fråga om varuförsäljning inom landet till utländsk företagare som hämtar varan här i landet för direkt utförsel med eget transportmedel, om varan är avsedd för verksamhet som företagaren bedriver i utlandet. Vidare räknas exempelvis arkitektarbete som avser anläggning utom landet till export. Även reparation och leverans av vara anses som export när tillhandahållandet sker åt utländsk företagare, som ej är skattskyldig, inom ramen för garantiåtagande som gjorts av denne.

* Med nuvarande lydelse avses den lydelse som föreslagits i prop. 1973: 163.

Nuvarande lydelse

Skattskyldighet vid införsel föreligger oberoende av om den införda varan inköpts i utlandet eller förts in av annan anledning, exempelvis som gåva eller lån. Skattskyldighet föreligger dock icke vid införsel under omständigheter som medför frihet från skatt enligt bestämmelserna i 1 § förordningen den 13 maj 1960 (nr 396) om frihet från införselavgift i vissa fall eller i förordningen den 29 juni 1966 (nr 394) om rätt för resande m. fl. att införa varor tull- och skattefritt.

Föreslagen lydelse

Förmedling av vara anses som export när tjänsten tillhandahålles utländsk uppdragsgivare som ej är skattskyldig.

till 58 §

Skattskyldighet vid införsel föreligger oberoende av om den införda varan inköpts i utlandet eller förts in av annan anledning, exempelvis som gåva eller lån. Skattskyldighet föreligger dock icke vid införsel under omständigheter som medför frihet från skatt enligt bestämmelserna i förordningen (1973: 000) om frihet från införselavgift eller i förordningen (1966: 394) om rätt för resande m. fl. att införa varor tull- och skattefritt.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

8 Förslag till

Förordning om ändring i förordningen (1956: 545) angående omsättningsskatt å motorfordon i vissa fall

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1956: 545) angående omsättningsskatt å motorfordon i vissa fall¹,
dels att 21—23 §§ skall upphöra att gälla,
dels att 2, 3, 5, 15, 20, 24 och 25 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §²

Skattskyldighet inträder

a) för skattepliktigt motorfordon, som tillverkas inom riket, när fordonet av tillverkaren levereras till köpare eller uttages från rörelse utan samband med försäljning;

b) för skattepliktigt motorfordon, som införes till riket av någon som blivit enligt 12 § registrerad hos riksskatteverket såsom importör, när fordonet levereras till köpare eller uttages från rörelsen utan samband med försäljning;

c) för skattepliktigt fordon, som införes till riket av annan än registrerad, när det införes till riket;

d) i fall, som avses i 1 § tredje stycket, när ändringen av fordo-

c) i fall, som avses i 1 § tredje stycket, när fordonet i bilregistret

¹ Senaste lydelse av 23 § 1971: 1224.

² Senaste lydelse 1971: 1224.

Nuvarande lydelse

nets beskaffenhet upptages i bilregistret.

Föreslagen lydelse

upptages som motorfordon av sådant slag som anges i 1 § andra stycket.

Införes skattepliktigt fordon till riket av annan än registrerad importör, skall skatt erläggas till tullmyndighet. Tullagen (1973: 670) gäller i fråga om skatten. Därjämte gäller 46 § förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning.

3 §³

Skattskyldiga äro

- a) för motorfordon, som tillverkats inom riket, tillverkaren;
 b) för motorfordon, som införes till riket av registrerad importör, denne;
 c) för motorfordon, som eljest införes till riket, den för vars räkning införseln äger rum;
 d) i fall, som avses i 1 § tredje stycket, fordonets ägare.

c) i fall, som avses i 1 § tredje stycket, fordonets ägare.

5 §⁴

Riksskatteverket är beskattningsmyndighet i fråga om omsättningskatt på försäljning och uttag från rörelse och vid registrering enligt 1 § tredje stycket. Vad i förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning är stadgat skall äga tillämpning på skatt som utgår i fall som nu sagts.

Beträffande skattepliktig införsel är generaltullstyrelsen beskattningsmyndighet. Bestämmelserna i 46 § nyssnämnda förordning skola gälla jämväl vid införsel.

15 §⁵

I deklARATIONEN äger skattskyldig göra avdrag för sådana däri ingående motorfordon

- a) som enligt bevis av tullmyndighet av den skattskyldige eller för dennes räkning utförts ur riket eller till svensk frihamn och som icke varit registrerade eller varit registrerade endast i förening med avställning;
 a) som enligt bevis av tullmyndighet av den skattskyldige eller för dennes räkning utförts ur riket eller förts till frihamn och som icke varit registrerade eller varit registrerade endast i förening med avställning;
 b) för vilka enligt bevis av tullmyndighet påförts skatt enligt denna förordning vid införsel till riket; eller
 c) för vilka eljest sådan skatt visas hava påförts.

³ Senaste lydelse 1971: 250.

⁴ Senaste lydelse 1971: 250.

⁵ Senaste lydelse 1971: 1224.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

På särskild prövning av riksskatteverket ankommer, huruvida avdrag jämväl må göras, helt eller till viss del, för motorfordon, som den skattskyldige återtagit eller vars försäljning försakat honom förlust på grund av bristande betalning från köparen.

20 §⁶

Har motorfordon, för vilket omsättningsskatt erlagts till riksskatteverket, av den skattskyldige eller för dennes räkning utförts ur riket eller till *svensk* frihamn och har fordonet ej varit registrerat eller varit registrerat endast i förening med avställning, skall riksskatteverket, efter ansökan, restituera den sålunda erlagda skatten. *Utförseln* skall styrkas *medelst* bevis av tullmyndighet att fordonet utförts.

Har motorfordon, för vilket omsättningsskatt erlagts till riksskatteverket, av den skattskyldige eller för dennes räkning utförts ur riket eller *förts* till frihamn och har fordonet ej varit registrerat eller varit registrerat endast i förening med avställning, skall riksskatteverket, efter ansökan, restituera den sålunda erlagda skatten. *Grunden för restitutionen* skall av *den skattskyldige* styrkas med bevis av tullmyndighet.

24 §⁷

För motorfordon, som till riket införts och för vilket skatt erlagts till tullverket men som sedermera utförts ur riket eller till *svensk* frihamn och som ej varit registrerat eller varit registrerat endast i förening med avställning, må åtnjutas restitution av omsättningsskatt i den ordning och omfattning Kungl. Maj:t bestämmer.

För motorfordon, som till riket införts och för vilket skatt erlagts till tullverket men som sedermera utförts ur riket eller *förts* till frihamn och som ej varit registrerat eller varit registrerat endast i förening med avställning, må åtnjutas restitution av omsättningsskatt i den ordning och omfattning Kungl. Maj:t bestämmer.

25 §

Omsättningsskatt utgår icke när motorfordon införes under sådana omständigheter, att för detsamma åtnjutes tullfrihet enligt 5 § tulltaxeförordningen eller ock tulllindring enligt 9 § samma förordning, och ej heller för fordon, så länge för detsamma åtnjutes tullfrihet under viss tid jämlikt 7 eller 8 § nämnda förordning: dock att, i fall som avses i 5 § s) och 9 § tulltaxeförordningen, skattskyldighet föreligger vid återinförel av fordon, för vilket skatt icke erlagts eller erlagd skatt restitu-

Har skattefrihet medgivits enligt i 1 § förordningen (1973: 000) om frihet från införelavgift men har förutsättningarna för tullfrihet upphört ankommer det på tullmyndigheten att bestämma den på fordonet belöpande skatten.

⁶ Senaste lydelse 1971: 1224.

⁷ Senaste lydelse 1971: 1224.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

rats vid utförseln. Skall skatt utgå för fordonet på den grund att tullfrihet icke vidare åtnjutes, ankommer det på tullmyndigheten att bestämma den å fordonet belöpan- de skatten.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

9 Förslag till**Förordning om ändring i förordningen (1960: 253) om tillverkning och beskattning av malt- och läskedrycker**

Häriigenom förordnas i fråga om förordningen (1960: 253) om tillverkning och beskattning av malt- och läskedrycker,

dels att 8 a § skall upphöra att gälla,

dels att 3 och 6—8 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*3 §¹

Beskattningsmyndighet är, beträffande vara som tillverkas inom landet, riksskatteverket och beträffande vara som införes till landet, generaltullstyrelsen.

Riksskatteverket är beskattningsmyndighet beträffande vara som tillverkas inom landet.

Riksskatteverket utövar kontroll över tillverkningen och äger utfärda de föreskrifter rörande redovisning och särskilda kontrollanordningar som verket finner erforderliga för kontrollens utövande.

Det åligger tillverkare att lämna riksskatteverket de uppgifter som erfordras för upprättande av statistik över tillverkningen och försäljningen av malt- och läskedrycker.

Beträffande skatt enligt denna förordning för vara som tillverkas inom landet gäller förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning. 46 § nämnda förordning gäller beträffande skatt på vara som införes till landet.

Beträffande skatt enligt denna förordning för vara som tillverkas inom landet gäller förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning.

Om skatt vid införsel föreskrives i 7 §.

¹ Senaste lydelse 1971: 249.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

6 §²

Malt- och läskedrycker må för annat ändamål än utförsel ur riket eller till svensk frihamn eller, såvitt avser starköl, uppläggnings- eller provianteringsfrilager utlämnas från tillverkningsställe endast på slutna kärl eller behållare, vilka godkänts av riksskatteverket eller med avseende på rymden blivit märkta på sätt i 14 § lagen om mått och vikt sägs. Sådana kärl och behållare skola vara försedda med uppgift om tillverkarens namn eller om tillverkningsstället eller med tillverkarens inregistrerade varumärke samt, beträffande malt-drycker, om varuslag (lättöl, öl, starköl) och, i fråga om öl, typbeteckning samt, beträffande läskedrycker, med uppgift om dryckens benämning. Tillverkarens namn och tillverkningsstället må angivas med förkortning, som riksskatteverket godkänt. Varuslag och, i fråga om öl, typ må angivas med särskild beteckning, som godkänts av riksskatteverket. Kärl eller behållare, innehållande malt-dryck, må icke förses med uppgift, ägnad att giva drycken sken av att tillhöra annat varuslag eller, i fråga om öl, annan typ än vartill drycken är hänförlig.

Malt- och läskedrycker må utlämnas från tillverkningsställe endast på slutna kärl eller behållare av typ som godkänts av riksskatteverket, eller med avseende på rymden blivit godkända enligt lagen (1971: 1081) om bestämning av volym och vikt. Utan hinder härav får malt- och läskedrycker utföras ur riket, föras till frihamn, eller, såvitt avser starköl, intagas i exportbutik eller läggas upp på tullager som inrättats för förvaring av proviant.

Kärl eller behållare som avses i första stycket skola vara försedda med uppgift om dryckstillverkarens namn eller om tillverkningsstället eller med dryckstillverkarens inregistrerade varumärke. På kärl som innehåller malt-dryck skall dessutom finnas uppgift om varuslag (lättöl, öl, starköl) och, i fråga om öl, typbeteckning samt på kärl som innehåller läskedryck uppgift om dryckens benämning. Namn och tillverkningsställe må angivas med förkortning, som riksskatteverket godkänt. Varuslag och, i fråga om öl, typ må angivas med särskild beteckning, som godkänts av riksskatteverket. Kärl eller behållare, innehållande malt-dryck, må icke förses med uppgift, ägnad att giva drycken sken av att tillhöra annat varuslag eller, i fråga om öl, annan typ än vartill drycken är hänförlig.

Utan hinder av vad i första stycket sägs, må utlämning av läskedrycker i öppet kärl ske från automat, som godkänts av riksskatteverket eller ock blivit vederbörligen justerad.

7 §³

För lagrat lättöl, öl, starköl och läskedrycker skall, där ej annat följer av 8 §, skatt erläggas av tillverkare eller, vid införsel till landet, den som i tullhänseende är att anse som varuhavare. Skatten

För lagrat lättöl, öl, starköl och läskedrycker, som tillverkas inom landet, skall, om ej annat följer av 8 § fjärde och femte styckena, skatt erläggas av tillverkaren. Skattskyldigheten inträder då va-

² Senaste lydelse 1971: 249.

³ Senaste lydelse 1972: 378.

Nuvarande lydelse

utgår för liter med
tolv öre för lagrat lättöl,
sjuttiofem öre för öl av typ A,
en krona femtio öre för öl av
typ B,
två kronor femtio öre för stark-
öl, och
trettiofire öre för läskedrycker.

*Skattskyldigheten inträder för
vara, som tillverkas inom landet,
då varan utlämnas från tillverk-
ningsstället eller, såvitt angår öl
eller starköl, där förtäres samt för
vara, som införes till landet, när
införseln sker.*

Föreslagen lydelse

*ran utlämnas från tillverknings-
stället eller, såvitt angår öl eller
starköl, där förtäres.*

*Införes lagrat lättöl, öl, starköl
och läskedrycker till landet skall,
utom i fall som avses i 8 § sjätte
stycket, skatt erläggas till tull-
myndighet. Tullagen (1973: 670)
gäller i fråga om skatten. Därjämte
gäller 46 § förordningen (1959: 92)
om förfarandet vid viss konsum-
tionsbeskattning.*

Skatten utgår för liter med
tolv öre för lagrat lättöl,
sjuttiofem öre för öl av typ A,
en krona femtio öre för öl av
typ B,
två kronor femtio öre för stark-
öl, och
trettiofire öre för läskedrycker.

8 §⁴

Tillverkare skall lämna deklARATION till riksskatteverket för varje ka-
lendermånad, under vilken tillverkning eller utlämning av skattepliktiga
drycker förekommit, med uppgift om den myckenhet sådana drycker,
som utlämnats från tillverkningsstället, samt den myckenhet på tillverk-
ningsstället förtärt öl eller starköl, som där tillverkats. Särskild deklara-
tion skall avgivas för varje tillverkningsställe.

Deklaration skall insändas inom femton dagar efter utgången av den
månad deklARATIONEN avser.

Om särskilda skäl därtill äro, äger riksskatteverket medgiva, att de-
klARATION må insändas senare än i andra stycket sägs, dock senast inom
tre månader efter utgången av den månad deklARATIONEN avser.

I deklARATION må särskilt för varje varuslag och, i fråga om öl, typ
avdrag göras för myckenhet, som

a) utförts ur riket eller till
*svensk frihamn ävensom såvitt av-
ser starköl, upplagts på provian-
teringsfrilager,*

a) utförts ur riket eller förts till
*frihamn eller, såvitt avser starköl,
levererats för försäljning i export-
butik eller lagts upp på tullager
som inrättats för förvaring av pro-
viant,*

b) tillverkats vid annat tillverkningsställe eller vid införsel belagts
med skatt,

c) utlämnats som kontrollprov,

d) efter utlämning återinförts till tillverkningsställets lager och för
vilken avdrag icke gjorts med stöd av bestämmelserna under a)—c)
ovan, eller

e) förstörts utanför tillverkningsstället, medan varan befunnit sig i
tillverkarens besittning.

⁴ Senaste lydelse 1971: 249.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

Riksskatteverket prövar, om och i vad mån avdrag får göras även för drycker, vars försäljning förorsakat den skattskyldige förlust på grund av bristande betalning från köpare.

Vid införsel till landet av starköl i den ordning som avses i 12 § 4 mom. h rusdrycksförsäljningsförordningen (1954: 521) skall skatt ej erläggas.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

10 Förslag till**Förordning om ändring i förordningen (1961: 394) om tobaksskatt**

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1961: 394) om tobaksskatt¹,

dels att i 5 § orden "kontrollstyrelsen" och "styrelsen" skall bytas ut mot "riksskatteverket" respektive "verket",

dels att 8 § skall upphöra att gälla,

dels att 3, 4, 6 och 7 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

3 §

Skattskyldighet inträder

a) då vara av den som är registrerad enligt 5 § levereras till köpare eller tages i anspråk för annat ändamål än försäljning eller ock, vid avregistrering, ingår i hans lager; samt

b) då vara av annan än registrerad införes till riket.

Skattskyldig är i fall som avses i första stycket a) den registrerade och eljest den för vars räkning införseln üger rum.

Skattskyldighet inträder då vara av den som är registrerad enligt 5 § levereras till köpare eller tages i anspråk för annat ändamål än försäljning eller ock, vid avregistrering, ingår i hans lager. Härvid är den registrerade skattskyldig.

Införes skattepliktig vara till riket av annan än registrerad skall skatt erläggas till tullmyndighet. Tullagen (1973: 670) gäller i fråga om skatten. Därjämte gäller 46 § förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning.

4 §

I fråga om skatt som skall utgå annorledes än vid införsel till riket är kontrollstyrelsen beskatt-

I fråga om skatt som skall utgå annorledes än vid förtullningen är riksskatteverket beskattningsmy-

¹ Senaste lydelse av 5 § 1965: 614.

Nuvarande lydelse

ningsmyndighet. Därvid skall vad i förordningen om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning är stadgat äga tillämpning. *Kontrollstyrelsen* äger utfärda de föreskrifter rörande redovisning och särskilda kontrollanordningar som *styrelsen* finner erforderliga för skattekontrollens utövande.

Där skatt skall utgå vid införsel är generaltullstyrelsen beskattningsmyndighet. Bestämmelserna i 46 § nyssnämnda förordning skola gälla jämväl beträffande införsel.

Föreslagen lydelse

dighet. Därvid skall vad i förordningen om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning är stadgat äga tillämpning. *Riksskatteverket* äger utfärda de föreskrifter rörande redovisning och särskilda kontrollanordningar som *verket* finner erforderliga för skattekontrollens utövande.

6 §

Deklaration till *kontrollstyrelsen* skall avlämnas för varje kalendermånad, varunder skattskyldighet inträtt.

Deklaration skall insändas inom en månad efter varje beskattningsperiods utgång. *Kontrollstyrelsen* äger medgiva att deklaration må insändas senare än nu sagts, dock inom tre månader efter utgången av den beskattningsperiod deklarationen avser.

Registrerad skall till *riksskatteverket* avlämna deklaration för varje kalendermånad, varunder skattskyldighet inträtt.

Deklaration skall insändas inom en månad efter varje beskattningsperiods utgång. *Riksskatteverket* äger medgiva att deklaration må insändas senare än nu sagts, dock inom tre månader efter utgången av den beskattningsperiod deklarationen avser.

7 §

I deklaration må avdrag göras för vara, som

a) förvärvats för återförsäljning och för vilken skattskyldighet tidigare inträtt,

b) återtagits i samband med återgång av köp,

c) av den skattskyldige eller för hans räkning utförts ur riket eller till svensk frihamn, eller ock upplagts på provianteringsfrilager eller med fartyg eller luftfartyg såsom proviant utförts ur riket,

d) levererats för att enligt vad därom särskilt stadgas på tullflygplats försäljas till flygpassagerare, samt

e) försålts till den som enligt 8 § punkten 1, 2 eller 3 tulltaxeförordningen äger åtnjuta tullfrihet för varor, som införas till riket.

c) av den skattskyldige eller för hans räkning utförts ur riket eller förts till frihamn.

d) lagts upp på tullager som inrättats för förvaring av proviant, eller utförts ur riket såsom proviant på fartyg eller luftfartyg eller levererats för försäljning i exportbutik,

e) försålts till den som enligt 7 § tullförordningen (1973: 000) äger åtnjuta tullfrihet för varor, som införas till riket.

Nuvarande lydelse

På särskild prövning av *kontrollstyrelsen* ankommer, huruvida och i vad mån avdrag jämväl må göras för vara,

- a) som återtagits annorledes än i samband med återgång av köp,
- b) som tillhandahållits för framställning av enligt denna förordning icke skattepliktiga varor,
- c) som tillhandahållits för vetenskapligt, medicinskt eller likartat ändamål,
- d) som tagits i anspråk för provning, samt
- e) vars försäljning försorsakat den skattskyldige förlust på grund av bristande betalning från köparen.

Föreslagen lydelse

På särskild prövning av *rikskatteverket* ankommer, huruvida och i vad mån avdrag jämväl må göras för vara,

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

11 Förslag till**Förordning om ändring i förordningen (1941: 251) om särskild varuskatt**

Häri genom förordnas i fråga om förordningen (1941: 251) om särskild varuskatt¹,

- dels att 8 § skall upphöra att gälla,
- dels att rubriken närmast före 8 § skall utgå,
- dels att 2, 3, 3 a och 6 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*2 §²

1. Skattskyldighet inträder

a) för vara, som tillverkas inom riket, när varan av tillverkaren levereras till köpare eller tages i anspråk för vidare bearbetning;

b) för vara, som införes till riket av någon som blivit enligt 5 § registrerad såsom importör, när varan av denne levereras till köpare eller tages i anspråk för vidare bearbetning eller ock, vid avregistrering, ingår i hans lager; *samt*

c) för vara, som eljest införes till riket, när införseln sker.

2. Skattskyldiga äro

a) för vara, som tillverkas inom riket, tillverkaren;

Skattskyldighet inträder

a) för vara, som tillverkas inom riket, när varan av tillverkaren levereras till köpare eller tages i anspråk för vidare bearbetning; *samt*

b) för vara, som införes till riket av någon som blivit enligt 5 § registrerad såsom importör, när varan av denne levereras till köpare eller tages i anspråk för vidare bearbetning eller ock, vid avregistrering, ingår i hans lager.

Skattskyldiga äro

a) för vara, som tillverkas inom riket, tillverkaren; *samt*

¹ Senaste lydelse av förordningens rubrik 1960: 612 och av 8 § 1971: 248.

² Senaste lydelse 1960: 612.

Nuvarande lydelse

b) för vara, som införes till riket av registrerad importör, denne; samt

c) för vara, som eljest införes till riket, den för vars räkning införseln üger rum.

Föreslagen lydelse

b) för vara, som införes till riket av registrerad importör, denne.

Införes skattepliktig vara till riket av annan än registrerad importör skall skatt erläggas till tullmyndighet. Tullagen (1973: 670) gäller i fråga om skatten. Därjämte gäller 46 § förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning.

3 §³

1. För vara, hänförlig till tulltaxenummer 17.04, 18.06, 19.08 eller 21.07, utgår skatten med två kronor tjugo öre för kilogram av varans vikt (beskattningsvikt) och för vara, hänförlig till tulltaxenummer 33.06, med femtio procent av varans beskattningsvärde.

2. I beskattningsvikt inräknas sådant förefintligt emballage med vilket varor av ifrågavarande slag försäljas i detaljhandeln.

Beskattningsvärde är lika med det pris, som den skattskyldige i allmänhet betingar sig för varan vid försäljning till detaljhandlare eller, om försäljning till detaljhandlare icke bedrives, det pris den skattskyldige kan antagas hava betingat sig vid sådan försäljning. Skattens belopp skall ej inräknas i priset. Såsom beskattningsvärde må icke angivas pris, som gäller allenast för en mindre betydande del av den skattepliktiga försäljningen.

För vara, som av annan än registrerad importör införes till riket för att saluhållas efter omformning eller omarbetning eller efter anbringande i särskild förpackning eller eljest för att användas vid tillverkning i förvärvssyfte av annan vara, är dock beskattningsvärdet lika med varans värde, beräknat enligt 3 § tulltaxeförordningen, med tillägg av den å varan belöpande tullen. Enligt samma grund beräknas beskattningsvärdet för vara, som införes till riket för annat ändamål än försäljning eller användning i förvärvssyfte.

För vara, som av annan än registrerad importör införes till riket för att saluhållas efter omformning eller omarbetning eller efter anbringande i särskild förpackning eller eljest för att användas vid tillverkning i förvärvssyfte av annan vara, är dock beskattningsvärdet lika med varans värde, beräknat enligt 6 § tullförordningen (1973: 000), med tillägg av den å varan belöpande tullen. Enligt samma grund beräknas beskattningsvärdet för vara, som införes till riket för annat ändamål än försäljning eller användning i förvärvssyfte.

Det ankommer på riksskatteverket samt, beträffande vara som införes till riket, generaltullstyrelsen och riksskatteverket gemensamt att meddela närmare anvisningar rörande tillämpningen av i detta moment givna stadganden.

³ Senaste lydelse 1971: 248.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 a §⁴

Riksskatteverket är beskattningensmyndighet i fråga om tillverkning och försäljning inom riket. Vad i förordningen om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning är stadgat skall äga tillämpning å varuskatt som utgår i samband med sådan tillverkning och försäljning.

Beträffande införsel är, med den inskränkning som nedan sägs, generaltullstyrelsen beskattningsmyndighet. Bestämmelserna i 46 § nyssnämnda förordning skola gälla jämväl vid införsel.

Riksskatteverket är beskattningensmyndighet utom i fall som avses i 2 § tredje stycket. Vad i förordningen om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning är stadgat skall äga tillämpning å varuskatt som utgår i samband med tillverkning och försäljning inom riket.

6 §⁵

1. Deklaration skall insändas till riksskatteverket senast å femtonde dagen i andra månaden efter varje kalendermånads utgång och innehålla uppgift om beskattningsvikten eller, i fråga om varor för vilka skatten utgår i förhållande till varuvärdet, beskattningsvärdet för de varor för vilka skattskyldighet inträtt under den kalendermånad deklARATIONEN avser.

1. Tillverkare och registrerad importör skall insända deklARATION till riksskatteverket senast femtonde dagen i andra månaden efter varje kalendermånads utgång. DeklARATION skall innehålla uppgift om beskattningsvikten eller, i fråga om varor för vilka skatten utgår i förhållande till varuvärdet, beskattningsvärdet för de varor för vilka skattskyldighet inträtt under den kalendermånad deklARATIONEN avser.

Om särskilda skäl därtill äro äger riksskatteverket föreskriva, att deklARATION skall avse kalenderkvartal i stället för kalendermånad, i vilket fall deklARATION skall insändas inom en månad efter varje kvartals utgång. Riksskatteverket må ock, om särskilda skäl därtill äro, föreskriva att deklARATION skall insändas inom annan tid än i det föregående är sagt, dock tidigast inom femton dagar och senast inom två månader efter utgången av den månad eller det kvartal deklARATIONEN avser.

2. I deklARATION som i 1 mom. avses må avdrag göras för varor, som

a) använts vid tillverkning som deklARATIONEN avser och som visas hava tidigare blivit påförda särskild varuskatt;	b) enligt bevis av tullmyndighet utförts ur riket eller till svensk frihamn.
b) enligt bevis av tullmyndighet utförts ur riket eller till svensk frihamn.	b) enligt bevis av tullmyndighet utförts ur riket eller förts till frihamn.

Avdrag som nyss sagts skall avse beskattningsvikten i fråga om varor för vilka skatten utgår efter vikt och beskattningsvärdet i fråga om varor för vilka skatten utgår i förhållande till varuvärdet.

På särskild prövning av riksskatteverket ankommer, huruvida och i

⁴ Senaste lydelse 1971: 248.

⁵ Senaste lydelse 1971: 248.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

vad mån avdrag jämväl må göras för vara, vilken tillverkare eller registrerad importör återtagit eller vars försäljning förorsakat honom förlust på grund av bristande betalning från köparen.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

12 Förslag till**Förordning om ändring i förordningen (1960: 258) om utjämningskatt å vissa varor**

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1960: 258) om utjämningskatt å vissa varor,

dels att i 6 § orden "kontrollstyrelsen" och "styrelsen" skall bytas ut mot "riksskatteverket" respektive "verket",

dels att 9 § skall upphöra att gälla,

dels att 5 och 8 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

5 §

I fråga om utjämningskatt som utgår annorledes än vid införsel är *kontrollstyrelsen* beskattningsmyndighet. Därvid skall vad i förordningen om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning är stadgat äga tillämpning, dock att *kontrollstyrelsen* må bevilja anstånd med skattens erläggande jämväl i andra fall än som angivas i nämnda förordning.

Vid införsel är generaltullstyrelsen beskattningsmyndighet. Bestämmelserna i 46 § nyssnämnda förordning skola gälla jämväl beträffande införsel.

I fråga om utjämningskatt som utgår annorledes än vid införsel är *riksskatteverket* beskattningsmyndighet. Därvid skall vad i förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning är stadgat äga tillämpning, dock att *riksskatteverket* må bevilja anstånd med skattens erläggande jämväl i andra fall än som angivas i nämnda förordning.

Införes skattepliktig vara till riket av annan än registrerad importör skall skatt erläggas till tullmyndighet. Tullagen (1973: 670) gäller i fråga om skatten. Därjämte gäller 46 § förordningen om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning.

8 §¹

Deklaration till *kontrollstyrelsen* skall avlämnas för varje kalendermånad eller, där *styrelsen* så medger, för varje kalenderkvartal, varunder skattskyldighet uppkommit.

Deklaration till *riksskatteverket* skall avlämnas för varje kalendermånad eller, där *verket* så medger, för varje kalenderkvartal, varunder skattskyldighet uppkommit.

¹ Senaste lydelse 1966: 656.

Nuvarande lydelse

Deklaration skall insändas inom en månad efter varje beskattningsperiods utgång. *Kontrollstyrelsen* må, om särskilda skäl därtill äro, medgiva, att deklARATION må insändas senare än nu sagts, dock inom två månader efter utgången av den beskattningsperiod deklARATIONEN avser.

I deklARATIONEN skall lämnas uppgift om den myckenhet skattepliktiga varor som under beskattningsperioden levererats till köpare eller, beträffande öl av typ B och starköl, utlämnats från tillverkningsställe eller där tillverkats och förtärts. Från denna myckenhet må avdrag göras för varor, vilka

a) använts vid tillverkning som deklARATIONEN avser eller, beträffande öl av typ B och starköl, utlämnats från tillverkningsställe och som visas hava tidigare blivit påförda utjämningskatt;

b) återtagits; *eller*

c) enligt bevis av tullmyndighet utförts ur riket eller till *svensk* frihamn.

Föreslagen lydelse

Deklaration skall insändas inom en månad efter varje beskattningsperiods utgång. *Riksskatteverket* må, om särskilda skäl därtill äro, medgiva, att deklARATION må insändas senare än nu sagts, dock inom två månader efter utgången av den beskattningsperiod deklARATIONEN avser.

b) återtagits;

c) enligt bevis av tullmyndighet utförts ur riket eller *förts* till frihamn *eller, såvitt avser starköl, levererats för försäljning i exportbutik eller lagts upp på tullager som inrättats för förvaring av proviant.*

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

13 Förslag till**Förordning om ändring i förordningen (1968: 361) om avgift vid införsel av vissa bakverk**

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1968: 361) om avgift vid införsel av vissa bakverk,

dels att 3 och 4 §§ skall upphöra att gälla,

dels att 1 § skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

För wafers och biscuits som innehåller choklad och är hänförliga till tulltaxenummer 19.08, utgår särskild avgift till staten *vid införsel*.

*Föreslagen lydelse*1 §¹

Införes till landet wafers och biscuits som innehåller choklad och är hänförliga till tulltaxenummer 19.08, utgår särskild avgift till staten. *Avgiften* *erlägges till tullmyndighet. Tullagen (1973: 670) gäller i fråga om avgiften.*

¹ Senaste lydelse 1971: 1232.

Nuvarande lydelse

Första stycket gäller ej vara som är skattepliktig enligt förordningen den 25 maj 1941 (nr 251) om särskild varuskatt.

Föreslagen lydelse

Första stycket gäller ej vara som är skattepliktig enligt förordningen (1941: 251) om särskild varuskatt.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

14 Förslag till**Förordning om ändring i förordningen (1972: 266) om skatt på annonser och reklam**

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1972: 266) om skatt på annonser och reklam,

dels att 27 och 28 §§ skall upphöra att gälla,

dels att 2, 26 och 30 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse***2 §**

Beskattningsmyndighet för reklamskatt är riksskatteverket eller, i fråga om reklamskatt vid införsel, generaltullstyrelsen.

Om reklamskatt vid införsel gäller 26—28 §§.

Om ej annat följer av 26 § är riksskatteverket beskattningsmyndighet för reklamskatt.

Om reklamskatt vid införsel gäller 26 §.

26 §

I fråga om reklamtrycksak som är skattepliktig enligt 5 § 4 och som införes till landet uppkommer skyldighet att erlägga reklamskatt vid införseln. Skattskyldig är den som i tullhänseende är att anse som varuhavare.

Införes till landet reklamtrycksak som är skattepliktig enligt 5 § 4 skall reklamskatt erläggas till tullmyndighet. Tullagen (1973: 670) gäller i fråga om skatten. Därjämte gäller 46 § förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning.

Reklamskatt vid införsel utgår med 10 procent av beskattningsvärdet. Som beskattningsvärde anses varans värde beräknat enligt 6 § tullförordningen (1973: 000). Visas att detta värde innefattar kostnad som ej ingår i beskattningsvärde enligt 13 § andra stycket, skall beskattningsvärdet reduceras i motsvarande mån.

30 §

Förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning äger tillämpning på

Förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning äger tillämpning på

Nuvarande lydelse

reklamskatt, dock ej bestämmelserna i 32, 38 och 39 §§ i vad avser förhandsbesked. *Bestämmelserna i 46 § nämnda förordning gäller även beträffande reklamskatt vid införsel.* Förordningens bestämmelser om kontroll hos annan än skattskyldig äger tillämpning på varje näringsidkare här i landet för vars räkning annons eller reklam i annan form än annons offentliggöres eller reklamtrycksak framställs.

Föreslagen lydelse

reklamskatt, dock ej bestämmelserna i 32, 38 och 39 §§ i vad avser förhandsbesked. Förordningens bestämmelser om kontroll hos annan än skattskyldig äger tillämpning på varje näringsidkare här i landet för vars räkning annons eller reklam i annan form än annons offentliggöres eller reklamtrycksak framställs.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

15 Förslag till**Förordning om ändring i förordningen (1961: 372) om bensinskatt**

Häri genom förordnas i fråga om förordningen (1961: 372) om bensinskatt,

dels att 8 § skall upphöra att gälla,

dels att 3 och 4 §§ samt 7 § 1 mom. skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*3 §¹

Skattskyldighet inträder

a) för bensin, som av den som är eller bort vara registrerad enligt 5 § levereras till köpare, som icke är registrerad, eller till eget försäljningsställe för detaljförsäljning som icke utgöres av depå eller tages i anspråk för annat ändamål än försäljning eller ock, vid avregistrering, ingår i hans lager, när leveransen, ianspråktagandet eller avregistreringen sker;

b) för bensin, som av annan än registrerad införes till riket, när införseln sker;

c) för bensin, som av annan än registrerad inköpts mot försäkran enligt 7 § 2 mom. andra stycket, när bensinen säljes eller tages i anspråk för skattepliktigt ändamål.

Skattskyldig är i fall som avses i första stycket under a) den som är eller bort vara registrerad, under b) den för vars räkning införseln äger rum och under c) säljaren eller förbrukaren.

b) för bensin, som av annan än registrerad inköpts mot försäkran enligt 7 § 2 mom. andra stycket, när bensinen säljes eller tages i anspråk för skattepliktigt ändamål.

Skattskyldig är i fall som avses i första stycket under a) den som är eller bort vara registrerad och under b) säljaren eller förbrukaren.

¹ Senaste lydelse 1971: 252.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Införes skattepliktig vara till riket av annan än registrerad skall skatt erläggas till tullmyndighet. Tullagen (1973: 670) gäller i fråga om skatten. Därjämte gäller 46 § förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning.

4 §²

I fråga om skatt som skall utgå annorledes än vid införsel till riket är riksskatteverket beskattningsmyndighet. Därvid skall vad i förordningen om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning är stadgat äga tillämpning. Riksskatteverket äger utfärda de föreskrifter rörande redovisning och särskilda kontrollanordningar som verket finner erforderliga för skattekontrollens utövande.

Där skatt skall utgå vid införsel är generaltullstyrelsen beskattningsmyndighet. Bestämmelserna i 46 § nyssnämnda förordning skola gälla jämväl beträffande införsel.

7 §³

I mom. I deklaration må avdrag göras för bensin, som

I mom. I deklaration må avdrag göras för bensin, som

a) förvärvats för återförsäljning eller förbrukning i egen rörelse och för vilken skattskyldighet tidigare inträtt,

b) återtagits i samband med återgång av köp,

c) förbrukats eller försålts för förbrukning för framdrivande av tåg eller fordon å järnväg,

d) förbrukats eller försålts för förbrukning för framdrivande av luftfartyg, härunder inbegripet start av icke motordrivet flygplan, eller för varmkörning eller provkörning av luftfartygs motor,

e) förbrukats eller försålts för förbrukning, i samband med tillverkning av motorer, för avprovning av motorer å provbädd eller å annan dylik anordning utan att transportmedel därvid framföres,

f) förbrukats eller försålts för förbrukning för annat tekniskt ändamål än motordrift dock ej för framställning av vara som är lämpad eller avsedd för motordrift eller förpackats eller försålts för att förpackas i sådan särskild förpackning om högst en liter som avses i 1 § andra stycket, samt

g) av den skattskyldige eller för hans räkning utförts ur riket eller till *svensk* frihamn.

g) av den skattskyldige eller för hans räkning utförts ur riket eller förts till frihamn.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

² Senaste lydelse 1971: 252.

³ Senaste lydelse 1971: 252.

16 Förslag till

Förordning om ändring i förordningen (1957: 262) om allmän energiskatt

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1957: 262) om allmän energiskatt¹,

dels att 27 § skall upphöra att gälla,

dels att 7, 8 och 18 §§ samt 24 § 1 mom. skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Skatten skall erläggas av den som är eller bort vara registrerad enligt 6 §. *Införes bränsle till riket av annan än den som är registrerad skall dock skatten erläggas av den som inför bränslet.*

Skatt skall erläggas även av den som icke är registrerad enligt 6 § och som för annat ändamål än som avses i 24 § återförsäljer eller förbrukar bränsle, som förvärvats utan skatt eller med nedsatt skatt mot försäkran enligt 26 §.

Skattskyldighet inträder

a) för den som är eller bort vara registrerad enligt 6 §, då bränsle av honom levereras till köpare, som icke är registrerad, eller till eget försäljningsställe för detaljförsäljning som icke utgöres av depå eller tages i anspråk för annat ändamål än försäljning,

b) för den, som utan att vara registrerad enligt 6 §, inför bränsle till riket, vid införseln, och

c) i fall som avses i 7 § andra stycket, då bränslet levereras till köpare eller tages i anspråk för annat ändamål än försäljning.

*Föreslagen lydelse*7 §²

Skatten skall erläggas av den som är eller bort vara registrerad enligt 6 § *om ej annat följer av 8 § andra stycket.*

8 §³

Skattskyldighet inträder

a) för den som är eller bort vara registrerad enligt 6 §, då bränsle av honom levereras till köpare, som icke är registrerad, eller till eget försäljningsställe för detaljförsäljning som icke utgöres av depå eller tages i anspråk för annat ändamål än försäljning, *och*

b) i fall som avses i 7 § andra stycket, då bränslet levereras till köpare eller tages i anspråk för annat ändamål än försäljning.

Införes skattepliktigt bränsle till riket av annan än registrerad erlägges skatt till tullmyndighet. Tullagen (1973: 670) gäller i fråga om skatten. Därjämte gäller 46 § förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning.

¹ Förordningen omtryckt 1964: 350.

Senaste lydelse av 27 § 1969: 470.

² Senaste lydelse 1971: 251.

³ Senaste lydelse 1971: 251.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

18 §⁴

Beskattningsmyndighet är, i fall där skatt skall erläggas vid införsel till riket av bränsle, generaltullstyrelsen och i övriga fall riksskatteverket.

Vad i förordningen om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning är stadgat skall äga tillämpning på energiskatt, för vilken riksskatteverket är beskattningsmyndighet. *Bestämmelserna i 46 § nämnda förordning skola gälla jämväl vid införsel.*

Riksskatteverket är beskattningsmyndighet utom i fall där skatt skall erläggas vid förtullningen.

Vad i förordningen (1959:92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning är stadgat skall äga tillämpning på energiskatt, för vilken riksskatteverket är beskattningsmyndighet.

24 §

1 mom. I deklaration som avses i 23 § 1 mom. må avdrag göras för bränsle, som

a) i beskattat skick förvärvats för återförsäljning eller förbrukning i egen rörelse,

b) återtagits i samband med återgång av köp,

c) förbrukats av eller försålts till kommunikationsföretag för bandrift eller därmed likartat ändamål,

d) förbrukats eller försålts för förbrukning i fartyg eller luftfartyg, samt

e) av den skattskyldige eller för hans räkning utförts ur riket eller till svensk frihamn.

1 mom. I deklaration som avses i 23 § 1 mom. må avdrag göras för bränsle, som

e) av den skattskyldige eller för hans räkning utförts ur riket eller förts till frihamn.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

17 Förslag till

Förordning om ändring i förordningen (1973: 37) om avgift på vissa dryckesförpackningar

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1973: 37) om avgift på vissa dryckesförpackningar,

dels att 10 § skall upphöra att gälla,

dels att 1—5, 7 och 8 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Avgift erlägges enligt denna förordning till staten vid omsättning inom landet av förpackning för konsumtionsfärdig dryck hänförlig till tulltaxenr 20.07 eller 22.01—22.09 och vid införsel av sådan förpackning

⁴ Senaste lydelse 1971: 251.

Nuvarande lydelse

med eller utan dryck, om förpackningens fyllnadsvolym överstiger 0,2 men ej 3 liter.

Bestämmelserna i 1 § förordningen (1960: 396) om frihet från införselavgift i vissa fall gäller ej i fråga om avgift enligt denna förordning.

Föreslagen lydelse

Bestämmelserna i 1 § förordningen (1973: 000) om frihet från införselavgift gäller ej i fråga om avgift enligt denna förordning.

2 §

Avgiftsmyndighet är riksskatteverket eller, i fråga om införsel, generaltullstyrelsen.

Riksskatteverket är avgiftsmyndighet utom i fall där avgift skall erläggas vid förtullningen.

Införes avgiftspliktig förpackning till landet skall avgift erläggas till tullmyndighet. Tullagen (1973: 670) gäller i fråga om avgiften.

3 §

Avgiftsskyldig är den som

Avgiftsskyldig utom i fall som avses i 2 § andra stycket är den som

1. i yrkesmässig verksamhet här i landet tillverkar avgiftspliktig förpackning,

2. i yrkesmässig verksamhet här i landet säljer eller tager i anspråk förpackning, som utan avgift förvärvats från tillverkaren eller införts till landet, när försäljningen eller ianspråktagandet avser sådan förpackning och sådant ändamål som anges i 1 §,

3. vid införsel av avgiftspliktig förpackning är att anse som varuhavare i tullhänseende.

4 §

Avgiftsskyldighet föreligger icke

1. när förpackning utan dryck inköpes inom eller införes till landet av avgiftsskyldig som avses i 3 § 1 eller 2,

2. när förpackning införes till landet under omständigheter som medför tullfrihet enligt 8 eller 9 § tulltaxeringsförordningen (1960: 391) eller förordningen (1966: 394) om rätt för resande m. fl. att införa varor tull- och skattefritt.

1. när förpackning utan dryck inköpes inom eller införes till landet av avgiftsskyldig som avses i 3 §,

2. när förpackning införes till landet under omständigheter som medför tullfrihet enligt 7, 8, 11 eller 12 § tullförordningen (1973: 000) eller förordningen (1966: 394) om rätt för resande m. fl. att införa varor tull- och skattefritt.

Konungen kan förordna om ytterligare undantag från avgiftsskyldighet.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 §

Avgiftsskyldighet inträder när avgiftspliktig förpackning inom landet tillhandahålles icke avgiftsskyldig mottagare eller tages i anspråk för tappning av dryck i yrkesmässig verksamhet.

Vid införsel inträder avgiftsskyldighet när införseln äger rum.

7 §

Avgiftsskyldig enligt 3 § 1 eller 2 skall anmäla sig för registrering hos riksskatteverket senast två veckor innan verksamhet som medför avgiftsskyldighet börjar eller övertages. Anmälan göres på blankett enligt fastställt formulär. Andras förhållande som uppgivits i anmälningshandling skall riksskatteverket underrättas inom två veckor efter ändringen.

Avgiftsskyldig enligt 3 § skall anmäla sig för registrering hos riksskatteverket senast två veckor innan verksamhet som medför avgiftsskyldighet börjar eller övertages. Anmälan göres på blankett enligt fastställt formulär. Andras förhållande som uppgivits i anmälningshandling skall riksskatteverket underrättas inom två veckor efter ändringen.

Om verkställd registrering utfärdar riksskatteverket bevis som sändes till den avgiftsskyldige.

8 §

Avgiftsskyldig enligt 3 § 1 eller 2 skall utan anmaning lämna deklARATION rörande verkställda leveranser och uttag av avgiftspliktiga förpackningar. Deklaration skall lämnas fortlöpande för varje redovisningsperiod under vilken verksamhet som medför avgiftsskyldighet bedrivits. Redovisningsperiod omfattar kalendermånad.

Avgiftsskyldig enligt 3 § skall utan anmaning lämna deklARATION rörande verkställda leveranser och uttag av avgiftspliktiga förpackningar. Deklaration skall lämnas fortlöpande för varje redovisningsperiod under vilken verksamhet som medför avgiftsskyldighet bedrivits. Redovisningsperiod omfattar kalendermånad.

Deklaration skall lämnas till riksskatteverket senast den 5 i andra månaden efter utgången av den redovisningsperiod som deklARATIONEN avser. Om synnerliga skäl föreligger, kan riksskatteverket medge att avgiftsskyldig får lämna deklARATION senare.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974.

18 Förslag till

Lag om ändring i rusdrycksförsäljningsförordningen (1954: 521)

Härigenom förordnas, att 6 § 2 mom., 8 §, 12 § 1 och 4 mom. samt 86 § 1 och 4 mom. skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

6 §

2 mom.¹ Genom vad i denna förordning är stadgat göres ej inskränkning i den rätt till försäljning av rusdrycker som grundas på gällande *lagstiftning om frihamn och provianteringsfrilager* samt om försäljning av obeskattade varor å *tullflygplats*.

2 mom. Genom vad i denna förordning är stadgat göres ej inskränkning i den rätt till försäljning av rusdrycker som grundas på gällande *bestämmelser om tulllager som inrättats för förvaring av proviant* samt om försäljning av obeskattade varor i *exportbutik*.

Om rätt att förfoga över rusdrycker, som medföras såsom proviant på fartyg eller luftfartyg, gäller, i den mån ej annat följer av vad nedan stadgas, vad därom är särskilt föreskrivet.

Vin och starköl, som enligt 12 § 4 mom. under g) införas såsom proviant på järnvägståg i internationell trafik, må utan hinder av vad i denna förordning stadgas användas för sålunda avsett ändamål.

8 §²

Partihandel med rusdrycker inom riket må, utom i fall som avses i gällande *lagstiftning om frihamn och provianteringsfrilager* samt nedan i 9 och 10 §§, bedrivas endast av ett för ändamålet bildat aktiebolag, som blivit av Konungen godkänt (partihandelsbolag). Närmare bestämmelser om detta bolag meddelas i 6 kap.

Partihandel med rusdrycker inom riket må, utom i fall som avses i gällande *bestämmelser om tullager som inrättats för förvaring av proviant* samt nedan i 9 och 10 §§, bedrivas endast av ett för ändamålet bildat aktiebolag, som blivit av Konungen godkänt (partihandelsbolag). Närmare bestämmelser om detta bolag meddelas i 6 kap.

Försäljning för export må, utom i fall som avses i gällande *lagstiftning om frihamn och provianteringsfrilager* samt om försäljning av obeskattade varor å *tullflygplats*, bedrivas endast av partihandelsbolaget och tillverkare av rusdrycker som i 9 § sägs.

Försäljning för export må, utom i fall som avses i gällande *bestämmelser om tullager som inrättats för förvaring av proviant* samt om försäljning av obeskattade varor i *exportbutik*, bedrivas endast av partihandelsbolaget och tillverkare av rusdrycker som i 9 § sägs.

¹ Senaste lydelse 1961: 184.

² Senaste lydelse 1961: 184.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

12 §

1 mom. Rusdrycker må till riket införas blott av partihandelsbolaget.

Annan än partihandelsbolaget må icke taga hand om oförtullade rusdrycker på sätt som avses i 3 § andra stycket tullagen (1973: 670). Rusdrycker må ej heller förvaras på annat tullager än som avses i 4 mom. under e).

4 mom.³ Utan hinder av vad i denna paragraf stadgas må

4 mom. Utan hinder av vad i denna paragraf stadgas må

a) rusdrycker införas till riket av den som enligt särskilt stadgande äger åtnjuta tullfrihet för varor som inkomma från utlandet;

a) rusdrycker införas till riket av den som har rätt till tullfrihet enligt 7 § tullförordningen (1973: 000);

b) prov på rusdrycker, som till riket medföras av handelsresande, införas i vanlig ordning;

c) resande eller den som utför arbete på transportmedel, för eget eller familjens bruk eller som gåva till närstående för hans eller hans familjs personliga bruk tullfritt eller mot erläggande av stadgad tull införa rusdrycker i enlighet med av Konungen meddelade bestämmelser;

d) till proviant hänförliga, å fartyg eller luftfartyg medförda rusdrycker behandlas på sätt därom är särskilt föreskrivet;

e) rusdrycker uppläggas å provianteringsfrilager på sätt i särskild författning är stadgat; dock att å provianteringsfrilager upplagd sådan dryck ej må utan tillstånd av Konungen för varje särskilt fall, disponeras annorledes än till fartygs eller luftfartygs proviantering eller utrustning eller försäljning av obeskattade varor å tullflygplats i föreskriven ordning;

e) rusdrycker förvaras i frihamn, på tullupplag eller på tullager som inrättats för förvaring av proviant; dock att på sådant tullager förvarad rusdryck ej må utan tillstånd av Konungen för varje särskilt fall, disponeras annorledes än till fartygs eller luftfartygs proviantering eller utrustning eller försäljning av obeskattade varor i exportbutik i föreskriven ordning;

f) rusdrycker transiteras i enlighet med de föreskrifter generaltullstyrelsen meddelar;

f) rusdrycker sändas genom tullområdet eller mellan orter inom detta enligt de villkor och föreskrifter generaltullstyrelsen meddelar;

g) vin och starköl, som medföras såsom proviant på järnvägståg i internationell trafik, införas i den utsträckning som erfordras för bespisning av passagerare under tågets gång inom riket; samt

h) rusdrycker, som inkomma till riket i enstaka gåvoförsändelse till enskild person för hans eller hans familjs personliga bruk, mot erläggande av stadgad tull införas i enlighet med av Konungen meddelade bestämmelser.

³ Senaste lydelse 1966: 396.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

86 §

1 mom.⁴ Rusdrycker som till riket införs av annan än den vilken enligt 12 § är berättigad till införsel av sådana drycker må, därest varan i behörig ordning anmälts till tullklarering, åter utföras i enlighet med de föreskrifter generaltullstyrelsen äger meddela. Sker ej återutförsel inom två månader efter det varan enligt vad i tullstadgan sägs skall anses hava mottagits av tullanstalt, tillfaller varan kronan, och skall för dess räkning med varan förfaras på sätt i 90 § 2 mom. andra stycket är stadgat.

Rusdrycker, vilka medföras av resande eller inkomma i gåvoförsändelser till enskild person och vilka efter utgången av tid som i föregående stycke sägs kvarligga hos tullverket, skola, ändå att den resande eller den till vilken försändelsen är ställd enligt 12 § är berättigad till införsel av dryckerna, behandlas på sätt i nämnda stycke för där avsedda rusdrycker är föreskrivet.

4 mom.⁵ Den som mot stadgandet i 12 § 4 mom. disponerar å provianteringsfrilager upplagda rusdrycker annorledes än till fartygs eller luftfartygs proviantering eller utrustning eller försäljning av obeskattade varor å tullflygplats i föreskriven ordning, dömes till böter.

1 m o m. Rusdrycker som till riket införs av annan än den vilken enligt 12 § är berättigad till införsel av sådana drycker må, därest varan i behörig ordning anmälts för tullmyndighet, åter utföras i enlighet med de föreskrifter generaltullstyrelsen äger meddela eller förstöras under kontroll av tullmyndighet eller annan som denna godkänner. Sker ej återutförsel eller förstöring senast inom 30 dagar efter sådan anmälan eller inom den längre tid generaltullstyrelsen eller efter styrelsens bemyndigande annan tullmyndighet i särskilt fall bestämmer, tillfaller varan kronan, och skall för dess räkning med varan förfaras på sätt i 90 § 2 mom. andra stycket är stadgat.

Rusdrycker, vilka medföras av resande eller inkomma i gåvoförsändelser till enskild person och vilka efter utgången av tid som i föregående stycke sägs kvarligga på tullupplag, skola, ändå att den resande eller den till vilken försändelsen är ställd enligt 12 § är berättigad till införsel av dryckerna, behandlas på sätt i nämnda stycke för där avsedda rusdrycker är föreskrivet.

4 m o m. Den som mot stadgandet i 12 § 4 mom. disponerar rusdrycker, som förvaras på sådant tullager som inrättats för förvaring av proviant, annorledes än till fartygs eller luftfartygs proviantering eller utrustning eller försäljning av obeskattade varor i exportbutik i föreskriven ordning, dömes till böter.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

⁴ Senaste lydelse 1963: 221.

⁵ Senaste lydelse 1966: 223.

19 Förslag till**Lag om ändring i förordningen (1961: 181) om försäljning av teknisk sprit och alkoholhaltiga preparat**

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1961: 181) om försäljning av teknisk sprit och alkoholhaltiga preparat,
dels att 18 § skall upphöra att gälla,
dels att 4 § skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*4 §¹

Teknisk sprit må utan särskilt tillstånd införas till riket av partihandelsbolaget. Tillstånd erfordras ej heller i fall då denaturerad teknisk sprit eller alkoholhaltiga preparat av resande införas annorledes än i handelssyfte eller för yrkesmässig förbrukning.

För annan införsel av teknisk sprit och alkoholhaltiga preparat än som avses i första stycket kräves särskilt tillstånd av *kontrollstyrelsen*.

Vad i andra stycket stadgas skall icke utgöra hinder för transitering eller annan befordran under tullkontroll i enlighet med de föreskrifter generaltullstyrelsen meddelar.

För annan införsel av teknisk sprit och alkoholhaltiga preparat än som avses i första stycket kräves särskilt tillstånd av *riksskatteverket*.

I fråga om hantering av oförtullad teknisk sprit och oförtullade alkoholhaltiga preparat gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m. Riksskatteverket äger föreskriva begränsning av rätten att hantera oförtullad vara.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

20 Förslag till**Lag om ändring i ölförsäljningsförordningen (1961: 159)**

Härigenom förordnas, att 4 § ölförsäljningsförordningen (1961: 159) skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*4 §¹

Öl som införes till riket *må icke utlämnas från tullverket, om icke varan antingen då den inkommer hit eller därefter genom varuhavarens försorg under tillsyn av tullpersonal blivit försedd* med uppgift om tillverkarens namn samt

Öl som införes till riket *skall vara försett* med uppgift om tillverkarens namn samt om varuslag och typ. I stället för uppgift om varuslag och typ må användas av riksskatteverket godkänd beteckning. *I fråga om hantering av oför-*

¹ Senaste lydelse 1963: 225.

¹ Senaste lydelse 1972: 269.

Nuvarande lydelse

om varuslag och typ. I stället för uppgift om varuslag och typ må användas av riksskatteverket godkänd beteckning.

Öl som nu sagts må icke förses med uppgift ägnad att giva drycken sken av att tillhöra annat varuslag eller annan typ än vartill den är hänförlig.

Generaltullstyrelsen äger för särskilda fall medgiva undantag från bestämmelserna i denna paragraf.

Föreslagen lydelse

tullat öl gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

21 Förslag till**Lag om ändring i förordningen (1967: 340) med vissa bestämmelser om prisreglering på jordbrukets område**

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1967: 340) med vissa bestämmelser om prisreglering på jordbrukets område,
dels att 16 och 38 §§ skall upphöra att gälla,
dels att 3—5, 17, 23 och 35 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

3 §

Föreskrift enligt 2 § om tillståndsvång vid införsel gäller icke vara som

a) föres in vid egentlig gränstrafik eller under sådana omständigheter som för tullpliktig vara medför tullfrihet enligt 8 eller 10 § tulltaxeförordningen den 13 maj 1960 (nr 391),

b) sändes från en ort i riket landvägen genom utlandet till en annan ort i riket i överensstämmelse med föreskrift av generaltullstyrelsen.

Föreskrift om tillståndsvång hindrar icke att vara transiteras eller på annat sätt befordras under tullverkets kontroll eller lägges upp i frihamn eller på tullager eller på provianteringsfrilager.

Jordbruksnämnden får föreskriva begränsning av rätten enligt första stycket a att föra in vara utan tillstånd.

Föreskrift enligt 2 § om tillståndsvång vid införsel gäller icke vara som föres in under sådana omständigheter som för tullpliktig vara medför rätt till tullfrihet enligt 7, 8, 11 eller 12 § tullförordningen (1973: 000) eller temporär tullfrihet enligt 15 § tullförordningen.

Jordbruksnämnden får föreskriva begränsning av rätten enligt första stycket att föra in vara utan tillstånd.

Nuvarande lydelse

Vara av sådant slag som omfattas av tillståndsvång och som lagts upp på provianteringsfrilager får endast efter medgivande av jordbruksnämnden i varje särskilt fall användas till annat än proviant till eller utrustning av fartyg eller luftfartyg.

Föreslagen lydelse

4 §

Vara, som kommit till riket och för vilken tillstånd till införsel icke medgetts, får föras ut ur riket. Det sagda gäller ej, om varan enligt lagen den 30 juni 1960 (nr 418) om straff för varusmuggling skall vara förverkad eller om annat laga hinder möter mot att föra ut varan.

I fråga om rätt att hantera oförtullad vara, för vilken enligt 2 § föreskrivits tillståndsvång vid införsel, gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Jordbruksnämnden får föreskriva begränsning av rätten enligt första stycket att hantera vara.

5 §

Föreskrift enligt 2 § om tillståndsvång vid utförsel gäller icke vara som

a) förts in under sådana omständigheter som för tullpliktig vara medför tullfrihet enligt 10 § tulltaxeförordningen,

b) sändes från en ort utomlands landvägen genom riket till en annan ort utomlands eller från en ort i riket landvägen genom utlandet till en annan ort i riket i överensstämmelse med föreskrift av generaltullstyrelsen,

c) föres ut med fartyg eller luftfartyg som medfört varan till svensk ort under färd mellan utrikes orter,

d) föres ut under sådana förhållanden som avses i 77 § första eller femte stycket, 113, 115 eller 153 § tullstadgan den 7 oktober 1927 (nr 391),

e) föres ut som proviant på fartyg, luftfartyg eller annat transportmedel,

f) föres ut i annat än handels-

a) förts in under sådana omständigheter som för tullpliktig vara medför rätt till temporär tullfrihet enligt 15 § tullförordningen (1973: 000),

b) föres ut som proviant på fartyg, luftfartyg eller annat transportmedel,

c) föres ut i annat än handels-syfte av resande eller den som utför arbete på transportmedel,

d) föres ut i egentlig gränstrafik,

e) föres ut under sådana förhållanden som avses i 2 § 1 och 4 lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Jordbruksnämnden får föreskriva begränsning av rätten enligt första stycket att föra ut vara utan tillstånd.

Nuvarande lydelse

syfte av resande eller den som utför arbete på transportmedel,

g) föres ut vid egentlig gränstrafik,

h) föres ut under sådana omständigheter som avses i 4 §.

Jordbruksnämnden får föreskriva begränsning av rätten enligt a, e, f, g eller h att föra ut vara utan tillstånd.

Föreslagna lydelse

17 §

Avgift som avses i 14 § erlägges till tullverket eller, om Konungen förordnar det, till jordbruksnämnden.

Avgift som erlägges till tullverket debiteras och uppbäres av verket i den ordning som gäller för tull. Även i övrigt gäller i sådant fall i tillämpliga delar vad som är föreskrivet om tull.

Avgift som erlägges till jordbruksnämnden fastställs och uppbäres i den ordning Konungen eller, efter bemyndigande av Konungen, nämnden bestämmer.

Vara för vilken avgift erlägges till jordbruksnämnden får, om nämnden ej medger annat, utlämnas från tullverket endast mot bevis om att avgiften erlagts.

Vara för vilken avgift erlägges till jordbruksnämnden får, om nämnden ej medger annat, utlämnas endast mot bevis om att avgiften erlagts.

23 §

Avgiftsskyldig skall erlägga ränta på oguldet avgiftsbelopp efter sju procent om året, dock minst tio kronor. Räntan skall beräknas från den dag avgiftsbeloppet enligt beslut av jordbruksnämnden senast bort betalas. Uppkommer öretal vid beräkning av ränta, skall räntebeloppet jämnas till närmast högre hela kronotal.

Avgiftsskyldig skall erlägga ränta på oguldet avgiftsbelopp avseende avgift som uppbäres av jordbruksnämnden efter sju procent om året, dock minst tio kronor. Räntan skall beräknas från den dag avgiftsbeloppet enligt beslut av jordbruksnämnden senast bort betalas. Uppkommer öretal vid beräkning av ränta, skall räntebeloppet jämnas till närmast högre hela kronotal.

Jordbruksnämnden äger avstå från ränta, om dröjsmålet med betalningen är obetydligt eller särskilda skäl annars föranleder till det.

35 §

Till böter dömes den som bryter mot

a) villkor för införsel enligt 2 § eller mot 3 § fjärde stycket, om gärningen ej är belagd med straff i lagen om straff för varusmuggling,

b) föreskrift enligt 28, 29, 30, 31 eller 32 §.

Till böter dömes den som uppsåtligt eller av oaktsamhet bryter mot

a) villkor för införsel enligt 2 §, om gärningen ej är belagd med straff i lagen (1960: 418) om straff för varusmuggling,

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

22 Förslag till

Lag om ändring i förordningen (1953: 372) angående reglering av införseln av vissa slag av fisk och skaldjur

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1953: 372) angående reglering av införseln av vissa slag av fisk och skaldjur¹,

dels att 11 och 12 §§ skall upphöra att gälla,

dels att 4, 6 och 14 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 §²

Stadgandet i 1 § skall icke utgöra hinder för transitering eller annan befordran under tullverkets kontroll eller för uppläggning i frihamn eller å tullager eller provianteringsfrilager; dock må å provianteringsfrilager upplagd vara icke utan medgivande av vederbörande tillståndsmyndighet för varje särskilt fall disponeras annorledes än till fartygs, buss eller luftfartygs proviantering eller utrustning i föreskriven ordning.

Ej heller skall stadgandet hava avseende å

a) vara som införes i egentlig gränstrafik eller under sådana omständigheter vilka för tullpliktig vara medföra tullfrihet enligt annan bestämmelse i 8 och 10 §§ tulltaxeförordningen än de i 8 § punkten 13 och 10 § punkten 1 upptagna;

b) vara som enligt föreskrifter, meddelade av generaltullstyrelsen, försändes landvägen antingen över riket från en till annan utrikes ort eller över utlandet från en till annan ort inom riket.

Jordbruksnämnden äger meddela allmänna bestämmelser om ytterligare undantag från stadgandet i 1 §.

Stadgandet i 1 § om tillståndstvång gäller icke vara som införes under sådana omständigheter som för tullpliktig vara medföra rätt till tullfrihet enligt 7, 8, 11 eller 12 § tullförordningen (1973: 000) eller temporär tullfrihet enligt 15 § tullförordningen.

I fråga om rätt att hantera oförtullad vara för vilken enligt 1 § föreskrivits tillståndstvång gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Jordbruksnämnden äger meddela allmänna bestämmelser om ytterligare undantag från stadgandet i 1 § ävensom föreskriva begränsning av rätten enligt första stycket att införa vara utan tillstånd och av rätten enligt andra stycket att hantera vara.

¹ Senaste lydelse av 11 och 12 §§, 1960: 428.

² Senaste lydelse 1964: 150.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

6 §³

Bestämmelserna i 5 § skola icke ha avseende å vara, som i föreskriven ordning utlämnas från provianteringsfrilager för fartygs, buss eller luftfartygs proviantering eller utrustning.

Beträffande vara, som införes under sådana omständigheter vilka för tullpliktig vara medföra tullfrihet enligt annan bestämmelse i 8 och 10 §§ tulltaxeförordningen än de i 8 § punkten 13 och 10 § punkten 1 upptagna, skall icke utgå införselavgift.

Införselavgift skall icke utgå för vara som införes under sådana omständigheter som för tillståndspliktig vara medföra rätt till införsel utan tillstånd enligt 4 § första stycket.

14 §⁴

Den som, utan att vara förfallen till ansvar enligt lagen om straff för varusmuggling, bryter mot villkor för tillgodonjutande av tillståndsbervis eller i strid mot stadgandet i 4 § första stycket disponerar å provianteringsfrilager upplagd vara annorledes än till fartygs, buss eller luftfartygs proviantering eller utrustning i föreskriven ordning straffes med dagsböter.

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot villkor för åtnjutande av tillståndsbervis dömes till böter, om ej gärningen är belagd med straff i lagen (1960: 418) om straff för varusmuggling.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

23 Förslag till

Lag om ändring i förordningen (1952: 320) om prisregleringsavgift för fisk m. m.

Härigenom förordnas, att 8 § förordningen (1952: 320) om prisregleringsavgift för fisk m. m.¹ skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 §

Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, jordbruksnämnden må, där så finnes erforderligt för att reglera priset på fisk, förordna, att prisregleringsavgift skall upptagas jämväl för fisk som importeras till riket och förtullas.

³ Senaste lydelse 1964: 150.

⁴ Senaste lydelse 1960: 428.

¹ Förordningen omtryckt 1966: 180. Senaste lydelse av förordningens rubrik 1966: 180.

Nuvarande lydelse

Sådant förordnande skall dock ej medföra skyldighet att erlagga prisregleringsavgift för fisk, som i föreskriven ordning utlämnas från provianteringsfrilager för fartygs eller luftfartygs proviantering eller utrustning.

Beträffande fisk, som införes under sådana omständigheter vilka för tullpliktig vara medföra tullfrihet enligt annan bestämmelse i 8 och 10 §§ tulltaxeförordningen än de i 8 § punkten 13 och 10 § punkten 1 upptagna, skall icke utgå prisregleringsavgift.

Föreslagen lydelse

Prisregleringsavgift skall icke utgå för vara som införes under sådana omständigheter som för tullpliktig vara medför rätt till tullfrihet enligt 7, 8, 11 eller 12 § tullförordningen (1973: 000) eller temporär tullfrihet enligt 15 § tullförordningen.

Jordbruksnämnden äger föreskriva begränsning av rätten enligt andra stycket att införa vara utan erläggande av prisregleringsavgift.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

24 Förslag till**Lag om ändring i förordningen (1953: 374) angående reglering av utförseln av vissa slag av fisk och skaldjur m. m.**

Härigenom förordnas, att 4 § förordningen (1953: 374) angående reglering av utförseln av vissa slag av fisk och skaldjur m. m. skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Utan hinder av stadgandet i 1 § första stycket må vara utföras:

a) därest varan införts under sådana omständigheter vilka för tullpliktig vara kunna medföra tullfrihet enligt 10 § tulltaxeförordningen;

b) med fartyg, buss eller luftfartyg, som medförande godset på resa mellan utrikes orter ankommer till svensk ort;

c) under sådana förhållanden som avses i 77 § första eller femte stycket, 113 §, 115 § eller 153 § tullstadgan;

d) såsom skeppsproviant eller i och för restaurangrörelse å järnvägståg, färja, buss eller luftfartyg, såvida godset prövas icke

Senaste lydelse 1960: 339.

*Föreslagen lydelse*4 §¹

Bestämmelserna i 1 § om tillståndstvång gäller icke vara som.

a) införts under sådana omständigheter som för tullpliktig vara medföra rätt till temporär tullfrihet enligt 15 § tullförordningen (1973: 000),

b) utföres som proviant på fartyg, luftfartyg eller annat transportmedel,

c) utföres i annat än handels-syste av resande eller den som utför arbete på transportmedel,

d) utföres i egentlig gränstrafik, e) utföres under sådana förhållanden som avses i 2 § 1 och 4 lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Nuvarande lydelse

överstiga för ändamålet erforderlig myckenhet;

e) av resande eller å transportmedel anställda personer, såvida godset utgöres av förnödenheter som prövas icke överstiga behovet under resan;

f) då godset enligt föreskrifter, meddelade av generaltullstyrelsen, försändes landvägen antingen över riket från en till annan utrikes ort eller över utlandet från en till annan ort inom riket.

Jordbruksnämnden äger meddela allmänna bestämmelser om ytterligare undantag från stadgandet i 1 § första stycket.

Föreslagen lydelse

Jordbruksnämnden äger meddela allmänna bestämmelser om ytterligare undantag från stadgandet i 1 §. Nämnden kan också föreskriva begränsning av rätten enligt första stycket att utföra vara utan tillstånd.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

25 Förslag till**Lag om ändring i förordningen (1961: 381) om tillverkning av och handel med fodermedel m. m.**

Härigenom förordnas, att 7 § förordningen (1961: 381) om tillverkning av och handel med fodermedel m. m. skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*7 §¹

Utan tillstånd av kontrollmyndigheten må ej saluhållas, försälas eller till riket införas vara, som avses i 2 §, eller fodermedel försatt med annat specialämne än vitaminer.

Om det är påkallat med hänsyn till människors eller djurs hälsa, äger kontrollmyndigheten föreskriva att fodermedel även i annat fall än som avses i första stycket må saluhållas, försälas eller till riket införas endast efter myndighetens tillstånd.

Utan hinder av bestämmelsen i första stycket om införsel får vara transiteras eller på annat sätt befordras under tullverkets kontroll eller läggas upp i frihamn eller på tullager.

I fråga om hantering av oförtulad vara som avses i första stycket gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Vid meddelande av tillstånd som avses i första eller andra stycket må kontrollmyndigheten föreskriva villkor som skola gälla för tillståndets åtnjutande.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

¹ Senaste lydelse 1973: 330.

26 Förslag till

Lag om ändring i strålskyddslagen (1958: 110)

Härigenom förordnas, att 2 och 22 §§ strålskyddslagen (1958: 110) skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*2 §¹

Radiologiskt arbete må ej bedrivas utan tillstånd av myndighet som Konungen bestämmer (strålskyddsmyndigheten). Ej heller må någon utan tillstånd av strålskyddsmyndigheten innehava röntgenutrustning eller annan teknisk anordning avsedd att utsända joniserande strålning, idka handel med radioaktivt ämne eller eljest till riket införa eller här förvärva, innehava eller överlåta sådant ämne.

Den som ej innehar sådant tillstånd må ej utan medgivande av strålskyddsmyndigheten taga hand om oförtullat radioaktivt ämne på sätt som avses i 3 § andra stycket tullagen (1973: 670). I övrigt gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Tillstånd må meddelas för viss yrkesgrupp eller för vissa inrättningar, institutioner eller företag.

Avlider någon som innehar tillstånd enligt denna lag, vare tillståndet likvärl, såvitt angår rätt att innehava radioaktivt ämne eller röntgenutrustning eller annan teknisk anordning, gällande för dödsboet intill tre månader från dödsfallet.

Tillstånd enligt denna lag erfordras ej för vad som omfattas av tillstånd enligt atomenergilagen om icke annat föreskrives i tillståndet.

Tillstånd enligt denna lag erfordras ej för vad som omfattas av tillstånd enligt atomenergilagen (1956: 306) om icke annat föreskrives i tillståndet.

22 §

Om transport, *tullbehandling och transitering* av radioaktivt ämne förordnar Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer.

Om transport *och förtullning* av radioaktivt ämne förordnar Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer.

Har radioaktivt ämne anmälts till tullklarering av någon som ej är berättigad att införa varan, må han, om tillstånd till införsel ej erhålles, överlåta varan till någon, som är berättigad att införa den,

¹ Senaste lydelse 1970: 670.

Nuvarande lydelse

eller ock åter utföra varan. Överlåtes eller utföres varan ej inom fyra månader efter anmälingen till tullklarering eller inom den längre tid som generaltullstyrelsen bestämmer, tillfaller varan kronan, om det ej är uppenbart obilligt. Med varan skall förfaras enligt vad som är stadgat om radioaktivt ämne som förverkas jämlikt denna lag.

Föreslagen lydelse

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

27 Förslag till**Lag om ändring i förordningen (1939: 174) angående tillverkning, införsel och försäljning av gasskyddsmateriel**

Härigenom förordnas, att 4 § förordningen (1939: 174) angående tillverkning, införsel och försäljning av gasskyddsmateriel skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Införsel till riket av gasskyddsmateriel av första klass må ej ske utan tillstånd av den i 3 § omnämnda kontrollmyndigheten, dock må utan sådant tillstånd transitering äga rum till ort inom riket.

Föreslagen lydelse

4 §

Införsel till riket av gasskyddsmateriel av första klass må ej ske utan tillstånd av den i 3 § omnämnda kontrollmyndigheten. I fråga om hantering av oförtullad materiel gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1974.

28 Förslag till**Lag om ändring i vapenlagen (1973: 000)**

Härigenom förordnas, att 16 § vapenlagen (1973: 000)¹ skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

16 §

Införsel av skjutvapen och ammunition får ske utan särskilt tillstånd i följande fall.

¹ Förslag till vapenlag har framlagts i prop. 1973: 166.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

1. Enskild person får införa skjutvapen, som han är berättigad att här i riket inneha för personligt bruk, samt ammunition som behörigen förvärvat här i riket. Vad nu sagts äger motsvarande tillämpning beträffande sammanslutning som avses i 8 §.

2. För tillfällig användning vid jakt eller tävling här i riket får svensk, dansk, finsk eller norsk medborgare från Danmark, Finland eller Norge införa jakt- och tävlingsskjutvapen med tillhörande ammunition. Vapnet och ammunitionen får i sådant fall utan tillstånd innehas här i riket av den som har infört egendomen under högst tre månader från införsel-dagen.

3. Skjutvapen och ammunition får *transiteras till ort inom riket.*

3. Skjutvapen och ammunition får *ej tagas om hand på sätt som avses i 3 § andra stycket tullagen (1973: 670) av annan än den som har tillstånd att införa sådana varor och ej heller utan medgivande av länsstyrelse förvaras på tullager eller i frihamn. I övrigt gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.*

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1974.

29 Förslag till**Kungörelse om ändring i valutaförordningen (1959: 264)**

Härigenom förordnas, att i valutaförordningen (1959: 264) skall införas en ny paragraf, 7 a §, av nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

7 a §

I fråga om värdepapper och betalningsmedel gäller icke lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1974.

30 Förslag till

Kungörelse om ändring i förordningen (1956: 328) om kontroll å ädelmetallarbeten

Härigenom förordnas, att 9, 11, 26, 29 och 35 §§ förordningen (1956: 328) om kontroll å ädelmetallarbeten skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 §

Ädelmetallarbete, vilket icke uppfyller fordringarna enligt 5—8 §§, må icke försäljas eller importeras. Om undantag härifrån stadgas i 10—12 §§.

Ädelmetallarbete må ej tagas om hand på sätt som avses i 3 § andra stycket tullagen (1973: 670). I övrigt gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

11 §¹

Utän hinder av vad i 9 § stadgas må till riket införas

a) tävlingspris samt föremål, vilka äro avsedda för importörens eller hans familjs personliga bruk eller som gåva till närstående för hans eller hans familjs personliga bruk;

b) ädelmetallarbeten, vilka införas under sådana omständigheter som för tullpliktig vara kunna medföra tullfrihet enligt 10 § tulltaxeförordningen.

b) ädelmetallarbeten, vilka införas under sådana omständigheter som för tullpliktig vara kunna medföra rätt till temporär tullfrihet enligt 15 § tullförordningen (1973: 000).

Vid införsel av ädelmetallarbeten, som avses i första stycket a), skall ägaren på begäran av vederbörande tullmyndighet avlämna skriftlig uppgift om att omständigheterna i det föreliggande fallet äro sådana som omförmälas i nämnda författningsrum.

26 §

Inom riket tillverkat ädelmetallarbete, som skall kontrollstämplas, skall av tillverkare inlämnas i Stockholm till mynt- och justeringsverket och å annan ort till kontrollstämplingsförrättare; i senare fallet är det dock tillverkaren obetaget att på egen bekostnad inlämna arbetet till mynt- och justeringsverket. Vid inlämnandet skall arbetet, försett med vederbörliga ansvarsstämplar, till alla dess delar förctes samt i övrigt vara i det skick som mynt- och justeringsverket bestämmer.

¹ Senaste lydelse 1963: 191 (jfr 1964: 261).

Nuvarande lydelse

Då ädelmetallarbete, som icke på grund av vad förut sagts må införas i riket utan kontrollstämpling eller kontroll med avscende å finhalten *från utlandet inkommer till svensk distrikttullanstalt*, skall detsamma på importörens bekostnad översändas till mynt- och justeringsverket.

Föreslagen lydelse

Då ädelmetallarbete, som icke på grund av vad förut sagts må införas i riket utan kontrollstämpling eller kontroll med avscende å finhalten *inkommer från utlandet*, skall detsamma på importörens bekostnad översändas till mynt- och justeringsverket.

29 §¹

Ädelmetallarbeten, vilka införas under sådana omständigheter som för tullpliktig vara kunna medföra *tullfrihet enligt 10 § tulltaxeförordningen*, skola i den utsträckning och på det sätt generaltullstyrelsen efter samråd med mynt- och justeringsverket närmare bestämmes förse med identifieringsmärke.

Ädelmetallarbeten, vilka införas under sådana omständigheter som för tullpliktig vara kunna medföra *rätt till temporär tullfrihet enligt 15 § tullförordningen*, skola i den utsträckning och på det sätt generaltullstyrelsen efter samråd med mynt- och justeringsverket närmare bestämmes förse med identifieringsmärke.

35 §

Uppfyller ädelmetallarbete, som inkommit *till distrikttullanstalt* och översänts till mynt- och justeringsverket, icke för införsel föreskrivna fordringar enligt denna förordning, skall det på importörens bekostnad *från mynt- och justeringsverket översändas till distrikttullanstalten i införselorten för att återutföras ur riket*. Dock må efter medgivande av mynt- och justeringsverket underhaltigt arbete, som på tillförlitligt sätt styrkes vara av importörens egen tillverkning och förut av honom exporterat, utlämnas till importören i den ordning, som är stadgad för utlämnande av importerade arbeten.

Uppfyller ädelmetallarbete, som inkommit *från utlandet* och översänts till mynt- och justeringsverket, icke för införsel föreskrivna fordringar enligt denna förordning, skall det på importörens bekostnad *återutföras under tullkontroll*. Dock må efter medgivande av mynt- och justeringsverket underhaltigt arbete, som på tillförlitligt sätt styrkes vara av importörens egen tillverkning och förut av honom exporterat, utlämnas till importören i den ordning, som är stadgad för utlämnande av importerade arbeten.

Har ädelmetallarbete vid import tagits i beslag och i laga ordning förklarats förbrutet och är arbetet av beskaffenhet att, enligt vad ovan sägs, icke få till riket införas, må det icke av tullverket försäljas förrän detsamma sönderslagits och nedsmälts, såvida ej betryggande säkerhet erhålles för att arbetet efter försäljningen blir utfört ur riket.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1974.

¹ Senaste lydelse 1963: 191 (jfr 1964: 261).

31 Förslag till**Kungörelse om ändring i förordningen (1968: 70) med vissa bestämmelser om injektionssprutor och kanyler**

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1968: 70) med vissa bestämmelser om injektionssprutor och kanyler,
dels att 3 § skall upphöra att gälla,
dels att 2 § skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse***2 §**

Spruta eller kanyl får införas i riket endast av

- a) den som är behörig att driva handel med sådan vara,
- b) den som innehar särskilt tillstånd att till riket införa sådan vara.

Utan sådant tillstånd får dock spruta eller kanyl medföras av resande för personligt bruk, samt varan transiteras eller eljest befordras under tullkontroll eller uppläggas å tullager eller i frihamn.

Utan sådant tillstånd får dock spruta eller kanyl medföras av resande för personligt bruk. *I fråga om hantering av oförtullad spruta eller kanyl gäller lagen (1973:000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.*

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1974.

32 Förslag till**Kungörelse om ändring i förordningen (1949: 341) om explosiva varor**

Härigenom förordnas, att i förordningen (1949: 341) om explosiva varor skall införas ett nytt moment, 54 § 3 mom., av nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslugen lydelse***54 §**

3 mom. Explosiv vara må ej utan medgivande av statens industriverk tagas om hand på sätt som avses i 3 § andra stycket tulllagen (1973: 670) av annan än den som enligt 2 mom. får införa sådan vara. Förstöring av explosiv vara må ske endast efter samråd med sprängämnesinspektionen. I övrigt gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1974.

33 Förslag till

Kungörelse om ändring i läkemedelsförordningen (1962: 701)

Härigenom förordnas i fråga om läkemedelsförordningen (1962: 701)¹, dels att 9 § skall upphöra att gälla, dels att 8 § 3 mom. skall ha nedan angivna lydelse, dels att i förordningen skall införas ett nytt moment, 8 § 4 mom., av nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

3 mom. Utan hinder av vad i 1 och 2 mom. stadgas må resande införa läkemedel, som han för personligt bruk medför till riket, samt läkemedel transiteras eller eljest befordras under tullkontroll eller uppläggas å tullager eller i frihamn.

Föreslagen lydelse

8 §

3 mom. Läkemedel må ej tagas om hand på sätt som avses i 3 § andra stycket tullagen (1973: 670) av annan än den som enligt 1 och 2 mom. är behörig att införa läkemedlet. Ej heller må läkemedel förvaras på tullager som inrättats för förvaring av proviantartiklar och liknande. Med egendom som tagits i beslag eller som tillfallit kronan skall förfaras på sätt socialstyrelsen bestämmer. I övrigt gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

4 mom. Utan hinder av vad i 1 och 2 mom. stadgas må resande införa läkemedel, som han för personligt bruk medför till riket.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1974.

34 Förslag till

Kungörelse om ändring i narkotikaförordningen (1962: 704)

Härigenom förordnas i fråga om narkotikaförordningen (1962: 704)¹, dels att 4 § skall upphöra att gälla, dels att 3 § skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Narkotika må införas eller utföras endast av den som innehar tillstånd därtill.

¹ Senaste lydelse av 9 § 1970: 207.

¹ Senaste lydelse av 4 § 1968: 69.

Föreslagen lydelse

3 §

Nuvarande lydelse

Utan sådant tillstånd må dock narkotiskt läkemedel medföras av resande för personligt bruk. *Vad som stadgas i första stycket utgör ej heller hinder mot att narkotika transiteras till inrikes ort eller eljest befordras under tullkontroll eller upplägges å tullager eller i frihamn.*

Generaltullstyrelsen äger föreskriva, att narkotika i vissa fall må införas eller utföras endast över särskilda av styrelsen angivna tullplatser.

Föreslagen lydelse

Utan sådant tillstånd må dock narkotiskt läkemedel medföras av resande för personligt bruk. *Narkotika må ej tagas om hand på sätt som avses i 3 § andra stycket tulllagen (1973: 670). Narkotika må ej heller utan tillstånd sändas genom tullområdet, återutföras eller förvaras på tullager som inrättats för förvaring av proviantartiklar och liknande. I övrigt gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.*

Generaltullstyrelsen äger föreskriva, att narkotika i vissa fall må införas eller utföras endast över särskilda av styrelsen angivna orter. *Generaltullstyrelsen äger efter samråd med socialstyrelsen utfärda föreskrifter beträffande förvaring av narkotika på tullupplag och tullager samt i frihamn. Med egendom som tagits i beslag eller som tillfallit kronan skall förvaras på sätt socialstyrelsen bestämmer.*

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1974.

35 Förslag till**Kungörelse om ändring i vapenförordningen (1949: 340)**

Häriigenom förordnas, att 35 § vapenförordningen (1949: 340) skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

1 mom.¹ Ej må i andra fall än nedan sägs skjutvapen och ammunition utan tillstånd införas till riket. Om rätt för tillverkare och handlande att till riket införa ammunition skall dock gälla vad härutinnan stadgas i förordningen om explosiva varor.

¹ Senaste lydelse 1961: 40.

Föreslagen lydelse

35 §

1 mom. Ej må i andra fall än nedan sägs skjutvapen och ammunition utan tillstånd införas till riket. Om rätt för tillverkare och handlande att till riket införa ammunition skall dock gälla vad härutinnan stadgas i förordningen (1949: 341) om explosiva varor.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

Tillstånd till införsel meddelas, där fråga är om den som bedriver tillverkning av eller handel med skjutvapen, av länsstyrelsen i det län, där rörelsen utövas, samt eljest av länsstyrelsen i det län, där sökanden har sitt hemvist, eller, om han ej har hemvist i riket, av länsstyrelsen i det län, där förtullning av varan skall äga rum. Därest någon för deltagande i tävling eller övning, som anordnas av sammanslutning som avses i 9 §, vill införa skjutvapen eller ammunition, må dock tillstånd sökas hos länsstyrelsen i det län, där sammanslutningens styrelse har sitt säte.

Beträffande tillstånd till införsel skall vad i 8—10, 20 samt 23—25 §§ är föreskrivet i tillämpliga delar gälla.

Utan särskilt tillstånd må enskild person införa skjutvapen, som han enligt 3 § är berättigad att här i riket innehava för personligt bruk, så ock ammunition, som här i riket behörigen förvärvats. Vad nu sagts skall äga motsvarande tillämpning beträffande sammanslutning som avses i 9 §.

Utan tillstånd må ock, enligt de närmare föreskrifter som meddelas av generaltullstyrelsen, svenska, danska, finska och norska medborgare från Danmark, Finland eller Norge för tillfällig användning härstädes vid jakt eller tävling införa sedvanliga jakt- och tävlingsskjutvapen jämte tillhörande ammunition mot det att vid införseln dels till tullmyndigheten i införselorten avlämnas skriftlig deklARATION, dels för nämnda myndighet uppvisas tillstånds- eller anmälningsbevis, som i det av ovan nämnda länder, där vapnen innehavas, må erfordras för rätt att innehava desamma, eller ock bevis av myndighet i nämnda land att för sådan rätt ej kräves tillstånd eller anmälan.

Den som erhållit tillstånd att införa skjutvapen och ammunition äger innehava egendomen för det ändamål tillståndet avser. Denna rätt må i tillståndet begränsas att avse viss tid. Vapen och ammunition, som införts jämlikt femte stycket, må under högst tre månader från införseldagen innehavas av den, som infört egendomen, utan att särskilt tillstånd därtill erfordras. Rörande innehavet i fall som i detta stycke sägs skall vad förut i denna förordning är stadgat om innehav av vapen och ammunition äga motsvarande tillämpning.

Utan hinder av vad ovan i detta moment sägs, må skjutvapen och ammunition transiteras till ort inom riket.

Skjutvapen och ammunition må ej tagas om hand på sätt som avses i 3 § andra stycket tullagen (1973: 670) av annan än den som har tillstånd att införa sådana varor och må ej heller utan medgivande av länsstyrelse förvaras på tullager eller i frihamn. I övrigt gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

2 mom. Skjutvapen och ammunition, som för personligt bruk av resande medföres hit till riket utan att han erhållit föreskrivet tillstånd att införa egendomen, må åter utföras, såvida egendomen i behörig ordning anmälts till tull-

2 mom. Skjutvapen och ammunition, som för personligt bruk av resande medföres hit till riket utan att han erhållit föreskrivet tillstånd att införa egendomen, må åter utföras, såvida egendomen i behörig ordning anmälts för tull-

Nuvarande lydelse

klarering. Återutföres ej egendomen inom fyra månader efter *det den enligt vad i tullstadgan sägs skall anses hava mottagits av tullanstalt* eller inom den längre tid generaltullstyrelsen i särskilt fall bestämmer, tillfaller egendomen kronan; och skall med egendomen förfaras i enlighet med vad som är föreskrivet om egendom, som förverkats jämlikt denna förordning.

Föreslagen lydelse

myndigheten. Återutföres ej egendomen inom fyra månader efter *sådan anmälan* eller inom den längre tid generaltullstyrelsen eller, *efter styrelsens bemyndigande, annan tullmyndighet* i särskilt fall bestämmer, tillfaller egendomen kronan; och skall med egendomen förfaras i enlighet med vad som är föreskrivet om egendom, som förverkats jämlikt denna förordning.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1974.

36 Förslag till**Kungörelse om ändring i förordningen (1959: 312) om förbud mot innehav av vissa stiletter m. m.**

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1959: 312) om förbud mot innehav av vissa stiletter m. m.¹,
dels att 5 § skall upphöra att gälla,
dels att 2 § skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

2 §

Springstiletten och springkniven må ej förvärvas eller innehavas av den, som ej fyllt 21 år, eller överlåtas eller upplåtas till sådan person.

Ej heller må springstiletten eller springkniven tillverkas i eller införas till riket; dock må sådant föremål transiteras till ort utom riket.

Springstiletten eller springkniven må ej tillverkas i eller införas till riket. Ej heller må springstiletten eller springkniven förvaras på tullager eller i frihamn eller tagas om hand på sätt som avses i 3 § andra stycket tullagen (1973: 670). I övrigt gäller lagen (1973: 000) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1974.

¹ Senaste lydelse av 5 § 1960: 461.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:ts Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 12 oktober 1973.

Närvarande: statsministern PALME, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, HOLMQVIST, ASPLING, LUNDKVIST, GEIJER, ODHNOFF, MOBERG, BENGTSSON, NORLING, LÖFBERG, LIDBOM, CARLSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om ny tullförordning, m. m. och anför.

Inledning

Med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande den 7 juni 1972 tillkallade jag särskilda sakkunniga med uppdrag att göra en teknisk översyn av den del av tullagstiftningen som inte rör tullproceduren. I direktiven för uppdraget framhöll jag att införandet av tullagen (1973: 670), som reglerar förfarandet vid in- och utförsel av varor, får konsekvenser för tullagstiftningen i övrigt, bl. a. de bestämmelser som avser uttagande eller återbetalning av tull och annan avgift samt befrielse från avgift. Jag påpekade att vissa bestämmelser om den indirekta beskattningens och jordbruksregleringens tillämpning vid import samt förbud mot in- och utförsel av varor också berördes. Även i andra avseenden fann jag en överarbetning av de berörda tullförfattningarna påkallad, varvid bl. a. de centrala materiella bestämmelserna på tullagstiftningens område borde sammanföras till en författning.

De sakkunniga antog namnet *1972 års tullagstiftningssakkunniga* och avlämnade i juni 1973 betänkandet (Ds Fi 1973: 11) Tullagstiftningen m. m., materiella bestämmelser.¹ Betänkandet innehåller bl. a. förslag till tullförordning som är avsedd att ersätta tulltaxeringsförordningen (1960: 391, ändrad senast 1973: 607) och förordningen (1929: 307) angående tullrestitution (ändrad senast 1972: 794) m. fl. författningar. Såvitt avser tullrestitution har de sakkunniga beaktat en departementspromemoria (Ds Fi 1971: 8) med förslag till nya bestämmelser om tullrestitution och yttranden över detta förslag. De sakkunnigas förslag till tullförordning och ändring i tullstadgan (1973: 671) torde få fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende som *bilaga*.

¹ Sakkunniga: ambassadrådet Tore Gabrielsson, ordförande, kanslirådet Nils Börje Leuf och avdelningsdirektören Åke Skog. Som experter har biträtt: hovrättsassessorn Lars Bredin, byrådirektörerna Ragnar Erixon, Rolf Hemdal och Birger Isberg samt avdelningsdirektören Robert Udd.

Efter remiss har yttranden över betänkandet avgetts av Sveriges riksbank, statskontoret, generaltullstyrelsen, statistiska centralbyrån, rikskontrollstyrelsen, riksskatteverket, riksåklagaren, kammarrätten i Stockholm, rikspolisstyrelsen, chefen för försvarsstaben, försvarets materielverk, socialstyrelsen, statens strålskyddsinstitut, produktkontrollnämnden, poststyrelsen, statens järnvägar, sjöfartsverket, luftfartsverket, lantbruksstyrelsen, statens jordbruksnämnd, statens växtskyddsanstalt, statens livsmedelsverk, skogsstyrelsen, fiskeristyrelsen, statens naturvårdsverk, kommerskollegium, konsumentombudsmannen, rikets allmänna kartverk, länsstyrelserna i Göteborgs och Bohus län, Jämtlands län, Malmöhus län, Norrbottens län och Stockholms län, statens industriverk, statens provningsanstalt, delegationen för atomenergifrågor, Svenska hamnförbundet, Svenska kommunförbundet, Sveriges exportråd, Sveriges grossistförbund, Sveriges hantverks- och industriorganisation, Sveriges industriförbund, Sveriges köpmannaförbund, Svensk industriförening, Kooperativa förbundet, Sveriges redareförening, Sveriges speditörförbund, Stockholms handelskammare, Stockholms, Göteborgs och Malmö frihamnsaktiebolag, Sveriges stuvareförbund, Sjöassuradörernas förening och Lantbrukarnas riksförbund. Därvid har Sveriges grossistförbund, Sveriges köpmannaförbund och Stockholms handelskammare avgett ett gemensamt yttrande vari Kooperativa förbundet har instämt. Sveriges hantverks- och industriorganisation ansluter sig till Industriförbundets yttrande. Några av remissinstanserna har bifogat yttranden från andra myndigheter eller sammanslutningar. Generaltullstyrelsen har sålunda bifogat yttranden från underlydande tullmyndigheter, kommerskollegium yttrande från Gotlands handelskammare som ansluter sig till Stockholms handelskammares yttrande, länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län yttranden från Göteborgs hamn, polismyndigheten i Göteborgs polisdistrikt och länsveterinären i länet samt Sveriges industriförbund yttrande från Sveriges kemiska industrikontor.

Eftersom de föreliggande förslagen till väsentlig del avser att anpassa olika tull- och skatteförfattningar m. m. efter den nya tullprocedur som tullagen och tullstadgan innehåller synes det lämpligt att här inledningsvis lämna en kortfattad redogörelse för vad den nya proceduren innebär (för närmare detaljer hänvisas, förutom till författningstexten, till prop. 1972: 110).

Vara som införs till tullområdet skall anges till förtullning vanligtvis genom att en tulldeklaration lämnas. Tullagen reglerar utförligt vilka uppgifter deklarationen skall innehålla. Vid förtullningen skall tullmyndigheten ta ut tull, skatt och annan införselavgift för varan. Det åligger den tullskyldige att betala inte bara tull utan även andra avgifter som tullverket skall ta ut.

Enligt de nya bestämmelserna kommer tullverkets befattning med godsvården i princip att upphöra och ersättas av godsvård i privat regi. Tullverket skall ge enskilda företag tillstånd att inrätta tullupplag, där oförtullad vara får förvaras under kortare tid i avvaktan på att den förtullas eller tullklareras på annat sätt. Tillståndet innebär att företaget får bedriva godsvårdsverksamhet i egen regi men under tullverkets överinseende. Företaget svarar för att oförtullad vara inte tas ut från tullupplaget av någon som inte har rätt att förfoga över sådan vara. Vidare skall företaget förvara godset i lokal eller annat utrymme som har godkänts av tullverket. Tullmyndighet kan också meddela föreskrifter om sättet för förvaringen av gods. Företaget skall ha sådan godsredovisning som tullverket kan godkänna. Även tullverket skall kunna inrätta tullupplag. Detta torde emellertid ske endast i begränsad omfattning.

En viktig nyhet är att företag som bedriver mer regelbunden importverksamhet kan få ta hand om sina importvaror och i övrigt förfoga över dem innan de förtullas (hemtagning). För detta krävs tillstånd av tullmyndighet. Speditions- och liknande företag torde inte få tillstånd till hemtagning. Det förutsätts att tillstånd till hemtagning skall ges endast till företag som är etablerade i Sverige och som driver sin rörelse under sådana former att tullverket kan kontrollera deras uppgifter genom inspektionsbesök och bokföringsgranskning.

Vid varje tillfälle då hemtagare vill ta hand om gods skall han anmäla det hos tullverket, som undersöker om godset får tas hem. Hemtaget gods skall inom viss kortare tid anges till förtullning eller anmälas till annan tullklarering. Om godset skall förtullas är hemtagaren tullskyldig.

Om vara förtullas utan att först tas hem är den tullskyldig som anger varan till förtullning. Tullagen reglerar inte vem som i detta fall skall ange varan till förtullning och därigenom bli tullskyldig. Det är godsvårdaren som får se till att importgodset inte kommer i orätta händer.

Oförtullat gods får förvaras under längre tid i frihamn och på tullager (tullkreditlager, provianteringslager och transitlager). Frihamnarna upphör att i vissa hänseenden betraktas som utrikes ort. Detta är emellertid inte avsett att i praktiken medföra annan ändring än att oförtullat gods (t. ex. kranar och annan utrustning för hamnverksamheten) inte får användas i frihamnarna. Tullkreditlager är en ny form av lager och är avsett för gods som tagits hem och får inrättas bara av hemtagare. Proviaanteringslager motsvarar nuvarande provianteringsfrilager. Transitlager är avsett för gods som inte skall förvaras på annat sätt och får normalt inrättas endast av innehavare av tullupplag. Frihamn och tullager skall stå under tullverkets överinseende. Godset där kommer i allmänhet inte att förvaras under tullverkets lås.

I detta sammanhang bör påpekas att tillstånd till hemtagning torde

kunna medges oberoende av var i landet den som söker tillståndet driver sin rörelse. Detta innebär att hemtagna varor kan komma att förvaras och tullkreditlager att inrättas även på orter som ligger långt från någon tullanstalt.

Reglerna för transitering ändras inte i sak. De oförtullade varorna kommer alltså också i fortsättningen att stå under tullverkets överinseende när de sänds från en ort till en annan och när de återutförs ur landet.

Som redan framgått är huvudregeln enligt de nya bestämmelserna att vara som införts till tullområdet skall förtullas innan någon får förfoga över den. Av redogörelsen har emellertid också framgått att oförtullad vara får transiteras, läggas i frihamn eller på tullager eller tas om hand av hemtagare. Vidare får den återutföras. Rätten till sådana förfoganden kan emellertid inskränkas genom bestämmelser i andra författningar. En nyhet är att vara också får innehållas med temporär tullfrihet utan att förtullas. Denna nyhet får emellertid konsekvenser endast i fråga om den författningsmässiga regleringen. Den är alltså inte avsedd att innebära någon ändring i sak.

Om importvaran inte omedelbart efter införseln förtullas eller blir föremål för någon av de andra åtgärder som nyss nämnts skall den läggas upp på tullupplag.

När vara skall förtullas fastställs tull och annan avgift genom tulltaxering. Kan tull och annan avgift inte med en gång fastställas definitivt får avgifterna bestämmas genom preliminärt beslut. Är tulltaxering oriktig sker omtulltaxering om fråga därom väcks inom sex månader. Har den tullskyldige lämnat oriktig uppgift som lett till avgiftsbortfall kan eftertulltaxering ske inom fem år. Tulltaxeringsbeslut kan överklagas hos generaltullstyrelsen inom sex månader. Talan kan fullföljas hos kammarrätt och regeringsrätten. I vissa fall kan tullskyldig anföra besvär i särskild ordning inom fem år.

I förtullningen ingår också att tull och annan avgift betalas. Detta skall ske inom 15 dagar från den dag då avgiftsbeslutet meddelades. Längre betalningsfrist kan dock medges i stor utsträckning. Betalningen sker då enligt särskild tullräkning inom tid som generaltullstyrelsen bestämmer, dock senast inom en månad från den dag då räkningen utfärdades.

Gällande ordning, förslag, remissyttranden

Förtullning m. m.

Gällande ordning

Bestämmelser om tulltaxering finns i tulltaxeringsförordningen (1960: 391, ändrad senast 1973: 607) och om tullrestitution i förordningen (1929: 307) angående tullrestitution (ändrad senast 1972: 794). Kungl.

Maj:t har vid skilda tillfällen bemyndigats att göra avvikelser från de nämnda båda förordningarna och tulltaxan (1971: 920, ändrad senast 1973: 426). Med stöd av dessa bemyndiganden kan Kungl. Maj:t under vissa förutsättningar förordna att tull skall tas ut utöver vad som bestäms i tulltaxan eller att viss tullfrihet eller tullrestitution inte skall medges enligt de bestämmelser som gäller i allmänhet. Kungl. Maj:t kan i vissa fall också förordna att tull enligt tulltaxan inte skall tas ut eller skall tas ut med lägre belopp än som anges i taxan.

Enligt förordningen (1969: 274) om antidumping- och utjämningstull kan Kungl. Maj:t således förordna att sådan tull skall tas ut för vara som införs från utlandet. Förordnande får meddelas för att motverka skada av dumping eller subventionering i utlandet om skadan drabbar näringslivet i Sverige eller i annat land. Enligt förordningen (1969: 276) om särskild tullavgift i vissa fall kan Kungl. Maj:t — om särskilda skäl föreligger — förordna att vara som införs från utlandet skall beläggas med särskild tullavgift. Förordnandet skall underställas riksdagen inom en månad. Om riksdagen inte godkänner förordnandet gäller det högst en månad från riksdagsbeslutet. Nu nämnda båda förordningar gäller t. v. (jfr prop. 1973: 109, SkU 1973: 32, rskr 1973: 217).

Kungl. Maj:t har sedan år 1950 haft bemyndigande att förordna om antidumpingtull. Förordnade om sådan tull har varit i kraft, för nylonstrumpor under åren 1953—1955, och för väteperoxid under åren 1953—1971. I likhet med flertalet övriga industriländer har Sverige anslutit sig till överenskommelsen (SÖ 1967: 73) den 30 juni 1967 om tillämpningen av artikel VI i det allmänna tull- och handelsavtalet (GATT), den s. k. antidumpingkoden. En redogörelse för denna har lämnats i prop. 1967: 150. Kodens reglerar ingående under vilka förutsättningar och på vilket sätt åtgärder mot dumping får vidtagas. Kungl. Maj:ts möjligheter att agera vid påstådd dumping är därför begränsade.

Bemyndigande för Kungl. Maj:t att förordna om särskild tullavgift har funnits sedan långt. Förordnande har emellertid meddelats endast i ett fåtal fall, när en tullhöjning ansetts nödvändig. Senast skedde det år 1958 då minimitull infördes för gummidäck, vissa textilvaror (bl. a. nylonstrumpor) och porslinsvaror. Dessa minimitullar har sedermera arbetats in i tulltaxan.

När Sverige år 1960 anslöt sig till konventionen angående upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen (EFTA) gavs Kungl. Maj:t en fullmakt att förordna om de avvikelser från tulltaxan som föranleddes av förpliktelserna enligt konventionen. Fullmakten gavs i en särskild förordning. Tullavvecklingen har numera slutförts. Härmed inträdde förbud mot restitution av tull på material som använts vid tillverkning av en vara om denna efter export skulle bli tullfri enligt EFTA-konventionen i importlandet. Med restitution avses varje anordning genom vilken tull efterskänks eller återbetalas när varan ex-

porteras men inte när den stannar i landet. Bestämmelser om förbudet meddelades med stöd av bemyndiganden i 16 § tulltaxeringsförordningen och 13 § tullrestitutionsförordningen.

Avtalen med de Europeiska gemenskaperna, EG (EEC och CECA) har liknande regler om tullavveckling och om förbud mot tullrestitution. Dessa avtal har föranlett ändringar i EFTA-konventionen. De författningsändringar som avtalen och den ändrade konventionen påkallat har genomförts med stöd av utvidgade bemyndiganden i 16 § tulltaxeringsförordningen (16 § ändrad 1972: 793) och 13 § tullrestitutionsförordningen (13 § ändrad 1972: 794).

Efter överläggningar vid Förenta nationernas (FN:s) konferens för handel och utveckling (UNCTAD) infördes år 1971 bestämmelser om tullfrihet för varor från utvecklingsländerna (tullpreferenser). Det skedde genom att Kungl. Maj:t bemyndigades att förordna om tullfrihet för sådana varor (8 § 23 tulltaxeringsförordningen, 8 § ändrad 1971: 961).

Enligt 13 § tulltaxeringsförordningen (13 § ändrad senast 1966: 344) kan Kungl. Maj:t förordna att tull inte skall utgå i fråga om varuslag som inte alls eller endast i ringa omfattning är föremål för tillverkning inom landet. Förordnande i fråga om varuslag får avse högst två år i sänder. Förordnande kan meddelas även för enskild vara av nu nämnda slag (tullfrihet in casu). Denna möjlighet tillskapades av två skäl. Dels ville man undvika att framställningar om tullfrihet avvisades endast därför att det inte varit möjligt att tulltekniskt klart avgränsa det åsyftade varuslaget. Dels borde tullfrihetsmedgivande kunna lämnas även när importen ägt rum redan innan framställningen hunnit slutbehandlas (jfr prop. 1966: 79 s. 23). Med stöd av 13 § har Kungl. Maj:t förordnat om tullfrihet för några hundra varuslag. Härutöver har Kungl. Maj:t i ett tjugotal fall per år förordnat om tullfrihet in casu. Tullbortfallet på grund av förordnandena uppgick år 1972 till omkring 45 milj. kr.

De sakkunniga

En utgångspunkt för de sakkunnigas granskning har varit att tullarnas betydelse minskat och kommer att minska än mer i framtiden. Helt klart är enligt de sakkunnigas uppfattning att tullarna nästan helt spelat ut sin roll som fiskalt instrument. Även från skyddssynpunkt är tullarnas betydelse avsevärt mindre nu än förr. De sakkunniga påpekar att flera betydelsefulla ändringar har skett på tullområdet under senare tid. Till de viktigaste får räknas tullsänkningarna enligt den s. k. Kennedyronden samt den europeiska integrationen genom EFTA-konventionen och avtalen med EG. Även Kungl. Maj:ts förordnande om tullfrihet enligt 13 § tulltaxeringsförordningen och tullpreferenserna till utvecklingsländerna har inneburit tullbortfall, vilket dock inte har fört med sig några inskränkningar av betydelse i tullskyddet för svensk industri. Det har beräknats att endast något mer än tio procent av den

totala importen till Sverige kommer att beläggas med tull sedan tull-avvecklingen enligt EG-avtalen slutförts.

Mot denna bakgrund har de sakkunniga, när de utformat sitt förslag, ansett sig kunna se bort från fiskala aspekter och fästa mindre vikt vid tullarnas skyddseffekt än som gjorts tidigare.

I tullagen behandlas inte frågan vilken tull, skatt och annan införselavgift för varan som skall tas ut vid förtullningen. Den får alltså lösas i de materiella författningarna. Dessa bör uttömmande reglera om och hur tullbeläggning skall ske. De materiella bestämmelserna som nu finns i tulltaxeringsförordningen bör föras över till den nya förordningen. Denna bör alltså innehålla bestämmelser såväl om fastställande av kvantitet och värde på vilka tull skall beräknas som om avvikelser från tullbeläggning enligt tulltaxan.

Som villkor för tullfrihet gäller f. n. i allmänhet, framhåller de sakkunniga, att varan införs av vissa personer, företag eller myndigheter eller för att användas i viss verksamhet eller i anledning av viss händelse. Flertalet regler härom tillämpas så att tullfrihet medges endast om varan före införseln är avsedd för den tullfrihetsberättigade eller för verksamheten, t. ex. genom köpekontrakt. För rätt till restitution av tull för en vara krävs ofta att den har införts av någon som har tillstånd till restitution. Övriga villkor för restitutionen skall i allmänhet ha uppfyllts inom viss tid från införseldagen. I nuvarande tullförfarande får dessa regler anses naturliga. Bestämmelserna innebär nämligen bl. a. att tullverket i princip tar hand om importgodset vid införseln och inte lämnar det ifrån sig förrän det tulltaxerats och tullen betalats. Tullverket prövar också behörigheten hos den som anmäler varan till förtullning.

Det blir emellertid enligt de sakkunniga inte lika naturligt att knyta an bestämmelserna till införseldagen i den nya tullproceduren. I denna tar tullverket ingen egentlig befattning med importvaran. Verket har inte heller något inflytande över vem som tar hand om vara vid hemtagning, så länge denne är en godkänd hemtagare, eller i andra fall. Avgörande för vem som skall uppfylla förpliktelseerna mot tullverket blir hemtagningen eller angivningen till förtullning.

Övervägande skäl har därför av de sakkunniga ansetts tala för att förhållandena vid hemtagningen eller angivningen till förtullning skall vara avgörande för om t. ex. tullfrihet skall medges. I författningsförslagen har detta i regel uttryckts så att tullfrihet medges för vara som förtullas för en person, ett företag eller en myndighet eller för att användas för visst ändamål. Vidare föreslås att dagen för angivning till förtullning blir utgångspunkt för beräkning av tid, bl. a. för att bevara rätten till restitution av tull för en vara.

När det gäller Kungl. Maj:ts rätt att förordna om avvikelser från tulltaxan, tulltaxeringsförordningen eller tullrestitutionsförordningen framhåller de sakkunniga att möjligheten för Kungl. Maj:t att införa

särskild tullavgift, antidumping- eller utjämningstull utan att höra riksdagen i förväg bidrar till beredskapen på det tull- och handelspolitiska området. Sådan beredskap behövs alltjämt. Denna möjlighet bör därför finnas även i fortsättningen på i stort sett oförändrade villkor.

När Kungl. Maj:t förordnar om särskild tullavgift skall förordnandet underställas riksdagen för godkännande. Rätten att införa antidumping- och utjämningstullar är starkt kringskuren genom GATT:s antidumpingkod. Beredskapslagstiftningen på dessa områden stämmer väl överens med de åtgärder som kan vidtas enligt EFTA-konventionen och Sveriges avtal med EG. De sakkunniga anser därför att bemyndigandena för Kungl. Maj:t utan olägenhet kan gälla utan tidsbegränsning och föreslår att fullmakter utan tidsbegränsning tas in i tullförordningen.

I departementspromemorian med förslag till nya bestämmelser om tullrestitution föreslogs att rätten till industri- och handelsrestitution inte skulle omfatta antidumping- och utjämningstull. Ätminstone i fråga om handelsrestitution väckte förslaget viss tväkan. De sakkunniga föreslår nu inte något sådant undantag från restitutionsrätten vare sig när det gäller antidumping- eller utjämningstull eller när det gäller särskild tullavgift. Det förutsätts emellertid att frågan kommer att övervägas när det kan bli aktuellt att meddela förordnande om sådana tullar.

Fullmakter för Kungl. Maj:t att förordna om avvikelser som föranleds av EFTA-konventionen och avtalen med EG finns nu i tulltaxeringsförordningen och i tullrestitutionsförordningen. De sakkunniga föreslår att dessa två fullmakter ersätts av en, som tas in i tullförordningen. Någon ändring i materiellt hänseende anses inte behövas. Det har vidare ansetts lämpligt att fullmakten för Kungl. Maj:t att medge tullfrihet för varor från utvecklingsländerna tas in i samma bestämmelse och att den utformas så att Kungl. Maj:t får förordna inte bara om tullfrihet utan också om annan avvikelse från tullförordningen och från tulltaxan. Därigenom skulle det bli möjligt bl. a. att medge tullnedsättning i vissa fall när tullfrihet inte bör komma i fråga.

Det kan enligt de sakkunnigas mening sättas i fråga om en särskild tullfrihetsregel, motsvarande 13 § tulltaxeringsförordningen för varor som inte tillverkas i Sverige behövs när EG-avtalens tullavtrappning slutförts. Från andra utgångspunkter kan emellertid hävdas att regeln då får än större betydelse för de varor som fortfarande blir tullbelagda. De sakkunniga föreslår att den behålls t. v. och att fullmakt att förordna om tullfriheten tas in i tullförordningen. Förordnande om tullfrihet för varuslag bör liksom hittills meddelas i särskild kungörelse.

De sakkunniga framhåller att Kungl. Maj:t ofta har att pröva frågor om tullfrihet för särskilda varusändningar. Innan Kungl. Maj:t fattar beslut i ärendena inhämtas yttrande från kommerskollegium och generaltullstyrelsen. Remissmyndigheterna är väl förtrogna med de principer efter vilka tullfriheten medges. För att möjliggöra en något snabbare

handläggning av ärenden om tullfrihet in casu föreslår de sakkunniga att Kungl. Maj:t får delegera viss beslutanderätt till generaltullstyrelsen. Tanken är att styrelsen skall få avgöra ansökningsärende om tullfrihet in casu i samråd med kommerskollegium, under förutsättning att ämbetsverken är ense om beslutet. Är de ej ense skall ärendet överlämnas till Kungl. Maj:t. Ärende som gäller ändring i förteckningen över tullfria varuslag skall alltid överlämnas till Kungl. Maj:t.

Remissyttrandena

Remissinstanserna tar främst upp vissa frågor om restitution av särskild tullavgift, antidumping- och utjämningstull och om Kungl. Maj:ts rätt att förordna om tullfrihet för varor som inte tillverkas i landet.

När det gäller särskild tullavgift, antidumping- och utjämningstull delar *Sveriges grossistförbund m. fl.* de sakkunnigas uppfattning att det i den nya tullförordningen inte bör göras något undantag från restitutionsrätt för särskild tullavgift eller antidumping- eller utjämningstull. Med hänsyn till att någon fast internationell praxis knappast kan sägas föreligga synes det förbundet lämpligt att i varje särskilt fall, när sådana tullar aktualiseras, också besluta hur man skall förfara i detta hänsende. Det anses att Sverige med sitt betydande exportintresse inte bör gå i spetsen för en ny ordning. Inte heller *kommerskollegium* har något att invända mot de sakkunnigas uppfattning. Hinder bör enligt kollegiets mening i varje fall inte föreligga att medge handelsrestitution av antidumping- eller utjämningstull när identitet råder mellan export och import, medan kollegiet finner det naturligt att industri-, varvs- och flygrestitution av sådan tull inte medges. Särskild tullavgift bör enligt kollegiets mening kunna restitueras. *Sveriges industriförbund* anser för sin del att det från konkurrenssynpunkt är lika viktigt att dumpade varor inte kommer till användning för exportproduktion som att varor till dumpingpriser inte kommer in och konsumeras i landet. Förbundet hemställer att det redan i tullförordningen eller i tillämpningsföreskrifterna till förordningen anges att antidumping- och utjämnings-tull inte får restitueras. Särskild tullavgift bör däremot enligt förbundet jämföras med tull och kunna restitueras.

Om de sakkunnigas förslag att Kungl. Maj:t bör få överlåta beslutanderätt på generaltullstyrelsen i en del av ärendena om tullfrihet enligt 13 § tulltaxeringsförordningen (ärenden om tullfrihet in casu) är meningarna delade. Förslaget tillstyrks av *statskontoret* och *riksrevisionsverket*. Statskontoret finner förslaget innebära en inte oväsentlig rationalisering av ärendenas handläggning. Med hänsyn till den fleråriga praxis som numera under medverkan av generaltullstyrelsen och kommerskollegium utbildats bör enligt statskontorets mening en reform i enlighet med förslaget få anses naturlig. *Sveriges industriförbund* och

Sveriges kemiska industrikontor ifrågasätter om inte beslutanderätten bör delegeras till kommerskollegium. Industriförbundet påpekar att beslutanderätten också bör ligga hos kommerskollegium eftersom den sakliga prövningen av tullfrihetsfrågan görs där. Kemikontoret ifrågasätter vidare om det inte är lämpligt att föreskriva att myndighetsbeslut endast får träffas i ärenden, om vilka de två myndigheterna är ense om bifall. I fall där man är ense om avslag, kan det för sökanden vara önskvärt att få viss tid för inkommande med ytterligare uppgifter eller invändningar mot myndigheternas argument för avslag. Det får enligt kemikontoret under alla förhållanden förutsättas att myndigheterna utarbetar och redovisar skälen för sina ställningstaganden.

Även enligt *kommerskollegiets* mening bör beslutanderätten delegeras till kollegiet för den händelse delegering anses böra ske. Kollegiet menar emellertid att beslutanderätten i alla ärenden om tullfrihet enligt 13 § tulltaxeringsförordningen i så fall bör överlåtas på kollegiet och hänvisar till att kollegiet i olika sammanhang framhållit att möjligheten till in casu-medgivanden inte innebär någon ändring av grundförutsättningarna för tullfrihetsinstitutets tillämpning. Denna kollegiets uppfattning har, påpekas det, stöd i vad som anfördes i proposition 1966: 79 angående införande av in casu-institutet. In casu-möjligheten tillskapades dels för att undvika att framställningar måste avvisas enbart därför att det inte varit möjligt att tulltekniskt klart avgränsa det åsyftade varuslaget, dels för att möjliggöra ett tullfrihetsmedgivande även när importen ägt rum redan innan framställningen hunnit slutbehandlas. I övrigt skulle de allmänna riktlinjerna för tillämpningen av tullfrihetsinstitutet vara oförändrade. Mot denna bakgrund finns i princip ingen skillnad i bedömningsgrunderna mellan "list-varor" och "in casu-varor" och kollegiet finner det därför naturligast att bedömningen i de båda fallen förläggas på samma håll. Kollegiet har intet att erinra mot en delegering.

Generaltullstyrelsen motsätter sig delegering över huvud taget och anser f. ö. att frågan om tullfrihet enligt 13 § tulltaxeringsförordningen och dess tillämpning borde omprövas. I proposition (1960: 98) med förslag till tulltaxeringsförordning uttalade departementschefen att enbart den omständigheten att ett varuslag ej är föremål för tillverkning inom riket inte kunde anses utgöra något avgörande argument för att medge tullfrihet för detsamma. Vid prövning av frågan om tullfrihet borde självfallet beaktas även övriga inverkanse faktorer. Innebörden av det föreslagna bemyndigandet fick sålunda närmast anses vara att i de fall då Kungl. Maj:t vid prövning av en tullfråga finner, att tillräckliga skäl för tullbefrielse föreligger, Kungl. Maj:t under angivna förutsättningar äger genomföra denna åtgärd utan att frågan föreläggs riksdagen. Departementschefen anslöt sig också till vad kommerskollegium och generaltullstyrelsen anfört till stöd för en restriktiv tillämpning av

bestämmelsen i fråga. De första åren efter bestämmelsens införande tillämpades den i enlighet härmed mycket återhållsamt. Efter hand har emellertid en ändring inträtt. Förteckningen över tullfria varuslag upp-tar f. n. omkring 300 varuslag med i många fall komplicerad varube-skrivning. Sedan möjlighet till tullfrihet in casu öppnats år 1966 har därutöver varje år lämnats i medeltal drygt 20 sådana medgivanden. Antalet ansökningar om tillämpning av 13 § har beräknats uppgå till omkring 200 per år. Handläggningen av dessa ärenden kräver omfat-tande utredningsarbete och är en avsevärd belastning för såväl general-tullstyrelsen som kommerskollegium. Styrelsen anför bl. a. vidare att efter bestämmelsernas införande avsevärda förändringar i tullförhållan-dena inträtt vilka minskat betydelsen av ifrågavarande anordning. I det-ta hänseende nämns bl. a. den avsevärda reduktion av framför allt maskintullarna som skett genom GATT-förhandlingar och Sveriges fri-handelsöverenskommelser med EG och EFTA. Ehuru styrelsen mot bakgrunden av det anförda finner en allmän omprövning av såväl be-stämmelserna i 13 § som deras tillämpning motiverad vill styrelsen inte i detta sammanhang aktualisera någon sådan. Skulle beslutanderätten delegeras, anser styrelsen med hänsyn till frågornas natur att kom-merskollegium bör vara ensam beslutsmyndighet.

Tullvärde

Gällande ordning

I likhet med bl. a. EG och de övriga EFTA-länderna har Sverige an-slutit sig till konventionen den 15 december 1950 angående varors tull-värde. Enligt konventionen skall de anslutna länderna i sin lagstiftning föra in den definition av tullvärde som finns i bil. I till konventionen. Vid tillämpningen av definitionen skall dessutom iakttagas vissa anmärk-ningar som finns i bil. II till konventionen. Tillämpningen av konven-tionen övervakas av tullsamarbetsrådet i Bryssel.¹

Enligt artikel I skall tullvärdet anses vara lika med normalpriset. Där-med förstås det pris som en vara skulle betinga vid en försäljning i öppna marknaden mellan en köpare och en säljare som är oberoende av varandra. Försäljningen skall antas ske vid den tidpunkt då tullen blir betalbar. Den tidpunkt då tullen blir betalbar skall fastställas enligt varje lands lagstiftning. Den kan t. ex. utgöra den dag då varuanmälan lämnas eller registreras, avgifterna erläggs eller varorna får hämtas. För den tänkta försäljningen gäller vissa förutsättningar. Varan skall avläm-

¹ I en rekommendation den 7 juni 1967 föreslog tullsamarbetsrådet vissa änd-ringar i bil. I och II till konventionen. Ändringarna avsåg endast den språkliga och redaktionella utformningen. För Sveriges del har ändringarna godkänts av 1968 års riksdag (prop. 1968: 156, BeU 1968: 71, rskr 1968: 375). De har trätt i kraft under år 1972. Den nu gällande lydelsen av bil. I (värdedefinitionen) och II (förklarande anmärkningar till definitionen) finns tillsammans med svensk över-sättning intagen i bil. till prop. 1968: 156.

nas till köparen i den hamn eller på den ort där den kommer in till importlandet (införselorten). Alla kostnader för att sälja varan och avlämna den på införselorten skall åvila säljaren, varav följer att dessa kostnader skall räknas in i normalpriset. Tullar och avgifter som utgår i importlandet skall åvila köparen och dessa kostnader skall sålunda inte räknas in i normalpriset. Normalpriset skall anses innefatta värdet av rätt att använda patent, mönster, modell eller varumärke.

De grundläggande reglerna för tullvärdeberäkning vid import till Sverige finns i 3 § andra och tredje styckena tulltaxeringsförordningen (3 § ändrad senast 1966: 344).

De sakkunniga

De sakkunniga erinrar om att tullvärdekonventionen har ratificerats efter godkännande av riksdagen och förutsätter att även eventuella ändringar i konventionen skall godkännas av riksdagen innan de leder till författningsändringar. Lagstiftningsarbetet på detta område kan enligt de sakkunnigas mening ofta betraktas som en i det närmaste expeditiönnell åtgärd. De sakkunniga har därför utformat tullvärdebestämmelserna i förslaget till förordning i huvudsak som en allmän fullmakt för Kungl. Maj:t att utfärda föreskrifter på grundval av konventionen.

Remissyttrandena

Remissinstanserna har intet att erinra mot de sakkunnigas förslag att Kungl. Maj:t bemyndigas utfärda bestämmelser om tullvärde på grundval av konventionen.

Tullfrihet för varor med viss användning

Gällande ordning

Enligt 5 § 1 mom. tulltaxeringsförordningen (5 § ändrad senast 1971: 1226) medges på de villkor som Kungl. Maj:t bestämmer befrielse från tull för ämnen som huvudsakligen används som läkemedel eller för tillredning av vissa farmaceutiska produkter ävensom för varor som är avsedda att användas uteslutande för vissa angivna ändamål. Hit hör bl. a. material och andra artiklar, som varvs- eller verkstadsföretag inför för att använda uteslutande för arbeten vid vilka varvsindustrirestitution kan komma i fråga (5 § 1 mom. e). En motsvarande tullbefrielse medges på flygindustrins område (5 § 1 mom. f). I övrigt kan nämnas tullbefrielsen för delar till vapen och ammunition för militärt bruk, härunder inbegripet delar till stridsvagnar och andra pansrade stridsfordon (5 § 1 mom. g).

De sakkunniga

Bestämmelser om tullbefrielse för varvs- och flygmaterial har inte tagits med i den paragraf i förslaget som motsvarar 5 § 1 mom. tull-

taxeringsförordningen. Däremot har i de föreslagna reglerna om tullrestitution tagits in föreskrifter om att befrielse från tull i stället för restitution kan medges för vara som förtullas för att användas för ändamål som medför rätt till varvs- eller flygrestitution. I övrigt har de sakkunniga föreslagit endast redaktionella ändringar i de förevarande bestämmelserna.

Remissyttrandena

När det gäller tullfriheten för delar till vapen och ammunition för militärt bruk påpekar *försvarets materielverk* att den tekniska utvecklingen inom försvarsindustrin medfört att anskaffningen numera i allt större utsträckning avser hela vapensystem. Svårigheter kan uppstå att särskilja den speciella tullfria vapendelen som ingår i systemet. Tullfriheten bör enligt materielverkets uppfattning utökas att omfatta hela vapensystem ävensom delar därtill oavsett om delarna kan utnyttjas för annat ändamål. Vidare bör utbildningsmateriel för användning av vapensystem befrias från tull. För det fall att en vara inte kommer till avsedd användning och tull skall betalas ifrågasätter *generaltullstyrelsen* om inte det behövs en regel som anger att tullen skall anses ha förfallit till betalning den dag som skulle ha varit förfallodag om tullfrihet ej medgetts. Styrelsen hänvisar till att de sakkunniga föreslår en motsvarande bestämmelse när fråga är om tullrestitution (22 § i förslaget till tullförordning).

Tullfrihet för särskilda rättssubjekt

Gällande ordning

Bestämmelser om tullfrihet för varor som införs av vissa rättssubjekt eller inkommer för deras räkning finns i 8 § 1—3 tulltaxeringsförordningen. Tullfrihet medges enligt 1 för varor som importeras av medlem av det kungliga huset och enligt 2 för varor som införs av främmande stats beskickning, av person som tillhör sådan beskickning eller av någon av hans familjemedlemmar i enlighet med lagen (1966: 664) med vissa bestämmelser om immunitet och privilegier (ändrad senast 1973: 554). Enligt 2 gäller vidare att tullfrihet medges, i den mån Kungl. Maj:t förordnar därom, för varor som införs av främmande stats konsulat, av person som tillhör sådant konsulat eller av någon av hans familjemedlemmar. I förekommande fall får hänsyn tas till om den främmande staten medger Sverige motsvarande förmån. Kungl. Maj:t har förordnat om sådan tullfrihet i 26 § tulltaxeringskungörelsen (26 § ändrad senast 1969: 500).

Bestämmelser om tullfrihet för varor som förs in av internationella organisationer eller av personer knutna till sådana organisationer finns i 8 § 3 tulltaxeringsförordningen. Förmånen medges om de enligt annan författning är berättigade till tullfrihet i enlighet med stadga eller avtal

som gäller i förhållande till Sverige. Även dessa fall regleras närmare i lagen med vissa bestämmelser om immunitet och privilegier. I lagens 2 och 3 §§ anges huvuddelen av de organisationer — FN, Europarådet m. fl. — och personer som åtnjuter immunitet och privilegier enligt stadga eller avtal.

Enligt 5 och 6 §§ lagen med vissa bestämmelser om immunitet och privilegier åtnjuter Nordiska ministerrådets sekretariat i Oslo, sekretariatet för nordiskt kulturellt samarbete i Köpenhamn och Nordiska rådets presidiesekretariat samt personer med anställning vid sekretariatet jämte deras familjer, utan hinder av bestämmelse i annan författning, immunitet och privilegier enligt den tidigare nämnda konventionen om Nordiska ministerrådets sekretariat och dess rättsliga ställning resp. tilläggsprotokollet om Nordiska rådets presidiesekretariat och dess rättsliga ställning. Dessa bestämmelser har ännu inte trätt i kraft. De träder i kraft den dag Kungl. Maj:t bestämmer.

De sakkunniga

De ändringar som de sakkunniga föreslår i bestämmelserna om kungahusets tull- och skatteförmåner vid import har endast redaktionell karaktär. Någon saklig ändring föreslås inte heller i reglerna om tullförmåner för andra länders representationer eller för internationella organisationer.

Remissyttrandena

Frågan om tullfrihet för särskilda rättssubjekt berörs ej särskilt av remissinstanserna.

Annan särskild tullfrihet

Gällande ordning

Den särskilda tullfriheten är i stor utsträckning bunden genom internationella avtal eller utformad enligt rekommendationer av internationella organisationer. De flesta avtalen föreskriver frihet inte bara från tull utan också från andra avgifter som annars skulle tas ut på grund av införseln.

Enligt 8 § 1—3, 5—24 tulltaxeringsförordningen (punkten 4 upphävd 1966: 395) medges särskild tullfrihet för varor av skiftande slag och avsedda för olika ändamål (om frihet från skatter och övriga införselavgifter se avsnittet om skatteförfattningarna). Fråga om tullfrihet enligt 1—3 och 23 har redan berörts. Det fall av tullfrihet som avses i punkt 9 behandlas i avsnittet om emballage m. m. Av de övriga fallen berörs här endast sådana som tas upp av de sakkunniga eller remissinstanserna.

Utrustning för luftfart. I den mån typisk markutrustning

och speciell undervisningsmateriel används vid eller i samband med civil luftfart medges tullfrihet för varorna enligt 8 § 15. Förutsättning härför är dock att varorna införs av luftfartsmyndigheten eller lufttrafikföretag. Enligt 5 § 1 mom. f åtnjuts vidare tullbefrielse på de villkor Kungl. Maj:t bestämmer för delar, tillbehör och material som är avsedda att användas uteslutande för byggnad, ombyggnad, reparation, inredning eller utrustning av luftfartyg eller av delar eller tillbehör till luftfartyg. Detta gäller i fråga om nybyggnad dock endast om varan införs av tillverkare av luftfartyg eller av motorer till sådana. Kungl. Maj:t har med stöd av 5 § 1 mom. f bl. a. förordnat att luftfartsmyndighet får åtnjuta tullbefrielse för vara som skall användas vid provning av flygsäkerhetsmateriel.

Arv och gåvor. Internationella överenskommelser föreligger inte om tullfrihet för benefika förvärv i allmänhet. De svenska tullfrihetsbestämmelserna omfattar bl. a. gåvor till vetenskapliga institutioner för användning i deras verksamhet. Varor för sådan användning behandlas i överenskommelsen den 22 november 1950 om import av materiel för undervisning samt för vetenskapliga och kulturella ändamål (UNESCO-konventionen). De svenska bestämmelserna om tullfrihet för gåvor med sådan användning går emellertid utöver förpliktelserna enligt konventionen. Enligt en rekommendation av tullsamarbetsrådet i Bryssel bör rådets medlemsstater så långt möjligt befria bl. a. privata gåvoförsändelser från tull och andra avgifter vid införseln.

I den mån Kungl. Maj:t förordnar om det medges tullfrihet enligt 8 § 13 tulltaxeringsförordningen för varor, som införs i anledning av arv, testamente eller gåva (härunder inbegripet utmärkelseecken), samt för varor som köpts för medel som skänkts från utlandet. Kungl. Maj:t har förordnat om tullfrihet för husgeråd och andra lösören som erhållits i arv eller genom testamente, vissa utmärkelseecken, heders- och minnesgåvor, utställningsmedaljer och tävlingspriser, samt gåvor till sjukhus eller allmän vårdanstalt, till sjömän från främmande land, till vetenskaplig institution för användning i dess verksamhet och till enskild person.

Varor för humanitära hjälpaktioner. Enligt 8 § 16 tulltaxeringsförordningen medges tullfrihet för varor som införs för tillfällig användning vid aktuellt räddnings- eller bärgningsföretag eller därmed jämförlig humanitär hjälpaktion. De internationella överenskommelserna på området förutsätter endast temporär befrielse från avgifterna. I Sverige medges emellertid definitiv tullfrihet redan vid införseln. Detta bidrar givetvis till den snabbhet i tullbehandlingen som ofta torde vara nödvändig i de situationer som bestämmelsen är avsedd för.

Varor till utställningar och mässor. Bestämmelser om tullåtnader vid införsel av utställningsvaror o. d. finns i tullkonventionen den 8 juni 1961 angående införsel av varor avsedda att vi-

sas eller användas vid utställningar, mässor, möten eller liknande evenemang (SÖ 1964: 7). Artikel 6 i konventionen reglerar införseln av de varor som behandlas i detta avsnitt. Sådana varor skall få föras in utan tull, skatt och andra avgifter som kan tas ut i samband med införsel. Om endast temporär avgiftsbefrielse medges skall återutförsel av varorna inte krävas. Kungl. Maj:t kan enligt 8 § 21 tulltaxeringsförordningen förordna om tullfrihet för varor som är avsedda att delas ut eller förbrukas vid utställningar och mässor. Sådant förordnande har meddelats genom 35 a § tulltaxeringskungörelsen (35 a § ändrad senast 1968: 364).

De sakkunniga

I 11 § av förslaget har de sakkunniga tagit upp fall om vilka det ansetts lämpligt att riksdagen meddelar uttömmande bestämmelser. De fall där detaljregleringen ansetts böra ankomma på Kungl. Maj:t har tagits upp i 12 § av förslaget.

De sakkunniga föreslår i huvudsak endast redaktionella ändringar i förhållande till nuvarande bestämmelser.

En saklig ändring föreslås beträffande utrustning för luftfart. Svenska kommunförbundet har i en framställning som Kungl. Maj:t har överlämnat till de sakkunniga hemställt att tullfrihet medges för markutrustning och undervisningsmateriel även när införsel sker för kommun eller kommunalt företag för flygplatsdrift. Generaltullstyrelsen och luftfartsverket har tillstyrkt framställningen. De sakkunniga föreslår att tullfriheten medges när varorna förtullas för flygplatsförvaltningsräkning, oavsett vem som är förvaltningens huvudman. I den föreslagna bestämmelsen anges att varorna skall vara specialkonstruerade för sitt ändamål.

De sakkunniga föreslår i anslutning till regeln om tullfrihet för arv och gåvor att tullfrihet skall få medges även för varor som lånas utan vederlag. Förslaget är föranlett av en framställning som överlämnats till de sakkunniga för yttrande. I framställningen begär Forskningsrådets samarbetsdelegation att gratislån till vetenskapliga institutioner skall jämföras med gåvor. Därigenom skulle sådan lånad utrustning kunna införas utan tull och mervärdesskatt. De sakkunniga påpekar att uthyrning av varor inom landet är en skattepliktig tjänst enligt förordningen (1968: 430) om mervärdesskatt. Beskattningsvärde är vederlaget. Skatt utgår alltså inte på gratislån inom landet. De sakkunniga ansluter sig därför till uppfattningen att gratislån bör jämföras med gåva. Förslag till förordning om frihet från införselavgift har utformats i överensstämmelse härmed. Med anknytning till tullfriheten för varor till utställningar och mässor framhåller de sakkunniga att det förekommer att tillverkare och exportörer i ett land samordnar sina ansträngningar att öka försäljningen av varor till Sverige. Samordningen

sker i regel genom landets diplomatiska representation eller handelsrepresentation i Sverige eller genom någon officiell organisation. Sådana försäljningsansträngningar sker inte sällan genom att en intensiv reklam ordnas i och utanför butiker som säljer landets varor. I samband med sådana aktioner införs affischer, dekorationsmaterial och annat reklammaterial. Tull- och skattefrihet kan inte medges för materialet utan särskilt beslut av Kungl. Maj:t. De sakkunniga anser det rimligt att tullfrihet medges för sådana varor. I förslaget till tullförordning har därför tagits in ett bemyndigande för Kungl. Maj:t att förordna om tullfrihet för varor som skall användas, dels i likhet med vad som gäller nu vid utställning eller mässa, dels också vid annat liknande evenemang som ordnas för att främja försäljningen av utländska varor.

Remissyttrandena

Vid remissbehandlingen har de sakkunnigas förslag i denna del inte föranlett någon erinran utom på ett fåtal punkter. *Generaltullstyrelsen* föreslår att tullfriheten enligt 8 § 8 tulltaxeringsförordningen för sådana varor som inkommer tillsammans med djur och motsvarar djurens behov under transporten till bestämmelseorten även i fortsättningen får avse *livsförnödenheter* som är ett vidare begrepp än det av de sakkunniga föreslagna *fodermedel*. Eftersom vara som i och för sig är *markutrustning* eller *undervisningsmateriel* som skall användas vid eller i samband med *civil luftfart* likaväl kan användas för militärt ändamål bör i den föreslagna bestämmelsen om sådan utrustning och materiel enligt styrelsens mening inte anges att den skall vara specialkonstruerad för civilt luftfartsändamål utan endast för användning som luftfartsutrustning. Delar och tillbehör till utrustningen bör också vara tullfria. Detta innebär en viss utvidgning i förhållande till de sakkunnigas förslag, eftersom delar och tillbehör inte behöver vara specialkonstruerade som luftfartsutrustning. Utvidgningen motiverar styrelsen med att tidsödande utredningar vid förtullning av särskilt inkommande delar och tillbehör avsedda för specialkonstruerad markutrustning eller undervisningsmateriel därigenom kan undvikas.

I anslutning till de sakkunnigas förslag till bestämmelse om tullfrihet för luftfartsutrustning anför *Sveriges redareförening* att det synes föreningen rimligt att också den utrustning som används i hamnarna för betjäande av sjöfarten borde komma i åtnjutande av motsvarande tullfrihet, även om tullfriheten för luftfartsutrustning är baserad på en konvention av den 7 december 1944 om internationell civil luftfart. Föreningen framhåller att medan luftfarten genom Svenska kommunförbundets framställning föreslås få en utvidgad tullfrihet, det för sjöfartens vidkommande blir en viss skärpning genom att frihamnarna inte

längre betraktas som utrikes ort. Detta innebär t. ex., att nyanskaffning av kranar och annan utrustning för hamnverksamheten inte får användas stadigvarande i frihamnarna utan förtullning. Föreningen anser, att sjöfarten och luftfarten borde behandlas lika.

Med anledning av att bestämmelsen om tullfrihet för varor, som införs för att användas vid hjälpaktion, i sakkunnigförslaget endast angetts gälla humanitär hjälpaktion påpekar *generaltullstyrelsen* att tullfriheten bör omfatta även vara som införs för att användas vid sådant aktuellt räddnings- eller bärgningsföretag som inte utgör humanitär hjälpaktion. Styrelsen föreslår också ett tillägg av en ny punkt i 12 § tullförordningen varigenom tullfrihet skulle medges för hålkort, band och annat medium med registrerade data för statistikmaskin eller dator. Enligt de sakkunnigas förslag till tillämpningsföreskrifter skall tull- och skattefrihet för datamedia medges om införseln sker för undervisningsändamål eller för vetenskapligt eller kulturellt ändamål. Vid införsel för annat ändamål skall varor av här avsett slag tullbehandlas som varor i allmänhet. Stansade hålkort och hålremсор är hänförliga till tulltaxenr 48.21 med tull av 4 % av värdet. Härjämte utgår i regel mervärdeskatt. Det förekommer enligt *generaltullstyrelsens* erfarenhet i allt större utsträckning att dylika stansade media tillhandahålls från utlandet utan vederlag i samband med kommersiell verksamhet. Utländska dataföretag hyr ledig maskintid här i landet för överföring av data till magnetband eller utskrift i klartext. Internationella affärsföretag anlitar sin maskinpark i Sverige för bearbetning av i utlandet registrerade data. Nämnda datamedia har inget värde för utomstående och utgör ingen egentlig handelsvara. Styrelsen framhåller att det finns ett växande behov av förenklade tullformaliteter för nämnda datamedia och anser skäligen att tull- och annan avgiftsfrihet får åtnjutas för dem vid införseln. Därför föreslås att tullfrihet medges i den omfattning Kungl. Maj:t bestämmer för hålkort, band och annat medium med registrerade data för statistikmaskin eller dator. I styrelsens förslag till tillämpningsföreskrifter är denna tullfrihet dock begränsad till att omfatta endast varor som införs utan vederlag.

Gränstrafik, varor helt eller delvis av svenskt ursprung

Gällande ordning

Enligt 9 § tulltaxeringsförordningen får tullfrihet åtnjutas för varor, som införs i egentlig gränstrafik, i den omfattning Kungl. Maj:t förordnar. Kungl. Maj:ts förordnande finns i 36 och 36a §§ tulltaxeringskungörelsen (36 § ändrad senast 1968:364, 36a § införd 1972:117). Bestämmelserna reglerar den speciella tullfrihet som medges befolkningen och företag i gränstrakterna mellan Sverige samt Finland och Norge.

Varor helt eller delvis av svenskt ursprung. Enligt 6 § tulltaxeringsförordningen (6 § ändrad senast 1968:359) får tullfrihet eller tullnedsättning medges för svensk eller i Sverige förtullad vara som återinförs efter utförsel. För vara som återinförs utan att ha undergått egentlig bearbetning medges tullfrihet. Har det i utlandet visat sig nödvändigt att avhjälpa en bristfällighet hos en vara för att få den i användbart skick räknas åtgärden inte som egentlig bearbetning av varan. Har varan i andra fall reparerats i utlandet utgår tull med 5 % av det belopp som har betingats för reparationen. För vara som efter reparation i utlandet införs i utbyte mot svensk eller i Sverige förtullad vara av samma slag kan efter tillstånd av generaltullstyrelsen tull beräknas efter 5 % av ett belopp som svarar mot reparationskostnaden. För vara som har undergått annan bearbetning än reparation och som innehåller svenskt eller i Sverige förut förtullat material kan tullnedsättning medges med belopp som svarar mot tullen på sagda material. Tullnedsättning medges även för värdtullbelagd vara när varans tillverkning har innefattat svenskt konstruktionsarbete eller annan liknande prestation.

De sakkunniga

De sakkunniga föreslår ingen saklig ändring i nu berörda regler.

Remissyttrandena

Vid remissbehandlingen har endast *Sjöassuradörernas förening* tagit upp någon fråga inom förevarande avsnitt. Frågan sammanhänger med reglerna för varor av svenskt ursprung. Föreningen anknyter till regeln att vara kan få återinföras tullfritt när varan har skadats och reparerats utomlands och anför att erfarenheten har visat att det ej sällan inträffar fall då det befinns fördelaktigare att företa reparation i Sverige med användande av från leverantören beställda reservdelar än att återvända godset till denne för reparation. Ett exempel härpå är komplicerade maskiner som hemtagits till importören utan föregående tulltaxering och som vid upppackningen befinns skadade. Enligt föreningens uppfattning föreligger förutsättningar för tullfri import av reservdelar i dylika fall och föreningen hemställer att behövliga bestämmelser eller anvisningar måtte utfärdas härom.

Emballage och transporttekniska hjälpmedel

Gällande ordning

Behandlingen i tullhänscende av emballage och liknande artiklar täcks av olika konventioner, som Sverige har anslutit sig till. Sådana frågor regleras i tullkonventionen den 6 oktober 1960 om tillfällig införsel av emballage (SÖ 1961: 14), tullkonventionen den 18 maj 1956 om godsbehållare (SÖ 1959: 33) och den europeiska konventionen den

9 december 1960 om behandling i tullhänseende av lastpallar, som nyttjas vid internationell transport (SÖ 1961: 49). Det bör nämnas att det numera föreligger ett förslag till ny konvention om godsbehållare, undertecknad den 2 december 1972 i Genève.

Enligt 4 § tulltaxeringsförordningen (4 § ändrad senast 1970: 930) skall emballage vari varor införs inte beläggas med särskild tull, om inte det är att anse som självständig handelsvara. Även för emballage som kommer in särskilt eller som skall anses som självständig handelsvara kan tullfrihet medges. Förutsättningen är att emballage av samma beskaffenhet och mängd antingen utförts inom viss tid före införseln eller skall utföras inom viss tid efter införseln. Under samma förutsättningar medges tullfrihet också för godsbehållare (containers) och lastpallar (pallets). Kungl. Maj:t har fastställt tidsfristerna till ett år men gett tullmyndighet rätt att i särskilda fall medge förlängning. Enligt förordningen skall emballage vari varor förts till frihamn och som inkommer särskilt därifrån likställas med emballage som förs in med varor. Vidare får enligt 4 § tulltaxeringsförordningen temporär tullfrihet för andra transporttekniska hjälpmedel än godsbehållare och lastpallar medges i den mån Konungen förordnar om det. Med stöd av detta bemyndigande har Kungl. Maj:t förordnat om tullfrihet för registrerande mätinstrument (16a § tulltaxeringskungörelsen).

Här kan också nämnas att tullfrihet medges enligt 8 § 9 tulltaxeringsförordningen för ventilationstrummor av trä för lastrum och s. k. garneringsmateriel, under förutsättning att föremålen inte införs i handelslyfte.

De sakkunniga

I fråga om det egentliga emballaget föreslås inte någon ändring i sak. Även i fortsättningen bör emballage beläggas med tull när det kommer in utan innchåll eller är en självständig handelsvara. De sakkunniga har emellertid ansett lämpligt att anknyta bestämmelsen till tullagens procedurregler. Enligt dessa skall tullen tas ut vid förtullningen. Att tomemballage skall förtullas lika väl som varje annan införd vara behöver inte anges särskilt i författningen. För sådant emballage som med tillämpning av nuvarande bestämmelser skall beläggas med särskild tull trots att det förs in med varor, anges i förslaget att det skall förtullas för sig. På detta sätt blir tullagens bestämmelser automatiskt tillämpliga även i fråga om emballaget. Detta innebär bl. a. att skatt skall tas ut för det och att generaltullstyrelsen kan föreskriva om säkerhet för tull.

Tullfriheten för tomemballage och emballage som är särskild handelsvara regleras i förslaget som ett bemyndigande för Kungl. Maj:t att förordna om tullfriheten.

De sakkunniga erinrar om att frihamnarna mister sin ställning som

utrikes ort i avgiftshänseende. Vara som förs från utlandet till svensk frihamn blir därför att betrakta som införd till tullområdet, medan trafiken mellan frihamnen och tullområdet i övrigt inte jämföras med in- eller utförsel. Bestämmelsen om behandling av emballage som kommer in särskilt från svensk frihamn kan därför inte behållas i den nya lagstiftningen. Att den utesluts anses emellertid inte medföra någon saklig ändring. Den omständigheten att vara och emballage skiljs åt bör inte påverka avgiftsbeläggningen av emballaget. Detta gäller antingen förtullningen sker i frihamn eller på annat håll.

När det gäller hjälpmedel för transport, lastning och lossning föreslår de sakkunniga att Kungl. Maj:t bemyndigas att förordna om tullfrihet för godsbehållare (containers), andra hjälpmedel och tillbehör samt delar därtill, för transport, lastning och lossning när varorna förs in för tillfälligt bruk. Förslaget innebär en utvidgning av det varuområdet för vilket tullfrihet nu kan medges. De sakkunniga hänvisar till 1972 års tullkonvention om godsbehållare. Det påpekas att temporär tullfrihet f. n. inte torde kunna medges för reservdelar, tillbehör eller utrustning som kommer in särskilt eller som avlägsnas från godsbehållaren. Enligt konventionen skall temporär tullfrihet kunna medges även under dessa omständigheter. Den i förslaget till tullförordning angivna lydelsen gör det möjligt för Kungl. Maj:t att förordna om sådan tullfrihet. Därigenom kan Sverige ansluta sig till den nya konventionen utan reservation.

I fråga om lastnings- och lossningshjälpmedel säger sig de sakkunniga ha erfarenhet att det inom Mellanstatliga rådgivande sjöfartsorganisationen (IMCO) föreslagits en ändring i bilagan till 1965 års konvention om förenkling av formaliteterna i internationell sjöfart (SÖ 1967: 47). Förslaget innebär att medlemsländerna rekommenderas att medge tillfällig införsel av utrustning för hantering av last, när utrustningen medförs i fartyg och används i land i anloppshamnen för lastning, lossning och hantering av last. Den temporära införseln avses vara fri från tullar och så långt möjligt från andra skatter och avgifter. Den föreslagna lydelsen av tullförordningens bestämmelser om tullfrihet täcker de varuslag som avses med ändringen.

Tullsamarbetsrådet har, påpekar de sakkunniga vidare, i en rekommendation den 5 juni 1972 behandlat tullfrågorna för pråmar (lighters) som medförs ombord på LASH- (Lighters aboard ship) och liknande fartyg. Pråmarna kan närmast jämföras med godsbehållare. De är avsedda att sjösättas från fartyg vid ankomsten till en hamn eller flodmynning och att därifrån bogseras till lossnings- eller lastningsplatsen. I rekommendationen uppmanas medlemsländerna att för sådana pråmar medge temporär befrielse från tull och andra införselavgifter utan säkerhet och med ett minimum av tullformaliteter.

Det är inte för de sakkunniga känt att sådana pråmar används vid

transport till Sverige. Om de skulle komma till användning bör tullfrihet medges under samma former som för godsbehållare, i den mån de inte skall anses som transportmedel, vilka kan få temporär tullfrihet. Prämarna kan inbegripas i den föreslagna lydelsen av tullförordningen.

De av de sakkunniga föreslagna reglerna medför ingen ändring av tullfriheten för lastpallar. För de registrerande mätinstrumenten (transporttekniska hjälpmedel) innebär de att definitiv tullfrihet kan medges i stället för som nu temporär tullfrihet. Även i fortsättningen är emellertid avsikten att återutförelse skall krävas för att tullfriheten skall bestå. De föreslagna reglerna är avsedda att täcka också sådana ventilationstrummor och garneringsmateriel som är upptagna i 8 § 9 tulltaxeringsförordningen.

Remissyttrandena

Förslaget att utvidga möjligheterna att medge tullfrihet för godsbehållare och andra hjälpmedel vid transport, lastning och lossning tillstyrks av remissinstanserna. *Sveriges redareförening* anser att lastflak i förtydligande syfte bör särskilt nämnas som hjälpmedel vid sidan av lastpall.

Temporär tullfrihet

Gällande ordning

Temporär tullfrihet medges under vissa omständigheter för transportmedel och andra varor som skall användas tillfälligt i landet och därefter återutföras. Enligt 2 § tredje stycket 3 tullagen behöver vara som innehas med temporär tullfrihet inte förtullas. Om varan inte förs ut i tid eller i övrigt används i strid mot bestämmelserna för temporär tullfrihet skall varan förtullas. Har varan förstörts eller gått förlorad eller blivit så svårt skadad att varan inte kan sättas i stånd kan tullmyndighet enligt 12 § tulltaxeringsförordningen (12 § ändrad senast 1963: 190), medge att tull ej skall utgå eller skall utgå endast för sådana delar av varan som är i användbart skick.

För varor i allmänhet finns grundläggande regler om temporär tullfrihet i 10 § tulltaxeringsförordningen (10 § ändrad senast 1971: 1226). Temporär tullfrihet medges för varor av skiftande slag. För en del av dessa kan också definitiv tullfrihet enligt 8 § förordningen komma i fråga. De varor för vilka temporär tullfrihet kan medges och beträffande vilka sakliga ändringar aktualiseras är verktyg och instrument av speciellt utförande som skall användas vid tillverkning eller avprovning av viss exportvara (10 § 2) och djur för avelsändamål (10 § 10). Ett villkor för tullfrihet enligt 10 § 2 är att verktyget eller instrumentet ställs till förfogande av den utländske köparen av exportvaran. Tid och

övriga villkor för temporär tullfrihet har enligt bemyndigande fastställts av Kungl. Maj:t i tulltaxeringskungörelsen.

När det gäller transportmedel kan Kungl. Maj:t enligt 11 § tulltaxeringsförordningen förordna om temporär tullfrihet för transportmedel som endast tillfälligt skall användas i landet liksom för särskilt inkommande delar och tillbehör för reparation av sådant transportmedel. Kungl. Maj:ts förordnande finns i tulltaxeringskungörelsen.

De sakkunniga

Reglerna om temporär tullfrihet är, framhåller de sakkunniga, i stor utsträckning utformade enligt internationella överenskommelser eller internationell praxis. De sakkunniga har därför funnit att bestämmelserna i tullförordningen om temporär tullfrihet måste bli förhållandevis detaljerade. De har ej funnit anledning föreslå några mer betydande ändringar i nu gällande bestämmelser. Enligt förslaget skall emellertid Kungl. Maj:t eller, efter bemyndigande, tullmyndighet kunna medge temporär tullfrihet även i andra fall än dem som anges i förordningen. För sådant medgivande skall finnas särskilda skäl. De sakkunniga anför att behovet av sådant medgivande har gjort sig gällande framför allt vid viss privatimport och anger vissa exempel, såsom varor som turister köper i annat land och medför på genomresa.

När det gäller temporär tullfrihet för transportmedel finner de sakkunniga behov av att ändra bestämmelserna föreligga endast på en punkt. Såvitt rör transportmedel i allmänhet medges temporär tullfrihet i vissa fall för delar och tillbehör för reparation av transportmedel. De sakkunniga föreslår att denna möjlighet till temporär tullfrihet utökas till att omfatta delar, tillbehör och material för reparation, underhåll och utrustning av transportmedel, som innehas med temporär tullfrihet. Förslaget har tillkommit huvudsakligen med hänsyn till fartygstrafikens behov av material för underhåll m. m. Detta behov kan inte alltid tillgodoses genom bestämmelserna om provianteringsfrilager eller om restitution av eller befrielse från tull för varvsmaterial. Även när så kan ske bidrar den föreslagna bestämmelsen till enklare handläggning vid ombordtagning av material m. m. Bestämmelsen föreslås gälla varor till transportmedel i allmänhet.

Övriga ändringar som de sakkunniga föreslår i reglerna om temporär tullfrihet för transportmedel har redaktionell karaktär. Detta innebär att någon ändring i behandlingen av cisternvagnar inte föreslås (jfr mot. 1972: 647).

De sakkunniga berör vidare frågan om förtullning av vara som kvarstannar i landet sedan temporär tullfrihet har åtnjutits. I förslaget till tullförordning har upptagits en allmän regel att varan skall förtullas om den inte förs ut innan tiden för tullfriheten gått ut eller om andra förtullningsföresättningar för tullfriheten har upphört att gälla. Den som har innehaft

varan med temporär tullfrihet skall ange den till förtullning. Gör han inte det bör tullagens föreskrift gälla att tullen skall tas ut av varan. Påträffas inte varan eller kan av annan anledning tullen inte tas ut av den bör, enligt de sakkunnigas mening, tullagens bestämmelser om särskild avgift tillämpas. Betalningsskyldig blir då den som medgetts temporär tullfrihet för varan. I vissa angivna fall samt i övrigt när det är skäligt får enligt förslaget Kungl. Maj:t eller generaltullstyrelsen medge undantag från nu berörda bestämmelser.

De sakkunniga anmärker slutligen att tullagens besvärregler blir tillämpliga på tullmyndighets beslut om temporär tullfrihet och anser att besvär över generaltullstyrelsens beslut om sådan tullfrihet enligt tullagen bör anföras hos Kungl. Maj:t (se 45 § tullagen). Enligt de sakkunnigas mening bör besvär över styrelsens beslut emellertid liksom hittills anföras hos kammarrätt. De sakkunniga föreslår att lagens föreskrifter om besvär ändras i överensstämmelse härmed.

Remissyttrandena

Flertalet remissinstanser har ingenting att erinra mot de framlagda förslagen. Frågor rörande temporär tullfrihet tas upp av *generaltullstyrelsen* och *Sveriges kemiska industrikontor*.

Generaltullstyrelsen föreslår att utrymmet för temporär tullfrihet justeras på två punkter. Vara som införs för att användas vid avprovning av exportvara bör kunna införs under temporär tullfrihet för avprovning redan innan exportvaran sålts, under förutsättning att den utländske spekulanten på exportvaran tillhandahåller provningsvaran. Dessutom föreslås att temporär tullfrihet skall omfatta även djur som införs för veterinärmedicinsk behandling.

Sveriges kemiska industrikontor erinrar om att frågan om borttagande av tull på cisternvagnar togs upp i en motion vid 1972 års riksdag men att motionen avslogs, sedan skatteutskottet ej ansett sig böra tillstyrka motionen i avvaktan på tullagstiftningssakkunnigas översyn som bl. a. skulle omfatta den nämnda frågan (mot. 1972: 647, SkU 1972: 45, prot. 1972: 106 s. 37). Kemikontoret hemställer att tullen på cisternvagnar nu avvecklas.

Den av de sakkunniga föreslagna regeln att varan skall förtullas om den inte förs ut ur landet i tid bör enligt *generaltullstyrelsens* mening kompletteras med en föreskrift att varan i stället kan föras till frihamn för att utföras senare. Styrelsen föreslår för de fall då varan skall förtullas men tullen inte kan tas ut av varan att den blir betalningsskyldig som faktiskt innehåft varan med temporär tullfrihet. Bestämmelsen i 39 § tullagen om särskild avgift kan därigenom tillämpas även på den som har innehåft t. ex. ett motorfordon med temporär tullfrihet utan att sådan tullfrihet uttryckligen medgetts av tullmyndighet.

Tullrestitution

Gällande ordning

Restitution av tull medges f. n. enligt förordningen (1929: 307) angående tullrestitution (tullrestitutionsförordningen, ändrad senast 1972: 794) i form av industrirestitution (allmän, varvs- och flygindustrirestitution), handelsrestitution, särskild restitution och reducerad restitution. Förordningen innehåller de grundläggande reglerna i relativt detaljerad form. Kungörelsen (1929: 308) med tillämpningsföreskrifter till förordningen (kungörelsen ändrad senast 1972: 796) består till stor del av regler om förfarandet. Genom ändringar särskilt under 1960-talet har en del materiella regler förts över från förordningen till kungörelsen. Förordningen har då i stället kompletterats med fullmakt för Kungl. Maj:t att bestämma i dessa frågor.

Restitution av skatter och andra införselavgifter (utom på jordbrukets och fiskets områden) medges efter i princip samma grunder som tullrestitution. Föreskrifter härom finns i förordningen (1960: 396) om frihet från införselavgift i vissa fall (ändrad senast 1970: 184). Bestämmelserna om varvsindustri- och flygindustrirestitution är dock inte tillämpliga på skatter och andra införselavgifter.

Enligt tullrestitutionsförordningen restitueras tull, som erlagts vid införsel av en vara, när varan återutförs (handelsrestitution, särskild restitution och reducerad restitution) eller när en vara förts ut, som tillverkats, reparerats e. d. med användande av utländskt material (allmän industrirestitution) eller när den införda varan använts vid byggnad av fartyg eller flygplan m. m. (varvs- och flygindustrirestitution).

Enligt 2 § tullrestitutionsförordningen (2 § ändrad senast 1970: 185) får företagare åtnjuta allmän industrirestitution för material eller andra artiklar, som han infört från utlandet. Förutsättningen är att han inom två år efter införseln utför en vara som framställts, reparerats, bearbetats, kompletterats eller emballerats här i landet med användande av en motsvarande mängd artiklar av samma slag som de införda. Till sådana artiklar får också hänföras varor som införts för att repareras, bearbetas, kompletteras eller emballeras här i landet. Restitution medges också för artiklar som gått förlorade vid arbetets utförande samt för sådana delar och tillbehör till exportvara som utförs i oförändrat skick till annan än producenten eller den tidigare säljaren eller ombud för någon av dem. Tullmyndighet får dessutom medge restitution när hinder uppstått att använda artiklarna för arbete som berättigar till restitution och artiklarna därför utförts (10 § första stycket a tullrestitutionsförordningen). I praxis medges restitution när hindret är av teknisk art.

Den som driver varvs- eller verkstadsrörelse får enligt 3 § tullrestitutionsförordningen (3 § ändrad senast 1964: 257) v a r v s i n d u s t r i

restitution för material eller andra artiklar som han infört från utlandet. Förutsättningen är att han inom fem år efter införseln slutfört arbeten vid vilka använts en motsvarande mängd artiklar av samma slag som de införda. De restitutionsberättigande arbetena är byggnad, ombyggnad, reparation, inredning, utrustning (hit räknas också förseende med reservdelar) eller sjösättning av svenskt eller utländskt fiske-, last- eller sjöräddningsfartyg med en längd av minst åtta meter, annat svenskt eller utländskt fartyg av mer än 70 tons bruttodräktighet, utländskt järnfartyg (även av 70 tons bruttodräktighet eller därunder), skeppsdocka, dockport, ponton, mudderverk, produktionsbyggnad, slip, stapelbädd, utrustningskaj eller därmed jämförlig anläggning. Restitution medges emellertid inte om rörelseidkaren fått tullfrihet enligt 5 § 1 mom. e tulltaxeringsförordningen för de använda artiklarna. Sådan tullfrihet tjänar samma syfte som restitutionen. Även fartygsägare, som inte driver varvs- eller verkstadsrörelse, kan få varvsindustrirestitution, men endast för artiklar som ingår i eller tillförts hans fartyg.

Rätt till varvsindustrirestitution gäller även för artiklar som gått förlorade vid arbetets utförande. Tullmyndighet får också medge restitution, om artiklarna utförts utan att ha kommit till användning. Detsamma gäller om de kunnat användas endast som skrot eller gått förlorade genom olyckshändelse eller om artiklarna överlåtits i oförändrat skick till någon som har rätt till tullfrihet enligt 5 § 1 mom. e tulltaxeringsförordningen.

Skulle varvsindustrirestitution ha medgetts för artiklar som inte ingår i eller tillförts fartyg och artiklarna tagits i anspråk för ändamål som inte medför rätt till sådan restitution eller också överlåtits till någon som inte har rätt till sådan restitution eller till tullbefrielse för varvsmaterial, skall tull erläggas.

Enligt 3 a § tullrestitutionsförordningen (3 a § ändrad senast 1964: 257) får verkstadsföretag *flygindustrirestitution* för material eller andra artiklar som företaget infört från utlandet. Företaget skall inom fem år från införseln ha slutfört vissa arbeten och därvid använt en motsvarande mängd artiklar av samma slag som de införda. De restitutionsberättigande arbetena är byggnad, ombyggnad, reparation, inredning och utrustning av svenskt eller utländskt flygplan. Som utrustning av flygplan räknas också att förse detta med reservdelar. Restitution medges också för artiklar som gått förlorade vid arbetets utförande. Detsamma gäller om hinder har uppstått att använda artiklarna och dessa därför har utförts (10 § första stycket a tullrestitutionsförordningen).

Flygplansägare som inte driver verkstadsrörelse kan inte få flygindustrirestitution. Däremot kan tullbefrielse medges enligt 5 § 1 mom. f tulltaxeringsförordningen.

Enligt 5 § tullrestitutionsförordningen (5 § ändrad senast 1960: 394)

får företagare åtnjuta handelsrestitution för varor som han infört till landet, om han inom två år från införseln utför en motsvarande mängd varor av samma slag som de införda. Utförseln skall ske i samband med försäljning. I särskilt fall kan dock generaltullstyrelsen efter samråd med kommerskollegium medge restitution även om försäljning inte skett före återutförseln. Handelsrestitution får medges endast för varor som är marknadsgilla vid återutförseln. Restitution medges inte om varorna är avsedda att återsändas till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land.

Bestämmelser om särskild restitution finns i 6 § tullrestitutionsförfordningen (6 § ändrad senast 1960: 394) och 1 a § tillämpningskungörelsen (1 a § ändrad senast 1964: 259). Särskild restitution kan medges vid återutförsel om förutsättningar för temporär tullfrihet uppenbarligen föreläggat, om varan på grund av hälsovårds- eller liknande stadgande inte får saluföras, om varan inte överensstämmer med ingånget köpeavtal eller inte avlämnats inom avtalad tid, om varan uppenbarligen felbeställts eller hinder av teknisk art för användningen föreläggat vid införseln, om varan uppenbarligen av förbiscende avsänts till mottagaren och förtullats för dennes räkning, om tullavgiften för varan uppenbarligen erlagts av misstag eller om annars synnerliga skäl föreligger. Från tullverket utlämnad vara skall återutföras av den som infört den. Det skall ske inom ett år efter införseln om inte särskilda skäl föreligger.

I regel får restitution medges endast om varan inte använts eller bjudits ut till försäljning här i landet. Restitution kan dock medges, om vara som inte överensstämt med köpeavtalet eller som är oanvändbar på grund av tekniskt hinder endast använts i samband med provning eller under därmed jämförliga förhållanden. Har varan inte överensstämt med köpeavtalet kan restitution under vissa förutsättningar medges även om varan utbjudits till försäljning.

Reducerad restitution medges enligt 6 a § tullrestitutionsförfordningen (6 a § ändrad senast 1967: 244). Bestämmelserna har tillkommit för att vissa varor som endast används tillfälligt här inte skall belastas med full tull och innebär att restitution vid utförsel av en sådan vara beräknas till tullen med ett avdrag för varje påbörjad månad efter det att varan infördes eller togs i anspråk. Reducerad restitution kan medges för a) rullande järnvägsmateriel och ersättningsdelar därtill, b) materiel som skall användas vid vissa anläggnings- eller fastighetsarbeten eller för vetenskapligt, undervisnings- eller tekniskt ändamål och c) maskiner, apparater och instrument liksom delar därtill som inte överensstämmer med köpeavtal men ändå använts i avvaktan på avtalsenlig leverans eller som införts för att användas som ersättning för föremål som skadats eller förstörts genom olycka eller som införts

i avvaktan på att motsvarande beställda föremål skall avlämnas eller repareras. För varje påbörjad månad från införseldagen görs avdrag med 2 % i fall enligt a), med 5 % i fall enligt b) och med 10 % i fall enligt c).

I det följande behandlas vissa för flera restitutionsformer gemensamma frågor.

Industrirestitution och handelsrestitution får enligt 1 § andra stycket tullrestitutionsförordningen (1 § ändrad senast 1964: 257) åtnjutas endast av den som har generaltullstyrelsens tillstånd. Enligt 12 § i förordningen kan fortsatt rätt att få restitution förvägras den som lämnat oriktig uppgift för att erhålla restitution.

De restitutionsberättigade subjekten. Allmän industrirestitution och handelsrestitution får åtnjutas av näringsidkare. Varvsindustrirestitution kan medges innehavare av varvs- och verkstadsrörelse och i vissa fall fartygsägare. Innehavare av verkstadsrörelse kan medges flygindustrirestitution. Flygplansägarers behov av motsvarande förmån kan tillgodoses genom bestämmelserna om tullbefrielse för flygmaterial. Rätten till särskild restitution och reducerad restitution är inte bunden till vissa subjekt.

För alla former av restitution enligt tullrestitutionsförordningen krävs det att den som infört varan också utför exportvaran eller gör det arbete som medför rätt till restitution (visst undantag vid varvsindustrirestitution, se 10 § första stycket c). Speditör eller annat ombud får dock användas vid in- eller utförseln.

Om två eller flera företag samarbetar i tillverkningen av exportvaror brukar tillstånd till restitution ges vart och ett av företagen i samarbete med det eller de andra i den aktuella verksamheten (samarbetstillstånd).

De restitutionsberättigade objekten. Som framgår av det föregående är reglerna om restitution ofta detaljerade vad gäller de restitutionsberättigade objekten. Reglerna varierar också mellan olika former av restitution. Allmän industrirestitution samt varvs- och flygindustrirestitution får medges för material eller andra artiklar som införts för att användas vid framställning, reparation e. d. av vara här i landet, medan allmän industrirestitution också kan medges för varor som införts för att här repareras, bearbetas, kompletteras eller emballeras. Handelsrestitution och särskild restitution kan i princip medges för alla varuslag medan reducerad restitution är begränsad till vissa angivna varuslag. Allmän industrirestitution samt varvs- och flygrestitution medges också för materialförlust men inte för annat hjälpmaterial än sådant som förbrukas under tillverkningsprocessen i viss likformig och kontrollerbar proportion till det framställda färdigfabrikatet. Med vissa undantag för varvsindustrirestitution kan restitution inte medges för maskiner och verktyg som använts för de restitutionsberättigande arbetena. Särskild och reducerad restitution medges bara för varor som verkligen har im-

porterats (materiell identitet). Vid övriga restitutionsformer krävs ej materiell identitet. Det räcker med att den använda varan är av samma slag som tidigare införd vara (materiell ekvivalens).

Allmän industri-, varvs- och flygrestitution får medges även om det inte visas att den använda varan verkligen har importerats förutsatt att en motsvarande myckenhet av samma slags varor tidigare har införts. Särskilt tillstånd härtill erfordras (s. k. blandningstillstånd).

Tullkredit. Den som har tillstånd till allmän industrirestitution, varvsindustrirestitution eller flygindustrirestitution får åtnjuta befrielse från att erlægga tull för vara intill dess fråga om restitution blivit avgjord. Annan importör än statlig myndighet skall dock ställa säkerhet för belopp som det kan åligga honom att sedermera betala in. Om rätten till tullrestitution förfallit skall tullbeloppet betalas jämte 9 % ränta från införseln.

Utförsel m. m. Förutsättningar för restitution inträder i fråga om varvs- eller flygindustrirestitution i regel när det avsedda arbetet slutförts och i fråga om annan restitution när exportvaran utförts.

Bestämmelserna om restitution vid utförsel gäller även vid utförsel till frihamn och, om allmän industri- eller handelsrestitution ifrågasätts, när godset levereras till någon som har rätt till tullbefrielse enligt 5 § 1 mom. e tulltaxeringsförordningen eller tagits ombord på fartyg eller luftfartyg i utrikestrafik som förnödenhets- eller proviantartiklar. Vid tillämpning av 6, 6 a och 10 §§ tullrestitutionsförordningen skall förstöring under myndighets kontroll jämsställas med återutförsel.

För rusdrycker som införts av aktiebolaget Vin- & spritcentralen får restitution av tull medges om dryckerna utförts, lagts upp på provianteringsfrilager eller sålts till den som har rätt till tullfrihet för införda varor (förordningen, 1955: 203, med särskilda bestämmelser angående behandling i tullhänseende av rusdrycker, som införs eller disponeras av aktiebolaget Vin- & spritcentralen, ändrad senast 1961: 366).

Restitutionsbelopp. Enligt 9 a § första stycket tullrestitutionsförordningen (9 a § ändrad senast 1964: 257) får restitution ej åtnjutas om inte den tull, skatt och annan avgift som tullverket skall restituera i ett och samma ärende uppgår till minst 100 kr. när det gäller allmän industrirestitution, varvsindustrirestitution, flygindustrirestitution och handelsrestitution, 50 kr. när det gäller särskild restitution och minst 200 kr. när det gäller reducerad restitution.

De sakkunniga

De sakkunniga återkommer i restitutionsavsnittets inledning till det förhållandet att tullarnas betydelse har minskat. Detta för med sig att också betydelsen av restitutionsinstitutet minskar. Mot denna bakgrund anser de sakkunniga sig kunna föreslå att rätten till restitution utvidgas på flera punkter och reglerna görs enklare. Detaljregleringen av restitu-

tionsbestämmelserna bör enligt de sakkunniga, som därvid har haft tullagen som mönster, i stor utsträckning ankomma på Kungl. Maj:t eller tullmyndighet.

Vid utformningen av sina förslag har de sakkunniga beaktat den tidigare nämnda departementspromemorian, tullagstiftningskommitténs betänkanden (stencil Fi 1970: 4 och Ds Fi 1971: 4) och remissyttrandena däröver.

Som förutsättning för *industrirestitution* (f. n. allmän industrirestitution) bör liksom nu gälla att varan använts för tillverkning, reparation, bearbetning, komplettering eller emballering av exportvara. Vara skall anses använd för sådant ändamål även om den förts in för att repareras, bearbetas, kompletteras eller emballeras.

När det gäller *varvsrestitution* (f. n. varvsindustrirestitution) föreslår de sakkunniga inga väsentliga ändringar i sak. Som sammanfattande benämning för produktionsbyggnad, slip, stapelbädd, utrustningskaj och annan därmed jämförlig anläggning används uttrycket *produktionsanläggning* för egentlig varvsverksamhet. De sakkunniga föreslår att förutsättningarna för restitution skall inträda när den införda varan använts för det ändamål som medför rätt till restitution. Det blir då inte nödvändigt för sökanden att som nu vänta tills arbetet slutförts.

I fråga om *flygrestitution* (f. n. flygindustrirestitution) föreslår de sakkunniga vissa jämkningar i bestämmelserna. Även flygplansägare som inte driver verkstadsrörelse bör sålunda enligt de sakkunniga få rätt till flygrestitution. Restitution bör medges även vid tillverkning, reparation m. m. av delar och tillbehör till flygplan. Vid tillverkning bör detta emellertid ske först när delarna eller tillbehören monteras eller installeras i ett flygplan eller en flygplansmotor. Restitutionsrätten (liksom f. n. rätten till tullbefrielse) bör därför vid nybyggnad förbehållas tillverkare av luftfartyg eller av motorer till luftfartyg. Om underleverantör till flygplans- och motortillverkare själv svarar för installationen i luftfartyg av de artiklar han tillverkat bör han få rätt till restitution såsom vid utrustning av luftfartyg. Levererar han i stället artiklarna till flygplans- eller motortillverkare bör han kunna få restitution på grund av samarbetet med tillverkaren.

Rätten till flygrestitution skall enligt förslaget gälla alla luftfartyg och inte bara flygplan. Liksom i fråga om varvsrestitution föreslås att förutsättningar för restitution skall inträda när den införda varan använts för arbete som medför rätt till flygrestitution oavsett om arbetet slutförts eller ej.

De sakkunniga föreslår att reglerna om *handelsrestitution* ändras så att varan skall kunna återsändas även till produktions- eller inköpslandet. Det kravet kvarstår dock att varan skall säljas till annan än producenten, den ursprunglige säljaren eller ombud för någon av

dem. Som ytterligare villkor föreslås att varan återutförs för användning i utlandet. De sakkunniga påpekar i övrigt att transitohandelns behov av generösare restitutionsregler kan tillgodoses genom särskild restitution om denna restitutionsform regleras enligt de sakkunnigas förslag.

Förslaget innebär att särskild restitution utvidgas och medges för varor som återutförs inom tid som Kungl. Maj:t bestämmer, om de är i oförändrat skick och inte använts här i landet. Om varorna använts bara i samband med provning eller liknande eller under förhållanden som kunnat medföra temporär tullfrihet bör restitution dock som hittills kunna medges. Förslaget motiveras närmast med att en vara som inte blir föremål för konsumtion inom landet inte bör belastas med tull.

Begreppet användning bör enligt de sakkunnigas mening ges en vidsträckt innebörd och omfatta praktiskt taget alla förfoganden. Således bör en vara anses använd t. ex. om den demonstrerats eller visats på utställning eller i skyltfönster. Däremot bör varan inte anses använd endast genom att den bjudits ut till försäljning.

Vidare förordas att särskild restitution för en vara som inte stämt överens med köpeavtalet får — om särskilda skäl föreligger — medges med tullbeloppet för en ersättningsvara av samma slag.

Med hänsyn till att de sakkunnigas förslag innebär att möjligheterna att få särskild restitution väsentligt utökas föreslås också att tullmyndighet får medge temporär tullfrihet även i andra fall än som anges i författningen när det finns särskilda skäl (se 16 § andra stycket tullförordningen i de sakkunnigas förslag). Uppläggning på tullupplag och förstöring under kontroll bör få samma verkan i restitutionshänsen som utförsel ur landet. Kungl. Maj:t bör få bemyndiga generaltullstyrelsen att medge befrielse från eller nedsättning eller återbetalning av tull om synnerliga skäl föreligger. Mot bakgrund härav har de sakkunniga inte ansett det nödvändigt att behålla dispensregeln i föreskrifterna om särskild restitution.

Reducerad restitution. Det föreslås att reducerad restitution skall kunna medges för nästan alla slag av varor. Restitutionsrätten bör emellertid inte få utnyttjas när varor med kort varaktighetstid återutförs sedan de slitits ut. Om restitutionsrätten i princip skall omfatta alla slags varor, behövs en regel som hindrar att rätten ger samma effekt som en tullsänkning på förbrukningsvaror. En möjlighet skulle, sägs det, vara att föreskriva som villkor för restitution att varorna är fullt användbara vid återutförseln. De sakkunniga finner emellertid vissa skäl tala mot en sådan lösning. Sålunda torde det ofta vara svårt att avgöra om varan är fullt användbar. Dessutom skulle en sådan föreskrift inte sällan hindra restitution av tull för begagnade lånemaskiner. Vidare skulle möjligheterna att få reducerad restitution sannolikt bli mindre än nu i fråga om maskiner som inte överensstämmer med köpeavtal.

De sakkunniga föreslår att Kungl. Maj:t får bestämma i vilken omfattning reducerad restitution skall kunna medges och förordar att Kungl. Maj:t därvid uppställer krav på viss normal förslitningstid.

Man har övervägt huruvida varor, som sålts i detaljhandel, skulle undantas från restitutionsrätten. De sakkunniga avstår emellertid från att nu föreslå sådant undantag och finner att det får ankomma på generaltullstyrelsen att följa utvecklingen i detta hänseende.

Bestämmelser rörande tullberäkningen vid reducerad restitution föreslås få ankomma på Kungl. Maj:t.

Tillstånd. Enligt de sakkunnigas uppfattning bör rätten till industri-, varvs-, flyg- och handelsrestitution i princip kunna ges varje person (fysisk eller juridisk) som här i landet utövar nu aktuell verksamhet. Tullverket måste emellertid kunna fortlöpande kontrollera riktigheten i uppgifter som lämnas för erhållande av sådan restitution. Denna kontroll kommer huvudsakligen att få grundas på sökandens bokföring över bl. a. inköp, lager och tillverkning. De sakkunniga anser att detta syfte bäst nås genom krav på tillstånd. Villkoren för tillstånd föreslås Kungl. Maj:t få bestämma.

I fråga om de restitutionsberättigade subjekten innebär de sakkunnigas förslag i praktiken inte någon ändring av nuvarande ordning. Handelsrestitution skall dock kunna medges även i fall då två eller flera företag samarbetar.

Ej heller i fråga om de restitutionsberättigade objekten innebär de sakkunnigas förslag stora förändringar. Enligt förslaget skall importvaran i princip ha använts för det arbete som medför rätt till restitution. I de fall då en utförsel krävs för att sådan rätt skall uppkomma skall importvaran vidare i princip vara identisk med eller ingå i exportvaran. Vissa undantag föreslås dock när det gäller de restitutionsformer vid vilka förhandstillstånd behövs. Enligt förslaget skall restitution för införd vara kunna medges även om annan vara använts för det ändamål som medför rätt till tullrestitution. Här avses inte bara tillverkning utan också t. ex. återutförsel. I och för sig finns alltså inget hinder mot att godta att annan vara än den införda utförs även vid handelsrestitution. Som villkor skall gälla att den vara som har använts i stället för den införda varan till mängd och beskaffenhet motsvarar den införda varan. Det krävs vidare att den använda varan har förtullats för någon som har tillstånd till tullrestitution, om inte tullmyndighet medgett att vara av svenskt eller okänt ursprung får användas. Sådant medgivande avses ersätta de blandningstillstånd som nu medges i särskilda fall.

Tullkredit. De sakkunniga föreslår att den som har tillstånd till tullrestitution skall kunna befrias från skyldigheten att betala tull till dess restitutionsfrågan prövats. Om restitutionsrätt inte inträder för varan föreslås att tullen skall anses ha förfallit till betalning 15 dagar

efter det att preliminärt eller slutligt beslut meddelats, vilket överensstämmer med huvudregeln i 17 § tullagen.

Förslaget innebär att generaltullstyrelsen i fortsättningen skall kunna medge kredit även i fråga om handelsrestitution, vilket f. n. ej är fallet. Om det skulle visa sig att någon med rätt till sådan restitution framställer restitutions- och kreditanspråk för huvuddelen av sin import men får restitution bara för en mindre del av den kan styrelsen självfallet återkalla kreditmedgivandet. Den förhållandevis höga räntesats som skall tillämpas (fyra procentenheter högre än riksbankens diskonto den 1 januari under året) bedöms i allmänhet hindra att någon utnyttjar kreditmöjligheten på ett obefogat sätt.

Utförsel m. m. I fråga om tidpunkten då rätt till restitution skall anses inträda föreslår de sakkunniga som nämnts endast en mindre ändring. Förslaget innebär att förutsättningar för varvs- eller flygrestitution skall anses föreligga redan när en vara använts för det arbete som medför rätt till tullrestitution, t. ex. monterats in i fartyg eller luftfartyg. Någon ändring föreslås däremot inte för de andra formerna av restitution, där en utförsel krävs för rätt till tullrestitution.

De förfaranden som f. n. jämföras med utförsel i restitutionshänseende bör anses som utförsel även i framtiden. Ombordtagning av varor som proviant eller förnödenheter på vissa transportmedel och förstöring under myndighets kontroll föreslås emellertid gälla som utförsel oavsett vilken form av tullrestitution som begärs. Vidare föreslås att restitution skall kunna medges om förstöring skett under kontroll även av annan än myndighet.

I restitutionshänseende räknas f. n. uppläggning av en vara i frihamn som utförsel. De sakkunniga tar upp frågan huruvida också uppläggning på tullupplag (om tullupplag se inledningen) skall jämföras med utförsel och framhåller att man därigenom skulle få en avsevärt större geografisk spridning av de lagerutrymmen vari gods med nämnda verkan kan läggas upp i avvaktan på utförsel. De sakkunniga anser dock att en sådan ordning inte skall få utnyttjas för att lyfta av ett negativt tullskydd — som föreligger när tullbelastningen på råvaror, halvfabrikat m. m. sammanlagt överstiger tullskyddet för den färdiga varan — eller för att i efterhand dra nytta av en tullsänkning för redan förtullade varor. Varken frihamnar eller tullupplag bör få användas i sådant syfte. Enligt de sakkunnigas mening behövs en särskild föreskrift för att hindra sådan användning. Däremot föreslås att bestämmelserna om tullrestitution vid utförsel får gälla även när vara förs till frihamn eller läggs upp på tullupplag för att utföras senare. Avsikten är inte att en senare utförsel skall vara ett absolut villkor för restitution. Uttrycket "för att utföras senare" har använts närmast för att markera att restitution inte medges för varor som skall förbrukas eller i övrigt användas i frihamn, att det är fråga om förvaring under förhållandevis

kort tid och att varorna utgör exportvaror som bör förvaras under särskild uppsikt.

Det framhålls att lagring i frihamn eller på tullupplag bör få samma verkan som utförsel ur landet endast i restitutionshänseende. De lagrade varorna betraktas alltså inte som utförda i tullagens mening. Därav följer att återtagning av varorna från frihamnen eller tullupplaget inte kan anses som införsel. De sakkunniga föreslår att Kungl. Maj:t bemyndigas att meddela bestämmelser om återtagning. Vidare föreslås att innehavare av sådant tullupplag där gods kan läggas upp för erhållande av restitution skall ha särskilt tillstånd att mottaga godset.

I en framställning som överlämnats till de sakkunniga har hemställts om att restitution får medges för förtullade varor som läggs upp på provianteringslager. Förslaget till tullstadga innehåller förbud mot användning av varor på provianteringslager för annat ändamål än proviantering av fartyg eller luftfartyg i utrikes trafik eller intagning i exportbutik (jämför numera 34 § tredje stycket och 36 § tullstadgan, 1973: 671).

De sakkunniga biträder framställningen. I förslaget till tullförordning har i enlighet härmed angetts att bestämmelserna om restitution vid utförsel skall gälla även vid uppläggning på tullager, om Kungl. Maj:t förordnar därom. Enligt de sakkunnigas förslag till tullkungörelse skall bestämmelserna gälla vid uppläggning på provianteringslager. De sakkunniga räknar med att Kungl. Maj:ts bemyndigande också kan behöva utnyttjas för att aktiebolaget Vin- & spritcentralen skall få åtnjuta restitution när bolaget lägger upp rusdrycker på tullkreditlager. En sådan möjlighet kan behövas om förordningen (1955: 203) med särskilda bestämmelser angående behandling i tullhänseende av rusdrycker, som införs och disponeras av aktiebolaget Vin- & spritcentralen skall upphävas, vilket de sakkunniga föreslår.

Restitutionsbelopp. De sakkunniga föreslår att de lägsta belopp med vilka restitution får medges skall bestämmas av Kungl. Maj:t.

Övriga frågor rörande restitution. I förslaget ingår inte några bestämmelser om tullbefrielse för varvs- och flygmateriel motsvarande 5 § 1 mom. tulltaxeringsförordningen. För att nuvarande förmåner inte skall inskränkas föreslås att Kungl. Maj:t bemyndigas att föreskriva om tullbefrielse i stället för tullrestitution för varor som förtullas för att användas för ändamål som medför rätt till industri-, varvs- eller flygrestitution. Om en vara för vilken befrielse medgetts inte används för sådant ändamål skall enligt förslaget tull betalas för den om inte Kungl. Maj:t medger annat. För att den nu föreslagna ordningen inte skall leda till ändring av möjligheterna till tullgottgörelse för flygmateriel bör som tidigare nämnts vissa jämkningar göras i bestämmelserna om flygrestitution.

När det gäller allmän industrirestitution har befrielse från tull hittills inte medgetts i stället för sådan restitution. Anledningen torde

närmast ha varit att den grupp industrier som utnyttjar denna restitutionsform dels är mycket heterogen, dels i allmänhet använder importerat material för icke restitutionsberättigat ändamål i betydligt större omfattning än varvs- och flygindustrierna. Med den föreslagna fullmakten torde det bli möjligt för Kungl. Maj:t att förordna om tullbefrielse för varor till industrier som är helt inriktade på export. De sakkunniga erinrar om att den tullkredit som kan medges de restitutionsberättigade i stort sett ger samma resultat som tullbefrielse.

Den tid inom vilken restitutionsberättigande arbete skall ha slutförts eller exportvara skall ha utförts bör enligt de sakkunnigas förslag räknas från det att den införda varan anges till förtullning i stället för som f. n. från själva införseln. Denna ändring står enligt de sakkunniga i linje med principerna för hemtagningssystemet.

När det gäller varvs- och flygrestitutions påpekar de sakkunniga att det f. n. inte finns någon bestämmelse om att tull skall tas ut för de fall då restitution medgetts för varor som tillförts fartyg eller luftfartyg men som senare förs därifrån. Det föreslås att Kungl. Maj:t skall kunna förordna att tull skall betalas, om sådan vara förs från fartyget eller luftfartyget, överläts eller tas i anspråk för ändamål som inte medför rätt till varvs- eller flygrestitutions.

Slutligen påpekar de sakkunniga i detta avsnitt att tullagens besvärregler blir tillämpliga på beslut om tullrestitution. De föreslår att reglerna ändras så att det klart framgår att talan mot sådant beslut av generaltullstyrelsen skall föras hos kammarrätt. Ändringen torde böra utformas så att kammarrätt får pröva besvär även över beslut om tillstånd till tullrestitution.

Remissyttrandena

Bland remissinstanserna har meningarna brutit sig främst när det gäller förslaget att uppläggnings på tullupplag skall jämföras med utförsel i restitutionshänseende och att s. k. negativt tullskydd — som föreligger när tullbelastningen på råvaror, halvfabrikat m. m. sammanlagt överstiger tullskyddet för den färdiga varan — ej skall kunna lyftas av genom att den färdiga varan tillfälligt läggs upp i frihamn eller på tullupplag. Näringslivets organisationer biträder förslaget att uppläggnings på tullupplag skall jämföras med utförsel men anser att möjlighet att lyfta av negativt tullskydd skall finnas. Flera myndigheter intar motsatt ståndpunkt och vill inte att uppläggnings på tullupplag jämföras med utförsel samtidigt som man vill inskränka möjligheten att lyfta av negativt tullskydd. Ett par remissinstanser anser vidare att de sakkunnigas förslag att särskild och reducerad restitution skall medges i större omfattning än tidigare går för långt. I övrigt godtar remissinstanserna i huvudsak de sakkunnigas förslag.

Varvsrestitution. *Generaltullstyrelsen* noterar att de sakkun-

niga inte särskilt angett att användning av vara som hjälpmedel för sjösättning ger rätt till varvsrestitution. Styrelsen anser emellertid att det får förutsättas att restitution för vara som används för sjösättning skall kunna medges även med stöd av de nya bestämmelserna trots att uttrycklig föreskrift härom saknas.

H a n d e l s r e s t i t u t i o n. *Kommerskollegium* tillstyrker den av de sakkunniga föreslagna ändringen att restitution skall kunna medges även när varorna återsänds till producent- eller försäljningslandet så länge varorna inte sänds till producenten eller den tidigare säljaren eller ombud för dessa. Enligt *generaltullstyrelsens* mening bör som villkor för handelsrestitution emellertid ej uppställas att varan skall användas i utlandet, eftersom den som återutför vara som regel torde sakna möjligheter att förvissa sig om att varan skall användas i utlandet. Däremot bör det uttryckligen föreskrivas att varan skall återutföras i samband med försäljning till person i utlandet.

S ä r s k i l d r e s t i t u t i o n. *Kommerskollegium* tillstyrker de sakkunnigas förslag att särskild restitution skall kunna medges även om varan bjudits ut till försäljning här i landet. Inte heller enligt kollegiets uppfattning förefaller det i allmänhet befogat av tullskydds- eller konkurrensskäl att uttaga tull för vara, som inte kunnat komma till användning utan återutförs, enbart på grund av att den utbjudits till försäljning. Vid sådant utbudande måste nämligen hänsyn ha tagits till tullsättningen på varan. Visserligen kan, framhåller kollegiet, tveksamhet föreligga med hänsyn till att möjligheten att återfå tullbeloppet kan komma att påverka försäljningssituationen, men eftersom motsvarande möjlighet föreligger beträffande kreditlagervaror ter sig denna tveksamhet mindre stark. Vidare öppnas genom förslaget en möjlighet att i stället för att restituera tullbeloppet för den utförda varan återbetala tullen för ersättningsvaran. Kollegiet har förståelse för att en sådan ordning kan vara befogad i vissa fall men utgår ifrån att möjligheten begagnas med försiktighet.

Riksskatteverket vill inte att möjligheten till särskild restitution skall utvidgas så mycket som de sakkunniga föreslår och utvecklar sin ståndpunkt på följande sätt. Bestämmelserna om särskild restitution blir enligt förslaget som hittills tillämpliga inte bara för tull utan också för skatt som betalats till tullverket. De föreslagna reglerna om restitution av skatt är åtskilligt förmånligare än de regler som gäller vid den inrikes punktbeskattningen. Som exempel nämns att ett företag som låtit framställa en reklambroschyr måste kassera hela eller en stor del av upplagan. Om företaget utnyttjat ett svenskt tryckeri kan det som regel inte räkna med att få tillbaka den reklamskatt som betalats till tryckeriet. Om broschyren däremot tryckts i utlandet kan beställaren få restitution av den reklamskatt som tullverket tagit ut, t ex. genom att förstöra restupplagan under godkänd kontroll inom ett år från införseln. Denna

ökade möjlighet att få återbäring av importskatt kan påverka köpare av punktskattebelagda varor så att de i större utsträckning än f. n. väljer utländska leverantörer framför svenska. Enligt riksskatteverkets mening bör beskattningen vara konkurrensneutral så långt det är möjligt. Rätten till återbäring e. d. av skatt bör därför i princip inte påverkas av om skatten betalas vid import eller efter omsättning i landet. Det är enligt verkets mening uteslutet att reglerna om avdrag och återbetalning vid den inrikes punktbeskattningen kan anpassas till de föreslagna restitutionsbestämmelserna utan ingående undersökningar. En sådan anpassning kan antas kräva en betydande ökning av riksskatteverkets kontrollresurser. För mervärdeskattens del betyder olikheterna mindre eftersom importskatten mestadels kan lyftas av. Om den tullskyldige inte kan göra avdrag för ingående skatt — vilket är fallet då han är en ej registrerad skattskyldig eller import sker för verksamhet som inte medför skattskyldighet — blir problemet dock detsamma som i fråga om punktskatterna. Riksskatteverket föreslår att bestämmelserna om särskild restitution utformas i nära överensstämmelse med de regler som gäller nu. Med hänsyn till att returfortullningsinstitutet inte fått någon motsvarighet i den nya lagstiftningen vill riksskatteverket inte motsätta sig att särskild restitution medges enligt de föreslagna reglerna för varor som återutförs inom förslagsvis två veckor från det de ställts till importörens förfogande.

Vad beträffar den föreslagna speciella regeln om beräkning av restitutionsbeloppet för ersättningsleverans påpekar *generaltullstyrelsen* att det inte framgår av motiven vilka särskilda skäl som skulle kunna föranleda särskild restitution med det tullbelopp som erlagts för ersättningsleveransen. Bestämmelsen bör enligt styrelsens mening tillämpas dels i fall då tull erlagts för den utförda varan men värdeuppgift saknas på denna, dels i fall då ersättningsleveransen belagts med tull men den utförda varan varit tullfri eller belagts med lägre tull än ersättningsleveransen. Styrelsen anser att detta bör direkt framgå av författningstexten.

R e d u c e r a d r e s t i t u t i o n. *Riksskatteverket* anser att liknande invändningar som i fråga om särskild restitution kan göras mot förslaget till bestämmelser om reducerad restitution. Verket är dock berett acceptera förslaget. Det bör emellertid övervägas om sådan restitution skall medges för varor som sålts i detaljhandel.

Kommerskollegium, som framhåller att kollegiet i flera sammanhang har förordat en utvidgning av rätten till reducerad restitution, anser att de sakkunnigas förslag går alltför långt. Visserligen kan behov av reducerad restitution tänkas föreligga inom ett flertal verksamhetsområden. Bestämmelserna bör emellertid enligt kollegiets mening enbart avse investeringsvaror som maskiner, apparater, instrument och transportmedel och tillämpningen begränsas till varuslag vars normala livslängd överstiger den tid vid vilken full tull erläggs (20 månader) eller två år.

Även *generaltullstyrelsen* menar att de sakkunnigas förslag utsträcker möjligheten till reducerad restitution för långt. Genom den föreslagna begränsningen av restitutionsrätten till att avse vara som har en normal förslitningstid av mer än ett år har de sakkunniga ansett att de flesta förbrukningsvaror undantas från möjligheterna till reducerad restitution. Detta kan i och för sig vara riktigt vad beträffar rena förbrukningsartiklar som smörjmedel, bränsle, svetselektroder och liknande varor. Beträffande flertalet varor av konsumtionsvarukaraktär är det emellertid enligt styrelsens uppfattning inte praktiskt möjligt att bedöma varans "normala förslitningstid" eftersom förslitningstiden är helt beroende av användningsfrekvensen från fall till fall. Något behov av möjligheter till reducerad restitution bedöms ej för övrigt föreligga för sådana varor. Styrelsen föreslår därför att rätten till reducerad restitution begränsas till att omfatta i princip endast investeringsvaror såsom transportmedel, maskiner, instrument samt delar och tillbehör till sådana varor jämte materiel för anläggning och liknande arbeten, allt under förutsättning att varorna kan identifieras vid utförseln.

Vad gäller det föreslagna villkoret för reducerad restitution att varan skall ha använts här under andra förhållanden än dem som skall föreligga för att särskild restitution skall medges påpekar *generaltullstyrelsen* att villkoret innebär att reducerad restitution ej kan medges för vara som återutförts utan att ha använts, efter det att tiden för särskild restitution löpt ut. Reducerad restitution skulle i sådant fall ha kunnat erhållas om en fiktiv användning hade arrangerats. På grund härav föreslås att reducerad restitution skall kunna medges i fall då varan använts här under andra förhållanden än som berättigar till särskild restitution eller — utan att ha använts — återutförts för sent för att särskild restitution kan komma i fråga.

De restitutionsberättigade subjekten. *Kommerskollegium* tillstyrker förslaget att s. k. samarbetsstillstånd skall kunna medges även i fråga om handelsrestitution.

Sveriges grossistförbund m. fl. framhåller att den utformning som industri-, varvs- och flygrestitution samt handelsrestitution har fått i de sakkunnigas förslag inte löser de problem som består i att importörerna i varje särskilt fall måste uppträda som ombud för exportören för att denne senare skall kunna erhålla restitution. Förbundet finner det emellertid angeläget, att denna oformlighet kan lösas och de föreslagna bestämmelserna bör därför ändras så att detta önskemål kan tillgodoses. När det gäller de restitutionsberättigade subjekten vid särskild och reducerad restitution anmärker *generaltullstyrelsen* att den av de sakkunniga föreslagna bestämmelsen inte direkt anger vem som skall vara berättigad. Kravet att importören, exportören och den restitutionsberättigade skall vara samma person är enligt styrelsen i och för sig motiverat med hänsyn till att det kan vara svårt att följa upp en varas användning särskilt om den passerat flera händer. Styrelsen föreslår emel-

lertid att detta krav slopas och att det i stället föreskrivs att särskild och reducerad restitution medges den som utför varan. Sådan restitution bör då enligt styrelsen kunna komma i fråga endast om denne kan förete importtullsedel och kan styrka att varan ej använts i större omfattning än vad som är medgivet enligt reglerna för särskild restitution eller att varan disponerats på sådant sätt att reducerad restitution kan medges.

De restitutionsberättigade objekten. Förslaget att s. k. blandningstillstånd skall kunna medges även vid handelsrestitution tillstyrks av *kommerskollegium*. Enligt *generaltullstyrelsens* mening bör blandningsrätten i princip inte gälla exportvaran utom då det undantagsvis kan anses motiverat att medge sådan rätt för handelsrestitutionsgods. Så kan vara fallet när det rör sig om flytande importvara som förvaras i samma cistern som svensktillverkad vara. Styrelsen anför vidare att bestämmelsen såsom de sakkunniga avfattet den synes kunna tolkas så att blandningsrätten skall kunna utnyttjas även i fall då det är uppenbart att endast svensk vara kommit till användning. Blandningsrätten bör emellertid förbehållas endast de fall då blandning verkligen ägt rum. Vidare bör den halvfabrikatblandning som är medgiven enligt nu gällande bestämmelser vara tillåten även enligt de nya bestämmelserna. I detta sammanhang kan nämnas att bl. a. *Sveriges kemiska industrikontor* vid remissbehandlingen av departementspromemorian uttryckt farhågor för att bestämmelserna om blandningsrätt kan komma att tillämpas alltför restriktivt.

Industri-, varvs- och flygrestitution bör enligt *generaltullstyrelsens* mening i likhet med vad som nu är fallet medges även för vara som återutförs efter reparation, bearbetning, komplettering eller emballering.

Utförsel m. m. *Generaltullstyrelsen* påpekar att de sakkunnigas förslag ej upptar den möjlighet som f. n. föreligger för den som har tillstånd till allmän industrirestitution eller handelsrestitution att erhålla sådan restitution vid leverans till den som åtnjuter varvstullbefrielse. Förslaget bör enligt styrelsen kompletteras i detta hänseende men styrelsen anser att en generell regel om sådan restitution bör gälla vid leverans till den som medgetts befrielse i stället för industri-, varvs- eller flygrestitution. Vad avser förstöring av vara under kontroll av myndighet eller av annan som generaltullstyrelsen godkänner jämställs sådan åtgärd f. n. med utförsel endast vid särskild och reducerad restitution. De sakkunniga föreslår att denna ordning skall gälla för alla former av restitution men har inte anfört några skäl för denna utvidgning. Eftersom industri- och handelsrestitutionerna är avsedda att gynna export, kan det enligt styrelsens mening inte anses motiverat att förstöring av en vara vid dessa restitutionsformer skall få samma verkan som utförsel.

Förslaget att uppläggning på tullupplag skall jämföras med utförsel i restitutionshänseende biträds av *Sveriges industriförbund*, *Sveriges grossistförbund m. fl.*, *Svensk industriförening*, *Sveriges speditörförbund* och

Sveriges kemiska industrikontor. Däremot motsätter sig praktiskt taget samtliga näringslivsorganisationer de sakkunnigas förslag till förhindrande av att s. k. negativt tullskydd lyfts av. Industriförbundet anför sålunda att möjligheten att kunna lyfta av ett negativt tullskydd genom utförsel till frihamn hittills för vissa företag har varit av avgörande betydelse för produktionen. Förfarandet har dock kunnat utnyttjas endast av företag som är lokaliserade på inte alltför långt avstånd från frihamn. Negativt tullskydd kan också lyftas av genom att varan utförs till t. ex. Danmark, Finland eller Norge och återinförs därifrån. Denna möjlighet kan emellertid i allmänhet utnyttjas endast av företag som ligger i närheten av respektive gräns. Detta senare förfarande skulle, om de sakkunnigas förslag genomförs, i fortsättningen bli den enda kvarstående möjligheten att lyfta av negativt tullskydd. Endast ett mindre antal företag har alltså hittills haft möjlighet att lyfta av negativt tullskydd och enligt de sakkunnigas förslag skulle denna möjlighet nu ytterligare inskränkas. Industriförbundet anser att redan den tidigare ordningen var betänkelig från rättvisesynpunkt och att den föreslagna nya förvärrar situationen. I stället bör företagen i möjligaste mån beredas tillfälle att — utan hänsyn till lokalisering — kunna lyfta av negativt tullskydd. Detta skulle kunna ske genom att tullrestitution medges vid utförsel till frihamn eller uppläggning på tullupplag. Härigenom skulle svenska företag kunna komma i samma konkurrensläge som företag som exporterar varan i fråga till Sverige.

Sveriges grossistförbund m. fl. anser att man i första hand bör överväga att inskriva en särskild ordning för avlyftande av negativt tullskydd i den nya förordningen. Skulle detta av någon anledning inte anses lämpligt, bör nuvarande ordning bibehållas. Förbundet föreslår följaktligen att en särskild ordning för restitution införs för sådana fall, där företagen kan påvisa att ett negativt tullskydd är till större olägenhet, alternativt att såväl utförsel till frihamn som uppläggning på tullupplag skall medföra rätt till tullrestitution.

Eftersom det torde vara helt omöjligt att i tulltaxan eliminera alla faktiska och tänkbara fall av negativt tullskydd finns enligt *Sveriges kemiska industrikontors* mening inget skäl att nu avveckla den möjlighet som den fiktiva utförseln ger till justering av dylika orättvisor. I stället bör man söka finna vägar att göra det möjligt för flera företag — var de än är belägna i Sverige — att utnyttja denna möjlighet. Kemikontoret anser att ett jämställande av uppläggning på tullupplag med utförsel till frihamn är en mycket påtaglig förbättring, givetvis dock förutsatt att tullrestitution även i framtiden kan erhållas vid s. k. fiktiv utförsel.

Generaltullstyrelsen och *statens jordbruksnämnd* avvisar förslaget om att uppläggning på tullupplag skall kunna gälla som utförsel i restitutionshänseende och *riksrevisionsverket* ställer sig tveksamt till förslaget.

General tullstyrelsen framhåller att om de möjligheter skulle försvinna som nu står till buds att genom en fiktiv utförsel till och återinförsel från frihamn avlyfta det negativa tullskyddet, synes ej några starkare argument kunna anföras för att från restitutionssynpunkt jämställa utförsel till frihamn och uppläggnings på tullupplag med utförsel till utrikes ort. Det kan enligt styrelsen möjligen göras gällande att en sådan ordning för exportören medför den fördelen att han kan räkna med restitution tidigare än vad som är fallet om den slutliga utförseln måste avvaktas. Det kan emellertid förutsättas att exportörerna så långt möjligt eftersträvar att förkorta lagringstiden för exportgodset eftersom lagringen alltid är förenad med betydande kostnader. Vad tullupplagen beträffar har det väl inte heller varit meningen att exportgodset skall kunna förvaras där under obegränsad tid. Om man bortser från att möjligheterna att avlyfta negativt tullskydd enligt förslaget elimineras medför de föreslagna bestämmelserna ej någon ändring i fråga om rätt till restitution på grund av utförsel till frihamn. Bestämmelserna förutsätter också att utförsel till frihamn av vara, för vilken temporär tullfrihet medgetts, liksom nu är fallet skall ha samma effekt i tullhänseende som utförsel till utrikes ort. Förslaget står i dessa hänseenden i överensstämmelse med förarbetena till tullagen. Med hänsyn härtill anser sig styrelsen kunna tillstyrka de sakkunnigas förslag i denna del. Styrelsen kan däremot ej tillstyrka förslaget att uppläggnings på tullupplag av restitutionsgodset i avvaktan på utförsel skall konstituera rätt till tullrestitution. I den mån exportörerna skulle använda sig av en sådan möjlighet att lagra restitutionsgodset skulle de tvingas att tillämpa dubbla rutiner för sin export, den ena för att säkerställa restitutionsanspråket, den andra för att dokumentera den verkliga utförseln med hänsyn till kravet på redovisning i statistiskt hänseende och för att styrka rätten till utförsel med hänsyn till eventuella exportrestriktioner. En sådan etappvis utförsel av restitutionsgodset skulle även för tullverkets vidkommande medföra stora olägenheter i form av väsentligt ökade krav på tullkontroll. Vad avser varor som disponeras med temporär tullfrihet, föreligger såvitt styrelsen har sig bekant ej något behov av ytterligare möjligheter att avlyfta tullverkets fordran på införselavgifter än dem som nu står till buds, nämligen utförsel till utrikes ort och intagning i frihamn. Även om styrelsen med bestämdhet hävdar uppfattningen att uppläggnings av restitutionsgodset på tullupplag ej i och för sig skall medföra rätt till tullrestitution är därmed icke sagt att sålunda upplagt gods ej av praktiska skäl skall kunna redovisas som slutligt utfört och därmed berättigat till restitution i den mån betryggande garantier föreligger att den upplagda varan blir slutligt utförd ur landet. Detta kan exempelvis vara förhållandet beträffande gods som intages i de s. k. transitlokaler som nu finns inrättade i anslutning till vissa tullflygplatser och som torde bli likställda med tullupplag fr. o. m. år 1974.

Liksom de sakkunniga anser *kommerskollegium*, *riksskatteverket* och *riksrevisionsverket* att varken frihamn eller tullupplag bör få användas för att lyfta av ett negativt tullskydd eller för att åstadkomma förmånligare tullvillkor än vid en tidigare förtullning. Enligt riksskatteverkets mening bör ett sådant förbud vara ett villkor för att uppläggning i frihamn eller på tullupplag skall få samma verkan i restitutionshänseende som utförelse.

Övriga frågor rörande restitution. *Generaltullstyrelsen* anser att restitutionstiden för hemtagningsgods bör räknas från det att varan tagits om hand, eftersom hemtagaren då kan ta varan i anspråk. De sakkunniga har som nämnts föreslagit att tiden skall börja löpa när varan anges till förtullning även om varan har tagits hem. Har tullbefrielse medgetts i stället för varvs- eller flygrestitution bör enligt styrelsen tull betalas när förutsättningar för befrielsen upphör att gälla. En regel härom saknas i förslaget. Det påpekas vidare att rätten till varvsrestitution eller motsvarande tullbefrielse kan upphöra inte bara genom att en vara förs bort från fartyg men också genom att vara förs bort från ponton eller mudderverk. Styrelsen påpekar också att en regel behövs om att för mycket erhållen restitution skall återbetalas.

Övriga tullförfattningsfrågor

Gällande ordning, förslag och remissyttranden

Befrielse från eller nedsättning av tull för skadade varor m. m.

Värdetull för en vara beräknas enligt 3 § andra stycket tulltaxeringsförfordningen på det pris varan skulle betinga vid en försäljning i öppna marknaden vid tiden för anmälan till förtullning. Det innebär att tullen för en vara som är skadad när den anmäls till förtullning skall beräknas på det pris som varan kan antas ha i skadat skick.

Viktull och annan specifik tull utgår däremot i princip oberoende av varas skick och kvalitet. Om varan är skadad eller av undermålig kvalitet skall tull i princip ändå tas ut för den. I 7 § tulltaxeringsförfordningen föreskrivs emellertid att annan tull än värdetull kan få nedsättas, om varan av tillfällighet skadats under transporten till införselorten eller efter ankomsten dit men innan varan anmälts till förtullning. Föreskriften gäller dock inte om varan skadats genom förskämning. Nedsättning får medges med belopp som svarar mot den minskning av värdet som skadan orsakat.

De sakkunniga föreslår inte någon egentlig ändring av bestämmelserna om förtullning av skadade varor som är belagda med värdetull.

Förslaget innebär inte heller någon ändring i fråga om skadad vara, för vilken tull skall beräknas efter annan grund än värde. Tullen får då nedsättas med ett belopp som motsvarar minskningen av varans värde till följd av skadan. De sakkunnigas förslag innebär emellertid att tullnedsättning även kan medges om varan skadats genom förskämning. Ofta kan det enligt de sakkunniga vara svårt att fastställa när en skada har inträffat. Redan med nuvarande förtullningsförfarande är det därför vanskligt att avgöra om hänsyn skall tas till skadan vid tullbelägningen. Bevisvärigheterna torde bli än större i ett renodlat deklarationssystem. Den omständigheten att bevisbördan vilar på den tullskyldige gör, enligt de sakkunniga, att förhållandena då varan anges till förtullning bör kunna bli utslagsgivande även för hemtagna varor.

Någon särskild regel om befrielse från tull för varor som har förstörts föreslår inte de sakkunniga.

De sakkunniga ställer sig tveksamma till att överlåtelse till tullverket av en vara, som importören förfogat över, skulle medföra befrielse från avgifterna för den. I de fall sådan överlåtelse bör medföra avgiftsbefrielse bör detta enligt de sakkunnigas mening ske genom att varan fritas från förtullning.

Kommerskollegium har intet att invända mot de sakkunnigas förslag att skada, som orsakats av förskämning, i fortsättningen skall kunna föranleda tullnedsättning, även om det inte förefaller kollegiet utslutet att vissa svårigheter kan uppkomma vid tillämpningen. *Generaltullstyrelsen* anser däremot inte att tullnedsättning bör medges för förskämningsskador. Styrelsen erinrar om att departementschefen i prop. 1960: 98 s. 61 inte ville tillstyrka att tullen nedsattes för skador som uppkommit genom förskämning med hänsyn bl. a. till svårigheterna att i efterhand konstatera när och i vilken utsträckning en förskämning inträtt. Styrelsen finner inte att den nya tullproceduren ger anledning att ändra bestämmelserna i detta hänseende. Vidare vänder sig styrelsen mot att skador, som drabbar vara fram till dess den anges till förtullning, utan undantag skulle medföra tullnedsättning. Det framhålls att en sådan ordning kommer att medföra betydligt större förmåner för hemtagare än för andra importörer, eftersom förtullningen för en hemtagen vara i regel inträffar vid en betydligt senare tidpunkt än för en icke hemtagen. En hemtagare bör inte komma i ett bättre läge än en icke hemtagare därigenom att han skulle kunna göra avdrag i tullen för skador som uppkommit sedan han fått förfoga över varan.

Skall bevisbördan för när skada uppstått, såsom de sakkunniga uttalat, vila på den tullskyldige finner *Sjöassuradörernas förening* det angeläget att denne, i andra fall än vid hemtagning, bereds tillfälle att snarast möjligt föranstalta om besiktning. Föreningen hemställer därför att tullupplagsinnehavare åläggs att utan dröjsmål underrätta mottagaren

då en importerad vara befinns vara skadad, förstörd eller uppvisa brist.

Tull- och skattefrihet för film

Positiva kopior av kinofilm är belagda med en tull av 4 kr. per 100 kg. Inom filmbranschen är endast kopieringsverksamheten tullskyddad. Det kan också nämnas att film för undervisnings-, vetenskapligt eller kulturellt ändamål, f. n. under vissa förutsättningar är tullfri enligt 8 § 17 tulltaxeringsförordningen och 34 § 4 mom. tulltaxeringskungörelsen.

De sakkunniga anför att filmutredningen i en bilaga till sitt betänkande (SOU 1972: 9) har behandlat frågor om tull och mervärdesskatt vid viss införsel av bl. a. film. Där föreslås bl. a. tullfrihet för all slags film. De sakkunniga delar filmutredningens uppfattning i denna fråga och föreslår att tullfrihet enligt tulltaxan införs för all film.

Kommerskollegium hänvisar till att tullskyddet för film tillkommit för att skydda kopieringsverksamheten. Med hänsyn till den låga tullsatsen som motsvarar en tullincidens av cirka två procent och då dessutom större delen av denna import redan är eller genom marknadsarrangemangen i Västeuropa inom en nära framtid kommer att bli tullfri kan denna fråga i och för sig knappast anses vara särskilt stor. Enligt vad kollegiet inhämtat överväger man inom branschen att undersöka möjligheterna för ett förbättrat tullskydd. Det har emellertid ej varit möjligt för kollegiet att på den korta tid som stått till buds närmare penetrera tullskyddsbehovet. I ett sådant läge och med hänsyn till att man nu står inför en ny förhandlingsomgång på bl. a. tullområdet vill kollegiet ifrågasätta om en åtgärd av det slag som här föreslås bör genomföras nu.

Skatteförfattningar

Gällande ordning

Flertalet indirekta skatter är avsedda att träffa omsättning eller konsumtion inom landet av skattepliktiga varor. För att skatterna inte skall påverka konkurrensförhållandena har det varit nödvändigt att beskatta vissa varor redan vid införseln. Detta har skett efter skilda metoder för olika typer av skatter. Mervärdesskatten tas alltid ut i samband med införsel av skattepliktiga varor oavsett vem som är importör (här bortses från vissa fall av skattefrihet som behandlas i fortsättningen). Genom mervärdesskattens avdragssystem undviks kumulativa skatteeffekter. För flertalet punktskatter gäller en annan ordning. Enligt denna skall vissa skattskyldiga registreras hos beskattningsmyndigheten — regelmäs-

sigt riksskatteverket — och redovisa skatten dit även för importvaror. Tullmyndigheten har i dessa fall endast att lämna beskattningsmyndigheten uppgift om införseln. När annan än registrerad importerar skattepliktiga varor tas skatten däremot ut av tullmyndigheten i samband med införseln.

I vissa skatteförfattningar har föreskrivits att skattskyldighet uppkommer vid införsel till landet av skattepliktig vara och att den är skattskyldig som i tullhänseende är att anse som varuhavare. Regler uppbyggda efter detta system återfinns i bl. a. förordningen (1968: 430, ändrad senast 1972: 558) om mervärdesskatt, förordningen (1960: 253, ändrad senast 1972: 378) om tillverkning och beskattning av malt- och läskedrycker, förordningen (1972: 266) om skatt på annonser och reklam samt förordningen (1973: 37) om avgift på vissa dryckesförpackningar.

Enligt andra skatteförfattningar gäller att skattskyldighet för annan än registrerad inträder när skattepliktig vara införs till landet. Skattskyldig är för dessa fall regelmässigt den för vars räkning införseln äger rum. Som exempel på författningar enligt detta mönster kan nämnas förordningen (1956: 545, ändrad senast 1973: 14) ang. omsättningsskatt å motorfordon i vissa fall, förordningen (1961: 394, ändrad senast 1972: 377) om tobaksskatt, förordningen (1941: 251, ändrad senast 1971: 1230) om särskild varuskatt, förordningen (1961: 372, ändrad senast 1971: 252) om bensinskatt samt förordningen (1957: 262, ändrad senast 1971: 251) om allmän energiskatt.

I skatteförfattningarna föreskrivs i regel, att skatt vid införsel fastställs och uppbärs i den ordning som gäller för tull. Även vad som i övrigt är föreskrivet för tull gäller mestadels också för skatten.

I några skatteförfattningar har angetts, att generaltullstyrelsen är beskattningsmyndighet vid införsel av skattepliktig vara. Här kan anmärkas, att tullmyndighets beslut enligt förordningen om särskild varuskatt slutligt skall granskas av riksskatteverket, som kan verkställa korrigeringar av besluten.

Enligt 1 § förordningen (1960: 396) om frihet från införselavgift i vissa fall (1 § ändrad senast 1970: 184) kan Kungl. Maj:t förordna att bl. a. skatt, som skulle ha erlagts till tullverket på grund av införseln, inte skall tas ut för vara som införs under sådana omständigheter att tullfrihet kan medges enligt 4 §, 6 § 1 mom. eller 8—12 §§ tulltaxeringsförordningen.

Dessa tullfrihetsbestämmelser avser ett antal helt skilda fall. Bl. a. medges tullfrihet för varor till främmande beskickningar och konsulat samt internationella organisationer. Vidare kan tullfrihet medges för materiel för undervisnings-, vetenskapliga eller kulturella ändamål, välfärdsmateriel för sjömän och varor från utvecklingsländerna. Enligt 9 § medges tullfrihet vid egentlig gränstrafik. I 10 och 11 §§ behandlas

temporär tullfrihet för varor och transportmedel. I 4 §, 6 § 1 mom. och 12 § finns bestämmelser om tullfrihet för emballage, för returvaror och för varor som förstörts. I flertalet fall har Kungl. Maj:t getts bemyndigande att bestämma de närmare villkoren för tullfriheten. Dessa bestämmelser finns i tulltaxeringskungörelsen.

Bestämmelserna om befrielse från skatt har nyligen setts över. Kungörelsen (1970: 234) om frihet från införselavgift i vissa fall är en följd av denna översyn. Jämfört med vad som gällde tidigare har skattefriheten inskränkts genom kungörelsen. Skattefrihet medges således ej för varor som blir tullfria enligt 8 § 23 tulltaxeringsförordningen, dvs. varor från utvecklingsländerna (jämför dock 4 § första stycket 2 förordningen om avgift på vissa dryckesförpackningar). Inte heller varor till undervisningsanstalter eller vetenskapliga institutioner blir numera skattefria om de inte skänkts från utlandet eller köpts för medel som skänkts från utlandet.

Enligt 2 § förordningen om frihet från införselavgift i vissa fall medges restitution av skatt eller annan avgift, som erlagts till tullverket vid införsel, efter samma regler som gäller för tullrestitution enligt 2, 5, 6 eller 6 a § tullrestitutionsförordningen. En förutsättning är att återbäring av beloppet inte kan medges i annan ordning. Denna inskränkning avser bl. a. mervärdeskatt, som skattskyldig kan dra av i sin redovisning av sådan skatt.

I vissa fall får tullrestitution inte medges vid utförseln om samtidigt tullfrihet enligt EFTA-konventionen åtnjuts i importlandet. Sådan tullfrihet hindrar dock inte restitution av skatt.

Det bör anmärkas att restitution kan medges inte bara vid utförsel utan också vid vissa andra förfaranden (se avsnittet om restitution).

De sakkunniga

Någon ändring av de grundläggande principerna för uppbärandet av skatt i samband med import har de sakkunniga ej övervägt. De ändringar som föreslås är — med något undantag — föranledda av den nya tullproceduren.

Enligt tullagen innefattar tullskyldigheten också skyldighet att betala skatt som skall uppbäras av tullverket. Skatt tas härvid ut vid förtullningen. Tullskyldig — och därmed också skattskyldig — är den som anger varan till förtullning. Om varan tas om hand med stöd av 3 § andra stycket tullagen, blir hemtagaren tullskyldig. Vidare avser tullagens bestämmelser om tulltaxering, om- och eftertulltaxering, uppbörd och besvär m. m. inte bara tull utan också skatt som tullverket tar ut.

De sakkunniga anser att skatteförfattningarna inte bör innehålla bestämmelser om förhållanden som uttömmande regleras i tullagen. Här

avses närmast frågor om beskattningsmyndighet, skattskyldighet, fastställelse och uppbörd av skatt, besvär m. m. i samband med införsel.

Författningarna om indirekt beskattning bör därför enligt de sakkunnigas mening innehålla bestämmelser om att skatt för skattepliktig vara som införs till landet — eventuellt införs till landet av annan än den som är i särskild ordning registrerad — skall betalas till tullmyndighet vid förtullningen och att tullagen gäller även i fråga om skatten. De sakkunniga har utarbetat förslag till sådana författningsändringar.

I fråga om flera punktskatter gäller att särskilt avdrag får göras för vara som utförts ur landet eller till svensk frihamn. Sådana transaktioner kan ibland också leda till återbetalning av skatt. De sakkunniga har föreslagit att samma rättsverkningar i restitutionshänseende som följer av att en vara utförs ur landet skall inträda också om varan i stället förs till frihamn eller läggs upp på tullupplag för att utföras senare. Motsvarande bör, enligt de sakkunnigas mening, gälla även i fråga om beskattningen. De nya bestämmelserna om exportbutik anger inte att intagning i sådan butik skall jämföras med utförsel. Regler här om bör därför tas in i bestämmelserna om mervärdeskatt, tobaksskatt och skatt på maltdrycker (starköl). På grund härav föreslås ändringar i ett flertal skatteförfattningar. Författningstexten har samtidigt jämkats för att anpassas till tullagens nomenklatur.

Enligt förordningen (1941: 251) om särskild varuskatt skall riksskatteverket slutligt granska tullmyndighetens skattebeslut och vidta de åtgärder granskningen föranleder. De sakkunniga ifrågasätter om denna ordning, som saknar motsvarighet i fråga om annan indirekt skatt, är sakligt motiverad. Från riksskatteverket har inhämtats att eftergranskningen endast sällan leder till någon åtgärd från verkets sida. Övervägande skäl talar för att tullmyndigheten blir helt ansvarig för beskattningen i samband med import. En sådan ordning behöver inte hindra att riksskatteverkets större möjligheter till kontroll m. m. alltjämt utnyttjas. Om riksskatteverket underrättas om tullens skattebeslut, kan även dessa beslut omfattas av verkets revisioner. Iakttagelserna vid sådana revisioner bör delges generaltullstyrelsen, som får ta ställning till eventuella åtgärder.

Mot bakgrund härav föreslår de sakkunniga att de särskilda bestämmelserna om riksskatteverkets granskning av tullmyndighetens skattebeslut utgår.

Tullagen reglerar uttömmande vad tulldeklaration skall innehålla. Generaltullstyrelsen får för särskilda fall föreskriva att uppgifter som behövs för förtullningen skall lämnas i annan ordning än genom deklaration. Vidare kan styrelsen föreskriva vilka handlingar som skall bifogas tulldeklaration. Skatteförfattningarna bör därför inte innehålla

detaljbestämmelser om deklarationer. De sakkunniga utgår från att generaltullstyrelsen meddelar sådana bestämmelser efter samråd med riksskatteverket.

Eftersom reglerna om undantag från uttagande av skatt i samband med införsel nyligen ändrats saknas enligt de sakkunnigas mening anledning att nu göra materiella ändringar i detta regelsystem. De föreslagna ändringarna har därför enbart redaktionell eller formell innebörd. Förslagen om tullfrihet i vissa fall för varor till vetenskapliga institutioner eller undervisningsanstalter innebär bl. a. att sådana varor blir skattefria om de lånats från utlandet utan vederlag.

Remissyttrandena

De sakkunnigas förslag lämnas i stort sett utan erinran av remissinstanserna. *Riksskatteverket* antar att de sakkunniga vid anpassningen av reglerna om beskattningen vid import till tullagens bestämmelser har utgått från att skatten inbegrips i annan införselavgift som skall betalas av den tullskyldige. För att missförstånd om vem som är skattskyldig vid importen skall undvikas bör det enligt riksskatteverkets uppfattning uttalas att skatter som tas ut vid förtullning anses som införselavgifter. *Länsstyrelsen i Stockholms län* betonar vikten av att skattefriheten vid import inte blir av vidare omfattning än vid motsvarande omsättning inom landet.

Generaltullstyrelsen påpekar att skatt bör betalas under samma betingelser som enligt de sakkunnigas förslag skall gälla för tull, om varan — sedan den lagts upp i frihamn eller på provianteringslager och därmed blivit att anse som utförd i restitutionshänseende — åter tas från frihamnen eller lagret utan samband med utförsel. Styrelsen framhåller att något förslag till föreskrifter med sådan innebörd inte har lagts fram av de sakkunniga och förordar att de bestämmelser som de sakkunniga har föreslagit såvitt avser tull, i tillämpliga delar får gälla även för skatt, dock inte för mervärdeskatt, som utgår efter andra grunder än övriga konsumtionsskatter. Det synes styrelsen lämpligt att dessa föreskrifter tas in i en särskild förordning. Styrelsen hänvisar därvid till de sakkunnigas förslag till förordning om frihet från införselavgift.

Vad avser förordningen om frihet från införselavgift anmärker *kommerskollegiet* att 1 § inte gäller i fråga om avgift på vissa dryckesförpackningar. Detta framgår av förordningen om avgift på vissa dryckesförpackningar. Kollegiet vill ifrågasätta om inte detta också bör framgå av förordningen om frihet från införselavgift.

Regleringsförfattningar

Gällande ordning

Införseln av varor till Sverige regleras genom ett stort antal författningar. Regleringarna har kommit till av olika anledningar. Ofta är det varornas fysiska egenskaper, farlighet o. d. som lett till att införseln reglerats. I andra fall kan näringspolitiska skäl vara orsaken. Mera sällan innebär en reglering att en vara eller varor från ett visst land eller område inte alls får införas. Mestadels får de reglerade varorna införas på vissa villkor. Ibland gäller flera villkor för samma vara.

Införselvillkoren föreskrivs i allmänhet av Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, av den myndighet som skall ha tillsynen över att resp. regleringsförfattning efterlevs (tillsynsmyndigheten). För införsel av olika varor kan krävas t. ex.

- a) att införseltillstånd företes,
- b) att intyg lämnas från myndighet i utlandet,
- c) att varan kommer in till viss person (t. ex. den som har rätt att tillverka eller handla med sådan vara här i landet),
- d) att införseln sker över viss ort,
- e) att varan undersöks innan den lossas eller frigörs från tullverkets befattning,
- f) att varan hålls i karantän viss tid,
- g) att bevis företes om att varan uppfyller vissa uppställda krav,
- h) att varan är märkt på visst sätt,
- i) att varan förs in till landet under viss tid.

Tullmyndigheterna skall kontrollera att införselvillkoren är uppfyllda.

I tullagstiftningen finns f. n. inte någon allmänt tillämplig definition av uttrycket införsel till riket. I flertalet importregleringsförfattningar används emellertid detta uttryck.

Villkoren för införsel av varor finns angivna i skilda importregleringsförfattningar. Flera av dessa författningar innehåller dessutom bestämmelser om åtgärder som får vidtas med vara utan hinder av att införselvillkoren inte iakttagits. Bland sådana åtgärder märks transitering, dvs. transport genom tullområdet eller mellan orter inom tullområdet, och uppläggning på tullager eller i frihamn. Om regleringsförfattningen saknar sådana bestämmelser får de varor som författningen rör transiteras m. m. enligt föreskrifterna i förordningen (1924: 119) angående transitering av införsel förbjudna varor m. m. (transiteringsförordningen, ändrad senast 1935: 252). Denna förordning avser varor som enligt särskild författning inte får införas till landet eller får införas endast av vissa personer eller sammanslutningar eller efter särskilt tillstånd av myndighet eller under vissa villkor. Utan hinder av sådana föreskrifter får varorna enligt 1 § första stycket transiteras eller eljest befordras under tullverkets kontroll eller läggas upp på tullager

eller i frihamn. Har föreskrifterna meddelats med hänsyn till allmän hälsovård eller säkerhet eller till förekommande av alkoholmissbruk eller djur- eller växtsjukdom eller har införselrätten förbehållits vissa personer eller sammanslutningar, får varan dock endast läggas upp i frihamn eller transporteras sjöledes mellan frihamn och utrikes ort eller annan frihamn.

De sakkunniga

I och med att tullproceduren ändras på väsentliga punkter måste ett stort antal regleringsförfattningar anpassas efter de nya procedurreglerna. Vid anpassningen har de sakkunniga förutsatt att rätten till sådan godshantering, som skall gälla för varor i allmänhet, kan inskränkas för införselreglerade varor även i det nya tullförfarandet och att detta kan ske genom att förbud meddelas mot vissa hanteringsformer till dess det visats att införselvillkoren har uppfyllts. Förbuden kan avse t. ex. hemtagning, förvaring på tullager eller i frihamn eller försändning inom landet.

I propositionen med förslag till tulllag, m. m. utgick departementschefen från att principen skulle vara att möjligheten till hemtagning ej fick omfatta s. k. allmänfarliga varor, medan andra importreglerade varor väl kunde tas om hand av hemtagaren men i övrigt vara underkastade förfogandeförbud, tills importlicens eller annat tillstånd företetts (prop. 1972: 110 s. 43 och 44). De sakkunniga uttalar i anslutning härtill att de inte ansett sig böra dela in de införselreglerade varorna i allmänfarliga och andra. De har i stället mera direkt undersökt hur de införselvillkor, som gäller när den nya tullproceduren skall börja tillämpas, skall anpassas till denna. De sakkunniga anmärker att det får anses ligga i sakens natur att varor som inte får tas om hand av hemtagare inte heller får läggas upp på tullkreditlager hos honom innan införselvillkoren uppfyllts.

De sakkunniga som har inhämtat yttranden från berörda tillsynsmyndigheter har övervägt olika alternativ för att anpassa bestämmelserna i regleringsförfattningarna efter den nya tullagstiftningen. Det som ligger närmast till hands är att i resp. regleringsförfattning ange vilka former av hantering som kan tillåtas för de varor författningen avser. I regleringsförfattningarna bör nämligen i princip finnas samtliga bestämmelser som gäller de reglerade varuslagen. Vid en sådan lösning skulle emellertid författningarna komma att tyngas av många i stort sett likalydande bestämmelser. Det har därför ansetts lämpligare att sammanföra sådana bestämmelser som är gemensamma för olika regleringsförfattningar efter mönster från transiteringsförordningen. Om bestämmelser som avviker härifrån skall gälla för något varuslag bör de tas in i vederbörande regleringsförfattning.

De gemensamma föreskrifterna blir alltså ett komplement till regle-

ringsförfattningarna. De kan emellertid också sägas röra tillämpningen av tullagens föreskrift om att tullmyndigheten i samband med förtullning av en vara skall kontrollera att denna får införas. I de sakkunnigas förslag har de gemensamma bestämmelserna utformats som fyra nya paragrafer i tullstadgan. De gemensamma bestämmelserna är alltså avsedda att ersätta bestämmelserna i transiteringsförordningen, som bör upphävas. De undantagsbestämmelser i 1 § andra stycket förordningen, vilka meddelats med hänsyn till allmän hälsovård eller säkerhet eller till förekommande av alkoholmissbruk eller djur- eller växtsjukdom, har dock ingen motsvarighet i förslaget till ändringar i tullstadgan. Sådana bestämmelser föreslås i stället i regleringsförfattningarna. Härigenom torde tillämpningen av bestämmelserna bli enklare. Förslag läggs också fram till övriga nödvändiga ändringar i regleringsförfattningarna.

Om annat inte sägs i regleringsförfattningarna bör de föreslagna gemensamma bestämmelserna (101—104 §§) gälla såväl varor för vilka införselvillkoren inte uppfyllts som varor vilka är ovillkorligt införselförbjudna. När tullmyndighet konstaterat att vara får införas bör importören få förfoga fritt över den om inget annat hinder föreligger.

Efter förebild av 2 § tullagen nämns i den föreslagna 102 § de olika former av hantering som bör vara tillåtna för införselreglerade varor utan att införselvillkoren uppfyllts. Av 4 § tullagen finner de sakkunniga framgå att vara anses införd i tullhänseende när den kommer till den första "anlopportsorten" i tullområdet. I 102 § 4 nämns att vara som avses i 101 § får återutföras. Detta gäller emellertid endast i den mån varan inte är underkastad exportreglering. Ibland regleras exporten i samma författning som importen (t. ex. i narkotikaförordningen, 1962: 704). I andra fall sker det i en särskild författning. Sålunda regleras utförseln av bl. a. vapen i kungörelsen (1949: 614) angående förbud mot utförsel från riket av krigsmateriel.

När en införselreglerad vara får tas om hand av hemtagare och förvaras hos denne under förfogandeförbud till dess införselvillkoren uppfyllts är det enligt de sakkunniga av särskilt intresse vilka förfoganden som förbudet skall omfatta. Enligt de sakkunnigas uppfattning behöver förbudet i allmänhet avse endast den fysiska hanteringen av varan. Ett förfogandeförbud kommer då normalt inte att hindra att varan säljs, förutsatt att den blir kvar i hemtagarens lokaler till dess införselvillkoren uppfyllts. Förbudet bör inte heller hindra att varan transiteras, återutförs, förs till frihamn eller förvaras på tullager. Huruvida möjligheten att lägga varan på tullager i vissa fall bör inskränkas ytterligare så länge förfogandeförbud gäller är en fråga som de sakkunniga återkommer till.

Den föreslagna 103 § avser bl. a. varor som kommer in till landet men som inte får införas. Anledningen kan vara exempelvis att totalt

införselförbud gäller för varuslaget eller att importören inte är behörig eller saknar införseltillstånd. I flera regleringsförfattningar finns f. n. bestämmelser om hur man skall förfara med dessa varor. Sålunda gäller för varor av vissa slag att de får överlåtas till någon som är behörig att införa dem eller att de får återutföras inom viss tid. För dessa fall gäller vidare att varorna hemfaller till kronan om överlåtelse eller utförsel inte sker. Ej sällan föreskrivs att tillsynsmyndigheten bestämmer hur det skall förfaras med vara som hemfallit åt kronan. Sådana föreskrifter bör enligt de sakkunnigas mening utgå ur regleringsförfattningarna.

En vara som importören inte får föra in bör enligt de sakkunnigas mening få återutföras utan särskild föreskrift därom, såvida inte också utförseln av varan är reglerad. Likaledes bör den utan särskild föreskrift kunna överlåtas till någon som är behörig att föra in varor av samma slag. Föreskriften om återutförsel i 103 § tjänar främst syftet att ange den tid inom vilken återutförsel skall ske. Om ingen åtgärd vidtas med varan inom denna tid bör tillsynsmyndigheten få bestämma vad som skall ske med varan. Myndigheten bör kunna medge att vara återförs även efter den bestämda tiden.

Beträffande vissa varor, såsom vapen (35 § 2 mom. vapenförordningen) och rusdrycker (86 § 1 mom. rusdrycksförsäljningsförordningen), har de sakkunniga inte funnit skäl föreslå ändring av gällande bestämmelser utom i fråga om tidsfristen för återutförsel.

I 104 § har bestämmelser om försäljning genom tullmyndighets försorg tagits in. De motsvarar i huvudsak bestämmelserna i 2 § transiteringsförordningen. Enligt förslaget skall dock tillsynsmyndigheten ha rätt att bestämma vad som skall göras med vara som inte kan säljas.

De sakkunniga har bedömt att bestämmelser som innebär att varan inte får lossas ur transportmedel innan vissa åtgärder vidtagits eller att varan får lossas bara på viss ort inte behöver ändras i materiellt hänseende på grund av det nya förfarandet.

För vissa varor gäller som enda införselvillkor att importören är behörig (t. ex. att handla med eller tillverka explosiva varor, gifter eller läkemedel). Om en sådan importör är hemtagare bör hemtagningstillstånd kunna meddelas för varor av det slag behörigheten avser, när importören företett bevis om behörigheten hos tullmyndigheten.

Om hemtagningsförbud gäller för införselreglerad vara eller om sådan vara införs av någon som inte är hemtagare kommer ibland problemet upp om hur varan skall hanteras till dess att införselvillkoren uppfyllts. Vara som införs skall läggas på tullupplag om den inte tullklareras omedelbart. För många varor är det dessutom föreskrivet eller av annan anledning nödvändigt eller lämpligt att de här i landet förvaras i lokaler av viss beskaffenhet (brandsäkra utrymmen, kylutrymmen etc.). De sakkunniga erinrar om regeln att den som har tullupplag i princip är skyl-

dig att ta emot oförtullade varor för förvaring (se 30 § tullstadgan) och finner det vara uppenbart att inte varje upplagshållare kan åläggas att skaffa lokaler som uppfyller fordringarna i alla dessa hänseenden. Vissa upplagshållare torde dock kunna åläggas att inrätta lokaler som lämpar sig för lagring av varuslag för vilket särskilda förvaringsregler gäller. Det torde också bli möjligt att godkänna vissa speciallokaler som tullupplag. I första hand bör dock övervägas om det för särskilda varuslag är möjligt att dispensera från förvaringsreglerna under den kortare tid (högst 30 dagar) som förvaring på tullupplag blir aktuell. Går inte det kan det behöva föreskrivas att varan skall transporteras till tullupplag med godkänt förvaringsutrymme, eventuellt på annan ort. Ansvaret för att lämpliga lagerlokaler finns tillgängliga bör i första hand ligga på vederbörande importör.

Varor för vilka särskilda regler gäller för hanteringen inom landet torde i regel importeras av någon som normalt använder eller säljer sådana varor. I annat fall skall importören ha tillsynsmyndighetens särskilda tillstånd att föra in varan. I tillståndet anges de villkor som skall uppfyllas innan varan får föras in. Även denna kategori importörer bör få ta hem den införda varan till egna lokaler så snart införseltillståndet visats upp. Om varan skall undersökas eller kontrolleras på annat sätt bör detta i allmänhet kunna ske i importörens lokaler. I så fall bör förfogandeförbud gälla till dess kontrollen skett.

Tillsynsmyndigheten kan, framhåller de sakkunniga, behöva föreskriva vad som skall ske med importreglerad vara när den inte tas om hand av behörig importör omedelbart efter införseln. Detta kan bli aktuellt bl. a. i de fall då en vara, som får införas bara efter särskilt tillstånd, kommer in till landet utan att tillstånd har meddelats. För sådana fall kan det övervägas om tullverket skall vara skyldigt att anmäla förhållandet för tillsynsmyndigheten. För särskilt farliga varor får, uttalar de sakkunniga, kanske övervägas om lossning skall förbjudas när införseltillstånd inte finns.

De sakkunniga framhåller att det i förarbetena till tullagen har förutsetts att hemtagare som för in varor som är importreglerade enbart av handelspolitiska skäl skall få ta hem varorna men inte förfoga vidare över dem förrän införselvillkoren har iakttagits. Det har vidare uttalats att omfattningen av ett sådant förfogandeförbud skall bestämmas av Kungl. Maj:t eller, efter bemyndigande, av berörda myndigheter (prop. 1972: 110 s. 44). Den ordningen skulle göra det möjligt att anpassa bestämmelserna till erfarenheter som vunnits vid tillämpningen. Kommerskollegium har i sitt remissvar till de sakkunniga anfört att övervägande skäl talar för att förvaring på tullkreditlager av sådana varor inte bör tillåtas förrän kontroll skett av att varan får införas eller att särskilt medgivande lämnats av kollegiet. De sakkunniga har förståelse för att ett förfogandeförbud i vissa fall behöver göras särskilt

kvalificerat. Vederbörande tillsynsmyndighet bör få bemyndigande att om det behövs inskränka importörens rätt att hantera varan. Förslagen till ändringar i regleringsförfattningarna har utformats i överensstämmelse härmed.

Den nya tullproceduren innebär inte några ändringar av betydelse vid utförsel. I de författningar som reglerar utförseln föreslår de sakkunniga därför i stort sett endast redaktionella ändringar, bl. a. ändringar då det gäller hänvisningar till nya författningar.

Remissyttrandena

Remissinstanserna godtar i allmänhet de sakkunnigas förslag att sådana bestämmelser som är gemensamma för olika regleringsförfattningar sammanförs och att speciella bestämmelser tas in i vederbörande regleringsförfattning. Även i övrigt har de sakkunnigas förslag till anpassning av regleringsförfattningarna i huvudsak lämnats utan erinran vid remissbehandlingen.

Generaltullstyrelsen har i och för sig ingen erinran mot att de gemensamma föreskrifterna om hanteringen av vara som är underkastad särskild reglering vid införseln sammanförs till en och samma författning. Styrelsen anser emellertid att dessa föreskrifter är att betrakta som materiella bestämmelser. Bestämmelserna bör därför inte tas in i tullstadgan utan i stället i en särskild förordning om hantering av införselreglerade varor. Denna förordning kan enligt styrelsens mening i huvudsak utformas i överensstämmelse med de sakkunnigas förslag till ändring av tullstadgan.

Beträffande den föreslagna 102 § tullstadgan anför *produktkontrollnämnden* att förvaring av införselreglerade hälso- och miljöfarliga varor på tullupplag eller tullager bör föregås av anmälan till länsstyrelsen och yrkesinspektionen. Begreppet införsel (import) är f. n. enligt vad som framgår av betänkandet något oskarpt i konturerna. Inte heller i förslaget till ny text synes man kunna avgöra exakt när införsel får anses äga rum. Från säkerhetssynpunkt är det därför väsentligt att olika hanteringsmoment ses frikopplade från införselbegreppet och att det vid tillämpningen inte råder minsta tvekan om att varor som hanteras innanför landets gränser skall följa de speciella hanteringsföreskrifter som kan finnas beträffande t. ex. transport, förvaring och förstöring — oberoende av om varorna anses införda eller ej. Om exempelvis förbud mot landsvägstransport föreligger för viss farlig vara till följd av specialförfattning skulle härav enligt den föreslagna 102 § tullstadgan följa att transport över huvud taget inte blir aktuell. Under sådana förutsättningar vill produktkontrollnämnden inte motsätta sig att 102 § med undantag av medgivandet för hemtagare att taga hand om vara görs tillämplig på gift och analogt på PCB.

Även *kommerskollegiet* godtar förslaget i 102 §. Kollegiet förutsät-

ter emellertid att tillsynsmyndighetens rätt att göra ytterligare inskränkningar kan tolkas så att det ger kollegiet möjlighet till även andra inskränkningar än undantag för förvaring på tullkreditlager, när särskilda kontrollsvårigheter eller andra särskilda omständigheter gör det påkallat. Som exempel anges hemtagningsförbud och utsträckning av förfogandeförbudet efter hemtagning till ett vidare varuområde än det som är importreglerat. Vad beträffar rätten till återutförsel och transitering genom landet bör enligt kollegiets mening särskilt anges i 102 § tullstadgan att särskilt tillstånd enligt exportregleringsförfattning kan erfordras för en sådan hantering. Även *generaltullstyrelsen* anser att ett sådant förtydligande behövs.

Generaltullstyrelsen finner det angeläget att flertalet varuslag kan bli föremål för hemtagning. När förbud häremot föreskrivs bör tillsynsmyndigheten som regel ha möjlighet att medge undantag. Tillsynsmyndigheten kan därvid föreskriva särskilda villkor för förvaringen hos hemtagaren, t. ex. att varan skall förvaras under tullmyndighetens lås eller i särskilt utrymme. Styrelsen föreslår att sådan rätt införs bl. a. i förordningen (1949: 341) om explosiva varor, strålskyddslagen (1958: 110) samt i förordningen (1956: 328) om kontroll å ädelmetallarbeten. Beträffande varor som avses i förordningen (1961: 181) om försäljning av teknisk sprit och alkoholhaltiga preparat bör enligt *generaltullstyrelsens* mening hemtagning generellt kunna medges. De inskränkningar som följer av den föreslagna förordningen om hantering av införselreglerade varor måste dock iaktas. Tillsynsmyndigheten bör kunna föreskriva inskränkning i denna rätt beträffande särskilda varuslag.

När det gäller förbud för hemtagare att förfoga över varor som är underkastade importförbud av handelspolitisk natur återkommer *Sve- riges grossistförbund m. fl.* till vad tidigare anförts vid förarbetena till tullagen (jfr prop. 1972: 110 s. 41). Förfogandeförbud och förhandskontroll av licensinnehav anses inte nödvändigt med hänsyn till de synnerligen starka reaktioner, som hemtagaren kan förvänta om han överträder gällande licensbestämmelser. Förutom straff enligt särskilda bestämmelser löper han också risk att få sitt hemtagningsstillstånd indraget och fortsättningsvis bli vägrad importlicenser. Förbundet anser därför att de föreslagna bestämmelserna om förfogandeförbud i tillämpliga delar bör utgå.

I fråga om hanteringen av hälso- och miljöfarliga varor framhåller *naturvårdsverket* att de nya förfarandereglerna kan medföra ökade risker vid hanteringen. Med vissa ytterligare föreskrifter såvitt gäller anordnande av tullager och tullupplag bör riskerna dock kunna minska. Av betydelse är härvid särskilt att svensk miljöskyddslagstiftning, inbegripet lagstiftningen om hälso- och miljöfarliga varor, gäller överallt

inom landets gränser och således även där tullmyndighet meddelar föreskrifter av olika slag. De föreslagna nya reglerna i tullstadgan skulle, såvitt gäller bestämmelserna om hälso- och miljöfarliga varor, medföra en ändring i sak som uppenbarligen ej åsyftats. Till följd av uttrycket tillsynsmyndighet i de föreslagna 103 och 104 §§ tullstadgan skulle befogenheten att fatta beslut om ifrågavarande importreglerade varor tas bort från produktkontrollnämnden, som ej är tillsynsmyndighet men som nu har motsvarande befogenhet enligt 11 § kungörelsen (1973: 334) om hälso- och miljöfarliga varor. Naturvårdsverket ser för sin del ej någon olägenhet i att man genom bestämmelser i kungörelsen om hälso- och miljöfarliga varor såsom hittills uttömmande reglerar förfarandet beträffande varor som införts utan att gällande införselbestämmelser iakttagits. Om man likväl skulle föredra att i tullstadgan införa generella bestämmelser av nu ifrågavarande slag måste i 11 § i den nyssnämnda kungörelsen särskilt anges att befogenhet som enligt 103 och 104 §§ tullstadgan ankommer på tillsynsmyndighet på förevarande område i stället skall gälla produktkontrollnämnden. Som naturvårdsverket framhållit i yttrande till tullagstiftningssakkunniga är det av olika skäl angeläget att införsel av djur och växter sker under noggrann kontroll. Naturvårdsverket förutsätter att detta skall kunna uppnås bl. a. genom ett nära samarbete mellan tullmyndigheterna och naturvårdsverket.

Såvitt avser narkotika framhåller *socialstyrelsen* att import och export i detalj regleras genom internationella överenskommelser, i första hand genom 1961 års allmänna narkotikakonvention, som Sverige ratificerat. Narkotikaförordningen (1962: 704, ändrad senast 1970: 210) och socialstyrelsens tillämpningskungörelse till denna är utformade helt i överensstämmelse med konventionens föreskrifter. Enligt dessa förutsätts, att narkotika blir föremål för tullbehandling vid införsel och att av socialstyrelsen godkänd importör därvid uppvisar av styrelsen utfärdat införselcertifikat för det aktuella varupartiet. Om importören får rätt att ta hand om och förfoga över varan utan hinder av att den ej förtullats, betyder detta ett avsteg från en internationell överenskommelse som Sverige och ett 80-tal andra länder biträtt. Socialstyrelsen anser sig därför ej kunna acceptera den föreslagna ändringen. I förslaget till ändring i tullstadgan, 102 § 3, föreskrivs vidare att vara som avses i 101 § får förstöras under kontroll av tullmyndighet eller annan som denna godkänner. Narkotikaförordningens 4 § föreslås bli upphävd. Därigenom skulle den bestämmelse utgå som innebär att socialstyrelsen bestämmer hur man förfar med egendom som tillfallit kronan. Socialstyrelsen anser att styrelsen även i fortsättningen bör tillfrågas i sådana fall. Enligt 7 § narkotikastrafflagen (1968: 64) gäller samma bestämmelse för narkotika som tagits i beslag. Som skäl för bibehållande av denna ordning även i fråga om narkotika som tullmyndighet tar om hand, framhålls bl. a. att socialstyrelsen i de statistiska uppgifter, som varje år skall in-

lämnas till FN:s generalsekreterare i Genève, skall ange de mängder narkotika som förstörts. I vissa fall kan det vara önskvärt att en vara som är av intresse för forskning och vetenskapligt ändamål ej förstörs. Motsvarande bestämmelse finns även i läkemedelsförordningen och styrelsen anser att även denna bestämmelse bör äga fortsatt giltighet.

Generaltullstyrelsen konstaterar att de sakkunnigas förslag innebär, att narkotika utan hinder av importförbudet skall kunna förvaras på tullupplag eller tullager eller i frihamn, vilket i princip gäller redan nu. Nyheten i förslaget, fortsätter styrelsen, hänger samman med de ändrade förhållanden under vilka gods skall kunna förvaras på tullupplag och tullager. När den nya tullproceduren genomförts kommer som regel godsvården inte att ombesörjas av tullverket utan av enskilda godsvårdare. Godset kommer inte som f. n. att förvaras under tullverkets lås. Med hänsyn till de särskilda problem som är förknippade med narkotika är det angeläget att förvaringen på berörda lager regleras närmare. *Generaltullstyrelsen* föreslår därför att styrelsen efter samråd med socialstyrelsen får utfärda föreskrifter beträffande förvaring av narkotika på tullupplag och tullager samt i frihamn.

De sakkunnigas tanke att vissa tullupplagshållare skulle åläggas att inrätta tullupplag som lämpar sig för lagring av varuslag för vilket gäller särskilda förvaringsregler avvisas av *generaltullstyrelsen*. Upplagshållaren måste i så fall få täckning för de extra kostnader som är förenade med ett sådant åliggande. Styrelsen anser i likhet med de sakkunniga att ansvaret för att lämpliga förvaringslokaler finns att tillgå i första hand skall ligga på vederbörande importör. Kan importören inte anvisa något tullupplag som uppfyller de särskilda krav på förvaring som kan gälla för viss vara bör förvaringsfrågan kunna lösas genom inrättande av tillfälligt tullupplag, där lämpliga förvaringslokaler finns, eller genom att importören får förvara varan i egna lokaler under tullmyndighetens lås. Styrelsen framhåller i detta sammanhang att särskilda regler gäller för förvaring av vissa varor enligt lagen (1973: 329) om hälso- och miljöfarliga varor. Dessa regler torde i och för sig vara tillämpliga på vara som förvaras på tullupplag eller tullager eller i frihamn. Enligt 4 § nämnda lag äger Kungl. Maj:t eller myndighet som Kungl. Maj:t bestämmer medge undantag från lagens tillämpning i fråga om viss hantering eller import. Vidare gäller enligt 20 § kungörelsen om hälso- och miljöfarliga varor att produktkontrollnämnden får meddela bestämmelser om förvaring av gift eller vådligt ämne om förvaringen inte sker på apotek. Det är enligt *generaltullstyrelsen* angeläget att man vid utformningen av de närmare föreskrifter som kan komma att gälla för förvaring av gift eller vådligt ämne beaktar de särskilda förhållanden som kommer att gälla vid förvaring av sådant ämne på tullupplag eller tullager eller i frihamn.

Statens jordbruksnämnd föreslår att ändringar och tillägg görs på

ett par punkter i förordningen (1967: 340) med vissa bestämmelser om prisreglering på jordbrukets område. Enligt 14 § jordbruksregleringsförordningen kan avgifter tas ut då vara förs in i riket och förtullas och enligt 18 § kan avgifter tas ut då vara förs ut ur riket. Enligt de sakkunnigas förslag skall förtullning i vissa fall ske även i andra fall än vid införsel. Nämnden finner det därför angeläget att jordbruksregleringsförordningen kompletteras med en bestämmelse som gör det möjligt att ta ut avgift vid sådan förtullning. När det gäller införselavgifter kommer avgiftsplikt då att inträda när varan passerar frihamnsgräns eller tas ut från tullupplag. Det synes nämnden lämpligt att samma regler tillämpas även i fråga om utförselavgifter. Nämnden föreslår därför att en kompletterande bestämmelse härom införs i jordbruksregleringsförordningen. Eftersom 20 § tullagen reglerar frågan om ränta på oguldna införselavgifter, föreslår nämnden också att bestämmelserna om ränta i jordbruksregleringsförordningen begränsas till att avse endast de avgifter som inte uppbärs av tullverket enligt tullagen.

Departementschefen

Med de förslag som nu läggs fram fullföljs den allmänna översyn av tullagstiftningen som inleddes med förra årets beslut om en ny tullag (1973: 670). Denna översyn har bl. a. till syfte att anpassa lagstiftningen till nya marknadsförhållanden och modern varuhantering. Tullagen möjliggör en omfattande reform av själva tullförfarandet. Därigenom införs bl. a. ett enkelt hemtagningsförfarande och ett system med privat godsvård. En väsentlig nyhet är också att importgodset skall tulltaxeras med ledning av deklaration. De nu aktuella förslagen innebär en anpassning av den övriga tullagstiftningen till de nya procedurreglerna men också en allmän överarbetning av de berörda författningarna. De centrala bestämmelserna om uttagande av tull, om tullfrihet och om restitution sammanförs till en författning, en tullförordning.

Författningsförslagen som bygger på tullagstiftningssakkunnigas betänkande omfattar förutom den nämnda tullförordningen också ändringar i en rad specialförfattningar. Betänkandet har i huvudsak tillstyrkts eller lämnats utan erinran av remissinstanserna. Också jag anser att betänkandet kan läggas till grund för ny lagstiftning.

Den nya tullförordningen inleds enligt de sakkunnigas förslag med de nuvarande bemyndigandena för Kungl. Maj:t att förordna om uttagande av särskild tullavgift, antidumping- och utjämnings tull och om avvikelser från annars gällande tullbestämmelser på grund av EFTA-konventionen, Sveriges avtal med EG och åtaganden om tullpreferenser till utvecklingsländerna. De nya bestämmelserna ansluter sig i allt väsentligt till vad som nu gäller. Den viktigaste ändringen in-

nebär att bemyndigandena att förordna om särskild tullavgift, antidumping- och utjämningstull skall få gälla utan tidsbegränsning. I likhet med remissinstanserna har jag ingenting att erinra mot förslagen i denna del. Vad beträffar frågan om restitution av särskild tullavgift, antidumping- och utjämningstull, finner jag liksom de sakkunniga att denna bör avgöras när det blir aktuellt att införa sådan avgift.

De sakkunnigas utformning av bemyndigandet för Kungl. Maj:t att medge tullfrihet för sådana varuslag som inte tillverkas inom landet har föranlett mer delade meningar. Bemyndigandet tillskapades emedan det inte ansågs vare sig möjligt eller lämpligt att i den tulltaxa som tillkom år 1958 införa tullfrihet för alla varuslag som inte tillverkas inom landet. En sådan ordning skulle, menade man, både ha skapat stora tillämpningssvårigheter och ha berett industrin problem vid ändringar i tillverkningsprogrammen. Senare ändrades bestämmelserna så att bemyndigandet kom att omfatta förordnande om tullfrihet inte blott för hela varuslag utan även för särskilda importfall. Tullfrihet skulle kunna komma i fråga dels när det inte var tulltekniskt möjligt att klart avgränsa det åsyftade varuslaget även om övriga villkor för tullfrihet var tillgodosedda, dels när utredningen var tidskrävande och importen ägde rum innan tullfrihetsfrågan hunnit slutbehandlas. Det betonades att de allmänna riktlinjer som tidigare gällt för dispensregeln i övrigt skulle vara oförändrade.

De sakkunniga föreslår nu att beslut om särskilda importfall skall kunna fattas av generaltullstyrelsen i samråd med kommerskollegium, om ämbetsverken är ense om beslutet. I annat fall skall ärendet överlämnas till Kungl. Maj:t. Några remissinstanser har tillstyrkt förslaget. Generaltullstyrelsen motsätter sig emellertid för sin del att beslutanderätten delegeras. Kommerskollegium hävdar att en delegation måste omfatta alla ärenden om tullfrihet enligt 13 § tulltaxeringsförordningen (1960: 391), icke endast dem som berörs av de sakkunnigas förslag.

För egen del vill jag erinra om att övervägandena i alla här avsedda ärenden i princip inte skiljer sig från de allmänna bedömningar som görs vid utformningen av tulltaxan. Åtskilliga andra omständigheter än att ett varuslag inte är föremål för tillverkning inom landet måste beaktas, inte minst frågor av näringspolitisk och handelspolitisk art. Då det gäller ärenden om tullfrihet för särskilda importfall måste den grundläggande frågan först utredas om varan tillverkas inom landet. Om så inte är fallet skall i första hand ett generellt medgivande lämnas. Endast om tulltekniska definitionssvårigheter föreligger eller om varan importerats innan tullfrihetsfrågan prövats blir det fråga om ett beslut i det särskilda fallet. I praktiken torde det vara svårt att i förväg avskilja de ärenden — f. ö. relativt fåtaliga — som enligt de sakkunnigas förslag skulle avgöras av förvaltningsmyndigheterna. Båda typerna av ärenden skall, som redan sagts, bedömas utifrån samma

principer. Med hänsyn till vad jag här anfört har jag, även om förhållandena i flera hänseenden ändrats sedan institutet infördes, kommit till den uppfattningen att den nuvarande ordningen inte bör ändras.

De nuvarande bestämmelserna om tullvärde är baserade på en internationell konvention. Grundprinciperna fastslås i tulltaxeringsförordningen (1960: 391) medan övriga bestämmelser meddelas av Kungl. Maj:t. De sakkunniga föreslår nu att tullvärdebestämmelserna i fortsättningen i princip skall meddelas av Kungl. Maj:t, självfallet på grundval av konventionen. Förslaget, som närmast är av författningsteknisk natur, har inte mött någon erinran vid remissbehandlingen. Även jag biträder detsamma.

De sakkunnigas förslag till bestämmelser om tullfrihet för varor av olika slag eller avsedda för olika ändamål överensstämmer i allt väsentligt med motsvarande regler i den nuvarande tulltaxeringsförordningens 5 och 8 §§. De ändringar som föreslås är av måttlig omfattning eller har redaktionell karaktär. Förslagen har mött erinringar från remissinstansernas sida endast på ett fåtal punkter. Jag inskränker mig till att beröra endast dessa fall.

Försvarets materielverk anser att tullfriheten för delar till vapen och ammunition för militärt bruk bör utökas till att omfatta hela vapensystem och delar härtill oavsett om delarna kan utnyttjas för annat ändamål. Denna fråga behandlades i anslutning till att tullfriheten för delar till vapen och ammunition infördes år 1963 efter framställning av generaltullstyrelsen (se prop. 1963: 128, BeU 1963: 39, rskr 1963: 162). Tullfriheten för delarna sammanhänger med att vapen och ammunition för militärt bruk är tullfria. Delar och komponenter som ingår i hela vapensystem är däremot i stor utsträckning tullbelagda och inte alltid anpassade speciellt för militärt bruk. Jag är inte beredd att tillstyrka en utvidgning av tullfriheten bl. a. med hänsyn till att detta skulle innebära att tullskyddet i viss mån försvagas för delar och komponenter till vapensystem med ett allmänt användningsområde och dessutom skulle medföra tulltekniska problem.

Sveriges redareförening hävdar för sin del att sjöfarten bör få åtnjuta tullfrihet för bl. a. hamnutrustning i samma utsträckning som luftfarten i fråga om markutrustning m. m. för flygfält. Beträffande tullfriheten för luftfartens del bör emellertid vissa speciella förhållanden beaktas. Den är sålunda föranledd av en konvention av den 7 december 1944 om internationell civil luftfart. Någon motsvarande överenskommelse när det gäller tullfrihet för sjöfartsutrustning föreligger inte. Den luftfartsutrustning som omfattas av tullfriheten är vidare speciellt avpassad för sitt ändamål. Sådan materiel som har ett mer allmänt användningsområde är sålunda inte tullfri. Hamnutrustning är mer sällan konstruerad för användning endast i hamnarna. En tullfrihet för sådan utrustning skulle skapa avgränsningsproblem och medföra kontrollsvårigheter för tull-

myndigheterna. Jag är därför inte beredd att tillmötesgå Redareföreningens önskemål.

Generaltullstyrelsen framför några förslag till ändring och tillägg av mindre omfattning. Bl. a. föreslår styrelsen att tullfrihet skall kunna medges för hålkort, band och annat medium med registrerade data för statistikmaskiner eller datorer. Styrelsen ifrågasätter också om inte en särskild regel om uttagande av ränta bör införas för det fall att tullfrihet för vara med viss användning upphör.

Jag anser att de sakkunnigas förslag till tullfrihet som motsvarar reglerna i tulltaxeringsförordningens 5 och 8 §§ bör genomföras med endast de ändringar och tillägg som generaltullstyrelsen föreslår. Med hänsyn till att en översyn pågår av bestämmelserna om ränta och restavgift på skatt och andra avgifter, inklusive tull (jfr SOU 1973: 33), föreslår jag ej nu någon sådan regel om ränta som generaltullstyrelsen ifrågasatt.

När det gäller reglerna om tullfrihet för varor som införs i s. k. egentlig gränstrafik, dvs. för varor som införs av befolkningen i gränstrakterna mot Finland och Norge, föreslår de sakkunniga inte någon ändring i sak. Detsamma gäller bestämmelserna om tullfrihet och tullnedsättning vid återinförsel av svenska eller i Sverige förtullade varor.

En remissinstans hemställer emellertid att tullfrihet införs för import av reservdelar i vissa fall. Det kan, framhålls det, visa sig fördelaktigare att reparera en vara här i landet med användande av reservdelar som har beställts från leverantören än att återsända varan till denne för reparation.

Om en vara vid förtullningen visar sig vara skadad skall hänsyn i regel tas till skadan när tullvärdet bestäms. Om reservdelar som är avsedda att användas vid reparation av skadan därefter införs och förtullas finns det enligt min mening i allmänhet inte skäl att medge tullfrihet för dessa reservdelar. Annorlunda kan det förhålla sig om en skada eller brist upptäcks sedan varan förtullats och använts här en viss tid. Jag anser därför att regler bör tillskapas som medger att varan återställs i avtalsenligt skick med hjälp av importerade reservdelar eller tillbehör utan extra tullkostnader. Detta kan uppnås genom att tullfrihet eller tullnedsättning medges för de importerade reservdelarna eller tillbehören på sådant sätt att tullsatsen för dessa inte överstiger den tullsats som tillämpades för den vara som delarna eller tillbehören är avsedda för. Det torde få ankomma på Kungl. Maj:t att utfärda erforderliga närmare föreskrifter.

Jag föreslår att de nuvarande reglerna om tullfrihet för gränstrafiken och vid återinförsel med nyss nämnda ändring överförs till den nya tullförordningen.

I fråga om egentligt emballage innebär utredningsförslaget ingen saklig ändring. När det gäller containers och andra transporttekniska hjälpmedel föreslås den ändringen att Kungl. Maj:t i fortsättningen skall få meddela de närmare bestämmelserna om tullfrihet. Jag tillstyrker förslagen som inte mött erinringar vid remissbehandlingen.

Temporär tullfrihet kan medges för transportmedel och andra särskilt angivna slag av varor som skall användas tillfälligt i landet och sedan återutföras. De sakkunniga föreslår ändringar endast på ett fåtal punkter. Kungl. Maj:t eller tullmyndighet skall kunna medge temporär tullfrihet även i andra fall än dem som anges i tullförordningen, om särskilda skäl föreligger. Vidare föreslås vissa mindre ändringar avseende delar, tillbehör och material till transportmedel. Remissinstanserna har inte haft något att erinra mot dessa förslag. Generaltullstyrelsen föreslår ytterligare ett par smärre utvidgningar av möjligheterna att medge temporär tullfrihet. Jag biträder de sakkunnigas och generaltullstyrelsens förslag.

I detta sammanhang har berörts en fråga om tullbehandlingen av cisternvagnar. Denna fråga utreds f. n. i annan ordning och jag tar därför inte upp den här.

Om en vara som innehas med temporär tullfrihet inte utförs i tid eller används i strid mot villkoren för tullfriheten skall varan enligt utredningsförslaget förtullas. Det föreslås också att tullagens bestämmelser om särskild avgift skall få motsvarande tillämpning för den händelse tull inte kan tas ut. I anslutning till regeln om förtullning vill generaltullstyrelsen ha ett tillägg varav framgår att varan i stället för att utföras ur landet kan föras till frihamn för senare utförelse.

Huvudregeln i 2 § tullagen är att vara som införs till tullområdet skall förtullas. Enligt samma paragraf får dock vara innehas med temporär tullfrihet utan att förtullas. Vara behöver inte heller förtullas, om den förvaras i frihamn eller på tullupplag eller tullager. Härav följer enligt min mening att någon särskild bestämmelse ej behöver intas i tullförordningen vare sig om att vara skall förtullas om tiden för den temporära tullfriheten har löpt ut eller om att förtullning ej skall ske om varan föres till frihamn eller lägges upp på tullupplag eller tullager. I tullförordningen bör emellertid upptas bestämmelser om att vara som innehas med temporär tullfrihet i princip skall förtullas, om den används i strid mot de villkor som gäller för tullfriheten, samt regler om särskild avgift i fall då varan gått förlorad eller tull eller annan införelseavgift eljest inte kan tas ut av varan.

Tullrestitution lämnas f. n. i form av allmän industrirestitution, varvs- och flygindustrirestitution, handelsrestitution, särskild och reducerad restitution. Tull som erlagts när varan infördes kan restitueras antingen när varan återutförs (handelsrestitution, särskild och reducerad

restitution), när en vara utförs som tillverkats, reparerats e. d. med användande av hit införd material (allmän industrirestitution) eller när den införda varan använts vid byggande av fartyg eller flygplan eller liknande arbeten (varvs- och flygindustrirestitution).

När det gäller allmän industrirestitution, varvsindustri- och flygindustrirestitution som i förslaget benämns *industrirestitution*, *varvsrestitution* och *flygrestitution* föreslår de sakkunniga att bestämmelserna om sådan restitution överförs till tullförordningen med vissa smärre jämkningar. Jag tillstyrker förslaget. Sålunda bör varvs- och flygrestitution kunna medges så snart den införda varan använts vid byggande, reparation m.m. av fartyg eller luftfartyg. Tidpunkten då arbetet har slutförts skall alltså inte som f. n. behöva avvaktas. Även om ägare av luftfartyg inte driver verkstadsrörelse bör han i fortsättningen kunna få flygrestitution. Restitution bör också kunna medges vid tillverkning, reparation m. m. av delar och tillbehör till luftfartyg.

Handelsrestitution kan medges den som utför varor ur landet som han tidigare importerat, om utförelsen sker i samband med försäljning. Ett villkor för restitution är f. n. att varorna inte återsänds till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land. Enligt förslaget får restitution medges i samband med försäljning till annan än producenten eller leverantören eller ombud för någon av dem, även om köparen finns i produktions- eller inköpslandet. Remissinstanserna har ej haft något att erinra mot förslaget. Också jag kan godta det.

Särskild restitution kan medges endast i vissa klart definierade fall eller då synnerliga skäl eljest föreligger.

Möjligheten att få särskild restitution bör enligt de sakkunniga kunna utvidgas. Den enda inskränkningen av betydelse skulle bli att varan inte har använts här i landet annat än i samband med provning eller under förhållanden som kan jämföras med provning eller som kunnat medföra temporär tullfrihet. Av remissinstanserna är det endast riksskatteverket som motsätter sig den föreslagna utvidgningen. Verkets invändning mot förslaget sammanhänger med att rätten till restitution skulle vidgas, inte bara när det gäller tull, utan också när det gäller sådan skatt som uppbärs vid import. Härigenom kan vissa olikheter i beskattningen komma att uppstå mellan inhemska och importerade varor.

Enligt min mening kan vissa skäl anföras som talar emot en utvidgning av rätten till restitution i enlighet med vad de sakkunniga föreslår. Jag vill särskilt peka på det förhållandet att restitution skall kunna åtnjutas även för varor som utbjudits till försäljning här i landet. Detta kan innebära olikheter i konkurrensvillkoren mellan inhemska och importerade varor. Med hänsyn till de betydande kontrollsvårigheter som en i detalj reglerad begränsning i rätten till särskild restitution innebär

för tullverket finner jag emellertid inte anledning att undanta andra varor från särskild restitution av tull än sådana som har använts här i riket. När det gäller skatter kan konkurrensolikheterna — som riksskatteverket anför — dock bli större. Jag är därför inte beredd att föreslå att möjligheten till återbetalning av sådana skatter utsträcks lika långt som då det gäller särskild restitution av tull. Jag förordar därför att Kungl. Maj:t bemyndigas att meddela föreskrifter om restitution av skatt i samband med särskild restitution av tull. Dessa föreskrifter bör i huvudsak ansluta sig till nu gällande regler.

För varor som endast tillfälligt har använts här i landet och därefter återutförs kan medges reducerad restitution. Detta gäller för rullande järnvägsmateriel jämte ersättningsdelar och för materiel som skall användas för tekniska och andra ändamål. Även för maskiner, apparater och instrument jämte delar kan reducerad restitution medges i vissa situationer, t. ex. när varan inte är i avtalsenligt skick men används tills ny leverans hinner ske. Restitutionsbeloppet motsvarar erlagd tull med ett procentuellt avdrag.

De sakkunniga föreslår att reducerad restitution skall kunna medges för alla slags varor utom sådana som har kort förslitningstid. Kungl. Maj:t föreslås få bemyndigande att närmare besluta om vilka varor som här avses. Generaltullstyrelsen och kommerskollegium anser emellertid att rätten till reducerad restitution bör begränsas till att omfatta investeringsvaror som transportmedel, maskiner och instrument med delar och tillbehör samt materiel för anläggningsarbeten och liknande. För konsumtionsvaror borde reducerad restitution däremot ej komma i fråga. Jag ansluter mig till de båda remissinstansernas uppfattning och har för avsikt att senare föreslå Kungl. Maj:t att begränsa restitutionsrätten till investeringsvaror.

Om särskild restitution inte kan medges för en vara, trots att den inte har använts bör som generaltullstyrelsen påpekat reducerad restitution kunna åtnjutas i stället. Detta kan inträffa t. ex. om den tidsfrist som gäller för särskild restitution har löpt ut. Föreslagna bestämmelser om reducerad restitution bör därför jämkas. Det har vidare ifrågasatts om reducerad restitution skall kunna medges för vara som sålts i detaljhandeln. Det får enligt min mening ankomma på Kungl. Maj:t att förordna om undantag i restitutionsrätten i dessa och andra hänseenden, såvida det visar sig behövt, liksom att meddela föreskrifter om beräkningen av restitutionsbeloppen.

För att allmän industrirestitution, varvs- eller flygindustrirestitution eller handelsrestitution skall få åtnjutas krävs tillstånd. I likhet med de sakkunniga anser jag att kravet på tillstånd bör finnas även i fortsättningen.

Ett villkor för restitution är att den som begär restitution har infört varan och själv utför samma eller motsvarande vara. Vid in- eller utför-

seln får dock speditör eller annat ombud användas. Vidare kan två eller flera företag, som tillverkar varor i samarbete, få tillstånd till de olika formerna av industrirestitution i samarbete (samarbetstillstånd). När det gäller nu nämnda regler om de restitutionsberättigade subjekten föreslår de sakkunniga endast den ändringen att samarbetstillstånd skall kunna förekomma även vid handelsrestitution. I likhet med remissinstanserna tillstyrker jag förslaget. Såvitt avser särskild och reducerad restitution bör emellertid, som generaltullstyrelsen föreslagit, exportören kunna få restitution, även om han inte importerat varan i fråga. I övrigt bör endast redaktionella ändringar göras i nu förevarande bestämmelser.

De restitutionsberättigade objekten. Allmän industri-, varvs- och flygindustrirestitution kan i viss utsträckning medges även om det inte kan visas att den använda varan verkligen importerats. Detta betyder att varor av svenskt eller okänt ursprung i viss omfattning kan användas för det restitutionsberättigade arbetet (s. k. blandningstillstånd). Det krävs dock att en motsvarande mängd av samma slags varor tidigare har importerats. De sakkunniga föreslår att reglerna ändras så att blandningsrätt skall kunna komma i fråga även vid handelsrestitution. Remissinstanserna har inte motsatt sig förslaget. Också jag tillstyrker det. De närmare villkoren för blandningsrätten torde kunna bestämmas av Kungl. Maj:t.

Den som har tillstånd till någon form av industrirestitution kan f. n. få befrielse från skyldighet att betala tull tills restitutionsfrågan prövats (tullkredit). De sakkunniga föreslår att även den som har tillstånd till handelsrestitution skall kunna få sådan befrielse. Remissinstanserna har inte haft något att erinra mot förslaget. Jag tillstyrker det. Det kan nämnas att frågan om säkerhet vid tullkredit numera regleras i 19 § tullagen varför någon föreskrift därom inte behövs i tullförordningen.

Utförsel m. m. De sakkunniga föreslår att vara, som lagts upp på tullupplag för att utföras senare, i restitutionshänseende skall behandlas på samma sätt som om den utförts till utrikes ort. Någon möjlighet att få återbetalning av tull genom upplägning av gods på tullager har hittills inte funnits. Bland remissinstanserna är meningarna delade. För egen del kan jag inte biträda förslaget främst med hänsyn till vad generaltullstyrelsen anfört om att kraven på tullkontroll skulle öka väsentligt, om förslaget genomfördes.

Enligt nu gällande bestämmelser kan restitution av tull och vissa skatter åtnjutas i samband med att vara förs till frihamn. Frihamnarna jämföras således med utländsk ort. Detta har medfört att frihamnarna utnyttjats för ett slags fiktiv utförsel, varvid tull och skatt på sådana råvaror, halvfabrikat m. m. som ingår i varan har återbetalats. Den färdiga varan har därefter återinförts mot erläggande av för sådan vara föreskriven tull och skatt. En sådan ut- och införsel har lönat sig om den

färdiga varan varit tull- eller skattefri eller belagd med låg tull eller skatt, medan avgiftsbelastningen på ingående material varit hög.

De sakkunniga föreslår att möjligheterna att på detta sätt lyfta av ett s. k. negativt tullskydd undanröjs. Kommerskollegium, riksskatteverket och riksrevisionsverket biträder förslaget, medan däremot praktiskt taget alla näringslivsorganisationer vill ha möjligheten kvar.

För egen del anser jag att ett s. k. negativt tullskydd måste bedömas ur flera olika synvinklar, varvid exempelvis behovet av tullskydd för råvaror, halvfabrikat m. m. samt konkurrensförhållanden på den inhemska marknaden bör beaktas.

Vad först angår det fallet att en punktskatt eller tull tas bort eller sänks kan det löna sig för berörda företag att föra ut varor till frihamn och utverka restitution av den tull och skatt som utgått för varorna. I och för sig kan det vara motiverat att tillåta en sådan trafik, främst för att möjliggöra konkurrens på lika villkor med varor som införts efter det att ändringen gjorts. Det är emellertid att märka att när det gäller ändringar av punktskatter det kan uppkomma en annan konkurrensnedvridning just genom att man tillåter en avlyftning, nämligen mellan importerade och inhemska varor. Jag är därför inte beredd att föreslå generella regler för avlyftning av tullar och skatter i samband med sänkningar av dessa. Frågan aktualiseras främst vid mera betydande skattesänkningar och bör bedömas från fall till fall i samband därmed.

När det sedan gäller avlyftande av negativt tullskydd i andra fall vill jag erinra om att frågan generellt sett får allt mindre betydelse i och med att en allt större del av importen blir tullfri genom EFTA- och EG-avtalen. För vissa varor, främst sådana som importeras från s. k. lågprisländer, är tullarna dock fortfarande av väsentlig betydelse. Möjligheter att lyfta av negativt tullskydd kan här innebära en fördel för tillverkare nära frihamnar i konkurrensen med dem som har större avstånd till dessa. Liknande inverkan har de växlande avstånden mellan tillverkningsort och utrikes ort. Det torde dock inte annat än i undantagsfall vara lönsamt att föra ut varor till utlandet för att lyfta av ett negativt tullskydd. Jag vill vidare erinra om att en avlyftning av ett negativt tullskydd minskar det tullskydd som åsyftas enligt tulltaxan för halvfabrikat och andra material. Bestämmelserna i den föreslagna tullförordningens 9 § samt reglerna om varvs- och flygrestitution är ägnade att undanröja negativa tullskydd för vissa industrigrenar. I den mån konkurrensnedvridningar eller andra mer betydande nackdelar visar sig föreligga på grund av relationerna mellan tullarna för färdigvaror och tullarna på material inom andra industrigrenar får författningsändringar övervägas. Jag tillstyrker sålunda de sakkunnigas förslag att avskaffa möjligheten att lyfta av negativt tullskydd genom att föra vara till frihamn. Vad jag här föreslagit bör beaktas i de tillämpningsföreskrifter som utfärdas av Kungl. Maj:t.

Vad beträffar restitutionsbestämmelserna i övrigt bör endast några mindre ändringar göras med hänsyn till påpekanden som gjorts vid remissbehandlingen. Generaltullstyrelsen påpekar att en bestämmelse behövs om skyldighet att återbetala för mycket erhållen restitution. En sådan bestämmelse bör tas in i tillämpningsföreskrifterna.

Är vara för vilken tullen skall beräknas efter värde s k a d a d när den anges till förtullning, gäller att tullen skall beräknas på det pris varan kan antas ha i skadat skick. Om den skadade varan är belagd med vikt-tull eller annan specifik tull får tullen nedsättas, om varan av tillfällighet har skadats under transporten till införselorten eller därefter men innan den har angetts till förtullning. Har varan skadats före transportens början kan nedsättning alltså inte medges. Skada genom förskämning kan inte medföra nedsättning av specifik tull. De sakkunniga föreslår att tull som skall beräknas efter annan grund än värde får nedsättas för vara som är skadad när den anges till förtullning. Detta skulle gälla även förskämningsskador. Generaltullstyrelsen anser emellertid att nedsättning inte bör medges för sådana skador och inte heller för skador som drabbar varor, sedan varorna har tagits om hand av hemtagare men innan de har angetts till förtullning.

För egen del vill jag framhålla att det främsta skälet till att tullnedsättning nu inte medges för förskämningsskador är att en bestämmelse om nedsättning på grund av sådana skador skulle vara svår att tillämpa i praktiken. Det skulle sålunda ofta vara svårt att avgöra om sådan skada verkligen föreligger eller om varan endast får anses ha sämre kvalitet, i vilket senare fall tullnedsättning ej kommer i fråga. Vidare torde det vara svårt att fastslå i vilken utsträckning en förskämning inträtt före eller efter det att varan avsänts (jfr prop. 1960: 98 s. 62). Av i huvudsak de skäl jag anfört i nyssnämnda proposition vill jag inte tillstyrka att förskämningsskador får beaktas vid tulltaxeringen.

När det gäller varor som har skadats sedan hemtagare tagit hand om dem men innan de har angetts till förtullning är att beakta att hemtagaren i princip får förfoga fritt över varorna. Enligt min mening bör hänsyn därför tas endast till skador som drabbar sådana varor innan de anmälts till hemtagning.

Vid remissbehandlingen har framförts ett önskemål om att innehavare av tullupplag skall åläggas att underrätta varumottagaren om skada eller brist. Vid tullagens tillkomst anförde jag att förhållandet mellan godsvårdsföretagen och importörerna bör regleras av gängse civilrättsliga regler, låt vara att godsvården skall utövas under tullverkets överinscende (jfr prop. 1972: 110 s. 46). I överensstämmelse härmed anser jag att godsvårdsföretagen inte bör åläggas någon underrättelseplikt. Det kan inte uteslutas att en sådan generell föreskrift skulle bli alltför betungande för godsvårdsföretagen. Givetvis föreligger det inget hinder mot att

godsvårdarna frivilligt åtar sig att underrätta varumottagaren om skada eller brist.

Tullfrihet för film. De sakkunniga föreslår tullfrihet för positiva kopior av kinofilm, som är den enda film som inte är tullfri. Jag är inte beredd att i detta sammanhang föreslå en sådan tullfrihet.

Den tullskyldige skall enligt 5 § första stycket tullagen förutom tull erlägga annan införselavgift som uppbärs av tullverket. Med införselavgift avses bl. a. mervärdeskatt och annan indirekt skatt. I huvudsak gäller vad som föreskrivits om tull också för dessa skatter. De sakkunnigas förslag till ändringar i skatteförfattningarna är i huvudsak av formell natur och har främst till syfte att anpassa bestämmelserna efter tullagen. Såvitt avser förordningen (1973: 37) om avgift på vissa dryckesförpackningar innebär emellertid de sakkunnigas förslag den ändringen att sådan avgift, i motsats till vad som gäller f. n., kan utgå på varor från utvecklingsländerna. Ändringen har lämnats utan erinran vid remissbehandlingen. Jag tillstyrker förslaget i denna del. I övrigt bör förslagen genomföras, sedan ett par påpekanden av remissinstanserna beaktats.

Vid import och export av varor blir, vid sidan av tull- och skatteförfattningar, ett stort antal bestämmelser i andra författningar också tillämpliga. Dessa bestämmelser har tillkommit av olika skäl, t. ex. hälso- eller miljövardsskäl eller av hänsyn till allmän säkerhet. Näringspolitiska skäl kan också ha medfört att importen av en vara reglerats. De avsedda varorna får — om särskilda bestämmelser inte föreskriver annat — transiteras eller i annan ordning befordras under tullverkets kontroll eller läggas upp på tullager eller i frihamn utan hinder av att villkoren för införsel inte är uppfyllda. Detta regleras f. n. i förordningen (1924: 119) angående transitering av införselbjudna varor m. m.

De sakkunniga har i sina förslag anpassat de nyss nämnda specialbestämmelserna till den nya tullproceduren. Bestämmelser som motsvarar transiteringsförordningen har därvid tagits upp i tullstadgan. Vid remissbehandlingen har de sakkunnigas förslag i huvudsak tillstyrkts. Även jag kan i stort sett godta förslagen. De bestämmelser som skall motsvara transiteringsförordningen bör dock tas in i en särskild lag.

I förslaget till 1 § i denna lag sägs att bestämmelserna gäller, om annat ej föreskrivits, för vara som enligt särskild författning ej får införas hit och vara för vilken särskilt föreskrivet införselvillkor ej är uppfyllt. Vad beträffar uttrycket införsel kan anmärkas att detta knappast kan ges en exakt bestämning som är giltig för alla situationer. Detta torde dock ej behöva vålla större svårigheter vid tillämpningen.

Även om det vid förtullning ligger närmast till hands att betrakta varan som införd först när den kommit till en tullplats, torde det inte finnas något som hindrar att en införselreglerad vara anses införd så snart den kommit in i tullområdet, dvs. Sveriges landområde, sjöterritorium och luftrummet däröver.

Enligt den föreslagna 2 § i lagen får införselreglerad vara läggas upp på tullupplag, tullager eller i frihamn. Om det för en sådan vara föreskrivs att den måste förvaras i lokaler av viss beskaffenhet (brandsäkra utrymmen, kylutrymmen e. d.) får det ankomma på importören att svara för att varan förvaras på föreskrivet sätt, t. ex. genom att anlita tullupplag som uppfyller kraven. Jag anser liksom generaltullstyrelsen att man inte bör ålägga vissa tullupplagshållare att inrätta behövliga speciallokaler.

I överensstämmelse med vad jag anfört i propositionen om den nya tullagen bör hemtagare i princip få ta hand om införselreglerade varor på villkor att dessa förvaras i oförändrat skick tills tullmyndighet meddelat att hinder för vidare förfogande inte föreligger. Med anledning av påpekanden från remissinstanserna bör den omfattning i vilken hemtagare enligt de sakkunnigas förslag bör få ta hand om sådana varor jämkas något. Sålunda bör tillsynsmyndigheten kunna medge hemtagning av varor som avses i förordningen (1949: 341) om explosiva varor och strålskyddslagen (1958: 110). Varor som avses i förordningen (1956: 328) om kontroll å ädelmetallarbeten bör däremot inte som en remissinstans föreslagit få tagas hem. Chefen för industridepartementet avser att i ett förslag till riksdagen om ny lag om handel med ädelmetallarbeten återkomma i frågan. För varor som regleras genom förordningen (1961: 181) om försäljning av teknisk sprit och alkoholhaltiga preparat och förordningen (1921: 581) angående kontroll vid införsel till riket av köttvaror och djurfett bör hemtagningsrätt kunna medges generellt. Tillsynsmyndigheten bör dock givetvis kunna begränsa rätten att hantera vara som omfattas av dessa förordningar. I fråga om narkotika bör inte som de sakkunniga föreslagit hemtagning kunna ske. Tillämpningsområdet för den föreslagna lagen om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m. bör också begränsas i ett par hänseenden, bl. a. när det gäller förstöring av narkotika.

Vapenförordningen (1949: 340) tillhör de författningar som enligt förslaget anpassas till den nya tullproceduren. Kungl. Maj:t har emellertid i proposition den 28 september 1973 (nr 166) föreslagit att vapenförordningen fr. o. m. den 1 juli 1974 skall ersättas med en ny vapenlag. I förslaget till vapenlag har de synpunkter som ligger bakom ändringarna i vapenförordningen kunnat delvis beaktas. För att vapenlagen skall helt anpassas till den nya tullproceduren framläggs nu även förslag till ändring i denna lag. Ändringen är avsedd att träda i kraft den 1 juli 1974.

Övergångsbestämmelser m. m. Genom bestämmelse i tullagen träder denna i kraft den dag Kungl. Maj:t bestämmer. I avvaktan på den översyn som nu har skett framlades inte några förslag till övergångsbestämmelser i anslutning till tullagen. Som jag i annat sammanhang nämnt avser jag att låta såväl tullagen som tullförordningen och hithörande följdlagstiftning träda i kraft den 1 januari 1974, samtidigt som tullverkets nya organisation införs. De författningar som ersätts av den nya lagstiftningen torde upphävas genom en särskild lag. Dessa författningar är förordningen (1907: 30 s. 1) angående rätt att hos generaltullstyrelsen erhålla upplysning rörande tullbehandlingen av varor, avsedda att till riket införas, förordningen (1912: 298) om provianteringsfrilager, förordningen (1924: 119) angående transitering av införsel förbjudna varor m. m., förordningen (1928: 124) angående förfarandet i vissa fall vid oriktig avgiftsberäkning hos tullverket, förordningen (1929: 307) angående tullrestitution, frihamnsförordningen (1935: 250), förordningen (1955: 203) med särskilda bestämmelser angående behandling i tullhänseende av rusdrycker, som införs eller disponeras av aktiebolaget Vin- & spritcentralen, tulltaxeringsförordningen (1960: 391), förordningen (1961: 54) om försäljning av obeskattade varor på tullflygplats, förordningen (1969: 274) om antidumping- och utjämningstull, förordningen (1969: 276) om särskild tullavgift i vissa fall. Äldre bestämmelser bör dock gälla även efter den 1 januari 1974 i fråga om vara som anmälts till förtullning eller för vilken temporär tullfrihet medgivits före nämnda datum. Särskilda övergångsbestämmelser bör också meddelas när det gäller förfarandet vid oriktig avgiftsberäkning hos tullverket, förhandsupplysning och tullrestitution. Som tidigare nämnts kommer rätten att använda oförtullade varor i frihamn i princip att upphöra. För vara som förts till frihamn före den 1 januari 1974 och skall användas där stadigvarande bör dock — som de sakkunniga föreslagit — tullfrihet få åtnjutas, så länge varan är kvar i frihamnen. Nuvarande rätt att bedriva partihandel med rusdrycker i frihamn torde böra ersättas av tillstånd att inneha provianteringslager inom frihamnsområdet. I sistnämnda hänseende torde särskild föreskrift dock ej behöva meddelas.

Enligt 45 § tullagen anförs besvär över generaltullstyrelsens beslut hos kammarrätt, när besvaren avser fastställelse av tull eller annan införselavgift (med visst undantag) och andra i paragrafen uppräknade frågor. I övriga frågor skall besvär anföras hos Kungl. Maj:t. Till de besvärfrågor som det sålunda ankommer på kammarrätt att pröva torde läggas ett par frågor som regleras i förslaget till tullförordning, nämligen frågor angående temporär tullfrihet och restitution av tull och annan införselavgift, härunder inbegripet tillstånd till restitution. Samtidigt torde besvär som rör varucertifikat enligt EG-avtalen och EFTA-konventionen böra tillfogas.

Upprättade lagförslag

I enlighet med det anförda har inom finansdepartementet upprättats förslag till

1. tullförordning,
2. lag om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.,
3. förordning om frihet från införselavgift,
4. lag om upphävande av viss tullagstiftning,
5. lag om ändring i tullagen (1973: 670),
6. förordning om ändring i tulltaxan (1971: 920),
7. förordning om ändring i förordningen (1968: 430) om mervärdeskatt,
8. förordning om ändring i förordningen (1956: 545) angående omsättningsskatt å motorfordon i vissa fall,
9. förordning om ändring i förordningen (1960: 253) om tillverkning och beskattning av malt- och läskedrycker,
10. förordning om ändring i förordningen (1961: 394) om tobaksskatt,
11. förordning om ändring i förordningen (1941: 251) om särskild varuskatt,
12. förordning om ändring i förordningen (1960: 258) om utjämningskatt å vissa varor,
13. förordning om ändring i förordningen (1968: 361) om avgift vid införsel av vissa bakverk,
14. förordning om ändring i förordningen (1972: 266) om skatt på annonser och reklam,
15. förordning om ändring i förordningen (1961: 372) om bensinskatt,
16. förordning om ändring i förordningen (1957: 262) om allmän energiskatt,
17. förordning om ändring i förordningen (1973: 37) om avgift på vissa dryckesförpackningar,
18. kungörelse om ändring i rusdrycksförsäljningsförordningen (1954: 521),
19. lag om ändring i förordningen (1961: 181) om försäljning av teknisk sprit och alkoholhaltiga preparat,
20. lag om ändring i ölförsäljningsförordningen (1961: 159),
21. lag om ändring i förordningen (1967: 340) med vissa bestämmelser om prisreglering på jordbrukets område,
22. lag om ändring i förordningen (1953: 372) angående reglering av införseln av vissa slag av fisk och skaldjur,
23. lag om ändring i förordningen (1952: 320) om prisregleringsavgift för fisk m. m.,

24. lag om ändring i förordningen (1953: 374) angående reglering av utförelsen av vissa slag av fisk och skaldjur m. m.,

25. lag om ändring i förordningen (1961: 381) om tillverkning av och handel med fodermedel m. m.,

26. lag om ändring i strålskyddslagen (1958: 110),

27. lag om ändring i förordningen (1939: 174) angående tillverkning, införelse och försäljning av gasskyddsmateriel,

28. lag om ändring i vapenlagen (1973: 000),

29. kungörelse om ändring i valutaförordningen (1959: 264),

30. kungörelse om ändring i förordningen (1956: 328) om kontroll å ädelmetallarbeten,

31. kungörelse om ändring i förordningen (1968: 70) med vissa bestämmelser om injektionssprutor och kanyler,

32. kungörelse om ändring i förordningen (1949: 341) om explosiva varor,

33. kungörelse om ändring i läkemedelsförordningen (1962: 701),

34. kungörelse om ändring i narkotikaförordningen (1962: 704),

35. kungörelse om ändring i vapenförordningen (1949: 340),

36. kungörelse om ändring i förordningen (1959: 312) om förbud mot innehav av vissa stiletter m. m.

Samråd har ägt rum med chefen för jordbruksdepartementet vid upprättande av förslagen under 21—25, med chefen för socialdepartementet av förslagen under 26, 31, 33—34, med chefen för industridepartementet av förslagen under 30, 32, med chefen för justitiedepartementet av förslagen under 28, 35—36 och med chefen för handelsdepartementet av förslag under 27.

Specialmotivering

Förslaget till tullförordning

Inledande bestämmelser (1—6 §§)

Tullförordningen inleds med bestämmelser om tulltaxans tillämplighet, och föreskrifter med vissa bemyndiganden för Kungl. Maj:t att införa tullar och förordna om tullfrihet och avvikelser i vissa fall från tullförordningen och tulltaxan. Vidare upptas en bestämmelse om beräkning av varas tullvärde och tullvikt.

1 §

I paragrafen sägs att tull vid förtullning utgår enligt tulltaxan, om annat ej föreskrivs. Bestämmelsen motsvarar en föreskrift som nu finns bland de allmänna bestämmelserna i tulltaxan.

2 och 3 §§

Dessa paragrafer innehåller bemyndiganden för Kungl. Maj:t att förordna om särskild tullavgift, antidumping- och utjämningstull och överensstämmelser, bortsett från redaktionella ändringar, med nuvarande föreskrifter i förordningen om särskild tullavgift i vissa fall och förordningen om antidumping- och utjämningstull. Som tidigare framhållits föreligger dock den skillnaden att bemyndigandena ej längre avses vara tidsbegränsade.

4 §

Till denna paragraf har överförts bestämmelserna i 16 § första stycket tulltaxeringsförordningen och 13 § första stycket tullrestitutionsförordningen, enligt vilka Kungl. Maj:t kan förordna om de avvikelser från dessa förordningar och tulltaxan som föranleds av Sveriges medlemskap i EFTA och avtalen med EG. Vidare överflyttas från 8 § 23 tulltaxeringsförordningen Kungl. Maj:ts rätt att förordna om avvikelser från tulltaxan för varor från utvecklingsländerna. Förslaget innebär dock den ändringen att möjlighet öppnas för Kungl. Maj:t att medge såväl tullfrihet som tullnedsättning.

5 §

Frånsett redaktionella ändringar överensstämmer paragrafen med 13 § tulltaxeringsförordningen.

6 §

Enligt denna paragraf skall varas tullvärde bestämmas efter dess normalpris. Medan nuvarande 3 § tulltaxeringsförordningen innehåller närmare föreskrifter om hur normalpriset skall beräknas, anges i denna paragraf endast att detta beräknas enligt Kungl. Maj:ts närmare föreskrifter på grundval av den konvention angående varors tullvärde som Sverige har anslutit sig till. Paragrafen innehåller också liksom 3 § tulltaxeringsförordningen en föreskrift om fastställande av varas vikt.

Tullfrihet m. m. (7—14 §§)

I denna avdelning tas först upp vissa fall av obligatorisk tullfrihet, därefter sådana fall där tullfrihet eller tullnedsättning medges på de villkor Kungl. Maj:t bestämmer och slutligen de fall där tullfrihet eller tullnedsättning kan medges men där det ankommer på Kungl. Maj:t att bestämma i vilken omfattning detta skall medges.

7 §

Paragrafen motsvarar bestämmelserna i 8 § 1—3 tulltaxeringsförordningen om tullfrihet för sådan vara som förtullas för medlem av ko-

nungarhuset, främmande stats beskicknings- och konsulatspersonal, samt för internationella organisationer och personal knuten härtill. Bestämmelserna har överförts utan ändring i sak.

8 §

I förevarande paragraf upptas de fall av tullfrihet som nu regleras i 8 § 5, 8, 10, 11, 15, 19 och 20 tulltaxeringsförordningen samt härutöver en föreskrift som motsvarar den del av 8 § 14 enligt vilken tullfrihet medges för varuprov, mönster och modeller som har obetydligt handelsvärde eller endast är avsedda att visa varas beskaffenhet eller användning. Paragrafen avslutas med en punkt om tullfrihet för vara som är avsedd för provning av flygsäkerhetsmateriel. Sådan tullfrihet har hittills medgivits av Kungl. Maj:t med stöd av 5 § 1 mom. f) tulltaxeringsförordningen (se 18 § 1 mom. andra stycket tulltaxeringskungörelsen; tullbefrielse motsvarande 5 § 1 mom. f) i övrigt reglerad genom de nya bestämmelserna om restitution). Med undantag för den bestämmelse (punkt 7) som motsvarar 8 § 15 tulltaxeringsförordningen har endast gjorts redaktionella ändringar. Punkt 7 gäller luftfartsutrustning. Tullfriheten har utvidgats till att omfatta inte bara sådan utrustning och materiel som förtullas för lufttrafikföretag eller luftfartsmyndigheten utan även utrustning och materiel som förtullas för annan förvaltning för allmän flygplats. Vidare utvidgas tullfriheten till att gälla även delar och tillbehör.

9 och 10 §§

Huvuddelen av bestämmelserna i 5 § tulltaxeringsförordningen om tullfrihet eller tullnedsättning för varor med viss användning har utan ändring i sak upptagits i dessa båda paragrafer. Nuvarande föreskrifter om tullbefrielse för varvs- och flygmateriel (5 § 1 mom. e och f) saknar dock motsvarighet i denna paragraf. Befrielse från tull för sådan materiel har med visst undantag (jfr föregående paragraf) reglerats genom restitutionsbestämmelserna.

11 §

Kungl. Maj:t kan enligt förevarande paragraf medge tullfrihet för sådana varor som nu är upptagna i 8 § 6, 7, 12, 13, 14 (såvitt avser film och trycksaker om varor och tjänster som erbjuds från utlandet), 16—18, 21, 22 och 24. I punkt 3 som motsvarar 8 § 13 har tillagts vara som lånas utan vederlag från utlandet och i punkt 8 som motsvarar 8 § 21 vara som skall användas vid evenemang som liknar utställning eller mässa och ordnas för att främja försäljningen av utländsk vara. Enligt den nuvarande bestämmelsen i 8 § 21 har tullfrihet kunnat medges endast om varan skall utdelas eller förbrukas vid utställning eller mässa.

Paragrafen avslutas med en punkt som saknar motsvarighet i nu gällande bestämmelser. Tullfrihet kan enligt denna punkt medges för hålkort, håltremsa, magnetband och annat medium med registrerade data.

12 §

Enligt denna paragraf kan Kungl. Maj:t medge tullfrihet för vara som införs i egentlig gränstrafik. Paragrafen motsvarar 9 § tulltaxeringsförordningen.

13 §

Denna paragraf innehåller bestämmelser om tullfrihet eller tullnedläggning vid återinförelse av varor som tidigare har förtullats eller som helt eller delvis har svenskt ursprung. Motsvarande bestämmelser finns nu i 6 § tulltaxeringsförordningen. Förvarande bestämmelser skiljer sig dock från de tidigare genom att vissa detaljföreskrifter om hur tullnedläggning skall beräknas m. m. ej ingår i paragrafen. Det ankommer i stället på Kungl. Maj:t att meddela motsvarande tillämpningsföreskrifter. Vidare innehåller paragrafen en ny regel som medger tullnedläggning för del eller tillbehör som utgör ersättningsleverans när vara ej stämt överens med vad som får anses avtalat.

14 §

Första stycket handlar om tulltaxering av emballage och motsvarar i sak 4 § 1 mom. tulltaxeringsförordningen. Enligt andra stycket kan Kungl. Maj:t medge tullfrihet för container och annat emballage, lastpall, annat hjälpmedel samt tillbehör och delar därtill för transport, lastning, lossning eller annan hantering av gods. Det kan särskilt anmärkas att sådant hjälpmedel kan innefatta bl. a. lastflak. Bestämmelsen innebär större möjligheter än enligt 4 § 2, 4 och 5 mom. tulltaxeringsförordningen att medge temporär tullfrihet. Som en följd av de ändrade bestämmelserna om frihamn är en bestämmelse som motsvarar 3 mom. obehövlig.

Temporär tullfrihet (15 och 16 §§)

15 §

I denna paragraf finns bestämmelser om temporär tullfrihet som motsvarar 10 och 11 §§ tulltaxeringsförordningen. Rätten till temporär tullfrihet har vidgats i vad avser delar, tillbehör och material till transportmedel liksom beträffande vara som införs för att användas vid avprovning av exportvara. Härutöver kan temporär tullfrihet i fortsättningen komma i fråga för djur som införs för veterinärmedicinsk behandling. Kungl. Maj:t eller tullmyndighet skall dessutom kunna medge temporär tullfrihet i andra fall än dem som specificerats i paragrafen, om särskilda skäl föreligger.

16 §

Bestämmelserna motsvarar delvis 12 § tulltaxeringsförordningen. Enligt bestämmelserna skall vara som innehas med temporär tullfrihet i princip förtullas om varan används i strid mot de villkor som gäller för tullfriheten (om förtullning i annat fall då temporär tullfrihet upphör, se den allmänna motiveringen). Paragrafen innehåller också regler om uttagande av särskild avgift för vara som innehas med temporär tullfrihet.

Tullrestitution (17—22 §§)

Tullförordningens 17 § motsvaras av 1—3, 3 a och 5 §§ tullrestitutionsförordningen, 18 § av 6 och 6 a §§ tullrestitutionsförordningen samt 19—22 §§ i stort sett av övriga paragrafer i tullrestitutionsförordningen. En betydande del av tullrestitutionsförordningens detaljbestämmelser har inte tagits med i tullförordningen. Det förutsätts att Kungl. Maj:t meddelar motsvarande föreskrifter. Utöver vad som anförts i den allmänna motiveringen kan här påpekas följande. I 17 § första stycket 2 som handlar om varvsrestitution används uttrycket produktionsanläggning för egentlig varvsverksamhet som en sammanfattande benämning på produktionsbyggnad, slip, stapelbädd, utrustningskaj och annan jämförlig anläggning. Flygrestitution enligt 17 § första stycket 3 kan medges vid tillverkning m. m. av luftfartyg och inte bara flygplan. Handelsrestitution har till skillnad från allmän industri-, varvsindustri- och flygindustrirestitution, hittills inte kunnat medges för verksamhet som utövas av två eller flera företag i samarbete (s. k. samarbetstillstånd). Med stöd av 17 § femte stycket tullförordningen blir det möjligt att lämna samarbetstillstånd även vid handelsrestitution.

Särskilda bestämmelser (23—25 §§)

De särskilda bestämmelserna innehåller vissa föreskrifter som utan egentlig ändring i sak överförts från tulltaxeringsförordningen. I 23 § föreskrivs hur tull skall beräknas när vara som är belagd med viktull eller annan specifik tull skadats. Motsvarande bestämmelse finns i 7 § tulltaxeringsförordningen. Föreskriften i 24 § om rätt för Kungl. Maj:t eller, efter bemyndigande, generaltullstyrelsen att medge tullbefrielse eller motsvarande vid synnerliga skäl ersätter 15 § första stycket tulltaxeringsförordningen. Enligt 25 § meddelas tillämpningsföreskrifter av Kungl. Maj:t eller, efter bemyndigande, av generaltullstyrelsen.

Förslaget till lag om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.

1 §

I denna paragraf sägs att de följande bestämmelserna i lagen, som ersätter transiteringsförordningen, gäller för vara som enligt särskild författning ej får införas hit och vara för vilken särskilt föreskrivet införselvillkor ej är uppfyllt. Bestämmelserna gäller dock endast om ej annat föreskrivits. Motsvarande ordning finns i transiteringsförordningen.

2 §

Enligt denna paragraf får vara utan hinder av förbud eller villkor som avses i 1 § transiteras — dvs. sändas genom tullområdet eller mellan orter inom detta enligt de villkor och föreskrifter som generaltullstyrelsen meddelar — förvaras på tullupplag eller tullager eller i frihamn, förstöras under kontroll av tullmyndighet eller annan som denna godkänner, återutföras eller tas om hand efter medgivande enligt 3 § andra stycket tullagen. Paragrafen innehåller inte någon motsvarighet till den särskilda begränsning som enligt 1 § andra stycket transiteringsförordningen gäller när införseln reglerats med hänsyn till allmän hälsovård eller säkerhet eller till förekommande av alkoholmissbruk eller djur- eller växtsjukdom. Sådana begränsningar återfinns i stället direkt i regleringsförfattningarna. Det fallet att vara får tas om hand efter medgivande enligt 3 § andra stycket tullagen är helt nytt och avser hemtagare. Som villkor för omhändertagande av en vara gäller att den förvaras av hemtagaren i oförändrat skick till dess tullmyndighet meddelat att hinder för vidare förfogande över varan inte föreligger. Detta förfogandeförbud avser endast den fysiska hanteringen av varan och hindrar normalt inte att varan säljs, förutsatt att den inte levereras förrän införselvillkoren har uppfyllts. Hemtagaren torde också vara oförhindrad att transitera eller återutföra varan. Han bör också kunna föra den till frihamn eller lägga upp den på tullager. Dessa möjligheter kan dock vara utslutna genom särskild föreskrift.

3 §

Paragrafen innehåller föreskrifter om försäljning av vara som avses i 1 § och motsvarar i huvudsak 2 § transiteringsförordningen. Enligt förevarande paragraf skall dock tillsynsmyndigheten bestämma vad som skall ske med varan, om den inte kan säljas.

Hemställan

Under återopande av det anförda hemställer jag att Kungl. Maj:t dels föreslår riksdagen att antaga förslagen till

1. tullförordning,
2. lag om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m. m.,
3. förordning om frihet från införselavgift,
4. lag om upphävande av viss tullagstiftning,
5. lag om ändring i tullagen (1973: 670),
6. förordning om ändring i tulltaxan (1971: 920),
7. förordning om ändring i förordningen (1968: 430) om mervärdeskatt,
8. förordning om ändring i förordningen (1956: 545) angående omsättningsskatt å motorfordon i vissa fall,
9. förordning om ändring i förordningen (1960: 253) om tillverkning och beskattning av malt- och läskedrycker,
10. förordning om ändring i förordningen (1961: 394) om tobaksskatt,
11. förordning om ändring i förordningen (1941: 251) om särskild varuskatt,
12. förordning om ändring i förordningen (1960: 258) om utjämningskatt å vissa varor,
13. förordning om ändring i förordningen (1968: 361) om avgift vid införsel av vissa bakverk,
14. förordning om ändring i förordningen (1972: 266) om skatt på annonser och reklam,
15. förordning om ändring i förordningen (1961: 372) om bensinskatt,
16. förordning om ändring i förordningen (1957: 262) om allmän energiskatt,
17. förordning om ändring i förordningen (1973: 37) om avgift på vissa dryckesförpackningar,
18. lag om ändring i rusdrycksförsäljningsförordningen (1954: 521),
19. lag om ändring i förordningen (1961: 181) om försäljning av teknisk sprit och alkoholhaltiga preparat,
20. lag om ändring i ölförsäljningsförordningen (1961: 159),
21. lag om ändring i förordningen (1967: 340) med vissa bestämmelser om prisreglering på jordbrukets område,
22. lag om ändring i förordningen (1953: 372) angående reglering av införseln av vissa slag av fisk och skaldjur,
23. lag om ändring i förordningen (1952: 320) om prisregleringsavgift för fisk m. m.,

24. lag om ändring i förordningen (1953: 374) angående reglering av utförseln av vissa slag av fisk och skaldjur m. m.,
25. lag om ändring i förordningen (1961: 381) om tillverkning av och handel med fodermedel m. m.,
26. lag om ändring i strålskyddslagen (1958: 110),
27. lag om ändring i förordningen (1939: 174) angående tillverkning, införsel och försäljning av gasskyddsmateriel,
28. lag om ändring i vapenlagen (1973: 000),
dels inhämtar riksdagens yttrande över förslagen till
29. kungörelse om ändring i valutaförordningen (1959: 264),
30. kungörelse om ändring i förordningen (1956: 328) om kontroll å ädelmetallarbeten,
31. kungörelse om ändring i förordningen (1968: 70) med vissa bestämmelser om injektionsprutor och kanyler,
32. kungörelse om ändring i förordningen (1949: 341) om explosiva varor,
33. kungörelse om ändring i läkemedelsförordningen (1962: 701),
34. kungörelse om ändring i narkotikaförordningen (1962: 704),
35. kungörelse om ändring i vapenförordningen (1949: 340),
36. kungörelse om ändring i förordningen (1959: 312) om förbud mot innehav av vissa stiletter m. m.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Britta Gyllensten

Bilaga

*De sakkunnigas förslag till tullförordning
och kungörelse om ändring i tullstadgan***A Förslag till****Tullförordning**

Häri genom förordnas som följer.

Allmänna bestämmelser

1 § Denna förordning äger tillämpning i fråga om förtullning, temporär tullfrihet och tullrestitution.

Bestämmelser om förfarandet finns i tullagen (1973: 000). Uttryck som användes i denna förordning har samma innebörd som motsvarande uttryck i tullagen.

2 § Vid förtullning utgår tull enligt tulltaxan (1971: 920) om annat ej föreskrives.

3 § Om särskilda skäl föreligger kan Konungen förordna att vara som förtullas skall beläggas med särskild tull.

Förordnandet underställes riksdagen inom en månad eller, om riksdagssession ej pågår då, inom en månad från början av nästa riksdags-session. Om riksdagen ej godkänner förordnandet gäller det högst en månad efter riksdagens beslut.

Konungen kan när som helst upphäva förordnandet även om riksdagen godkänt det.

4 § Konungen kan förordna att vara som förtullas skall beläggas med antidumping- eller utjämnings tull. Förordnande får meddelas för att motverka skada på svenskt näringsliv genom dumping eller subventionering i utlandet. Förordnande får meddelas även för att motverka skada på näringslivet i annat land genom dumping eller subventionering.

Förordnande får meddelas tillfälligt om det behövs under den tid närmare utredning pågår. Visar utredningen att förutsättning för slutligt förordnande ej finnes, skall det tillfälliga förordnandet upphävas. Tullbelopp som tagits ut på grund av förordnandet skall då återbetalas utan dröjsmål.

5 § Konungen kan förordna om avvikelser från denna förordning och från tulltaxan.

1. i anledning av konventionen angående upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen eller associationsavtal slutet i enlighet med konventionens bestämmelser,

2. i anledning av Sveriges avtal med Europeiska ekonomiska gemenskapen och med Europeiska kol- och stålgemenskapen jämte dess medlemsstater, samt

3. för varor från utvecklingsländerna.

6 § När det prövas lämpligt kan Konungen förordna att tull icke skall utgå för varuslag som ej eller endast i ringa omfattning tillverkas i landet. Förordnande skall avse högst två år i sänder.

I särskilda fall kan Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer medge befrielse från tull för vara av sådant slag som avses i första stycket även om förordnande ej meddelats för varuslaget.

Tulltaxering

7 § När tull skall utgå efter värde anses varas normalpris som dess värde. Normalpriset beräknas enligt de föreskrifter Konungen utfärdar på grundval av bestämmelserna i konventionen den 15 december 1950 angående varors tullvärde.

När tull skall utgå efter vikt beräknas den på varas nettovikt, om annat ej anges.

8 § På de villkor Konungen bestämmer medges tullfrihet för

1. ämne som huvudsakligen användes som läkemedel eller för beredning av tullfri farmaceutisk produkt enligt 30 kap. tulltaxan,

2. vara som skall användas uteslutande som material för tillverkning av tullfri farmaceutisk produkt enligt 30 kap. tulltaxan eller av ämne enligt 1,

3. vara som skall användas uteslutande som vulkningsaccelerator eller antioxidant för gummiindustrin eller som tillsats till mineralolja för att motverka knackning, oxidation, korrosion eller hartsbildning, för att reglera viskositeten eller för annat liknande ändamål,

4. garn, bind- och segelgarn, tågvirke, linor och liknande material, som skall användas uteslutande för tillverkning av fisknät, samt

5. delar till stridsvagn och annat pansrat stridsfordon samt till vapen och ammunition för militärt bruk.

9 § Delar och tillbehör samt material av plast, gummi, textilvara eller glas, vilka skall användas för biltillverkning, får införas mot tull som motsvarar fyra femtedelar av tullen på bilar, införda under samma omständigheter. Detta gäller ej däck och andra varor enligt tulltaxenummer 40.11.

Konungen bestämmer de villkor som skall gälla för tullnedsättning enligt första stycket.

10 § Tullfrihet medges för

1. vara som förtullas för konungahusets räkning,

2. vara som förtullas för främmande stats beskickning eller för beskickningsmedlem eller dennes familj enligt lagen (1966: 664) med vissa bestämmelser om immunitet och privilegier,

3. vara som förtullas för främmande stats konsulat eller för person som tillhör sådant konsulat eller dennes familj i den mån Konungen förordnar därom, varvid hänsyn kan tagas till om den främmande staten medger Sverige motsvarande förmån, samt

4. vara som förtullas för internationell organisation eller för person som är knuten till sådan organisation om organisationen eller personen är

upptagen i lagen med vissa bestämmelser om immunitet och privilegier eller i författning som meddelats med stöd av lagen och berättigad till tullfrihet enligt stadga eller avtal som gäller i förhållande till Sverige.

11 § Tullfrihet medges för

1. mindre maskin eller apparat eller annat föremål som inresande yrkesutövare inför och som skall användas i hans yrke av honom eller under hans personliga överinseende under tillfälligt uppehåll i landet, om ej varornas mängd eller beskaffenhet ger tullmyndigheten anledning att medge endast temporär tullfrihet,

2. fodermedel som inkommer tillsammans med djur och motsvarar djurens behov under transporten till bestämmelseorten,

3. vara, som tillhört förolyckat fartyg eller luftfartyg och som icke är last, samt sjöfynd som tullmyndighet lämnar ut till bärgare enligt lagen (1918: 163) med vissa bestämmelser om sjöfynd utan att bärgningen kungöres,

4. likkista med lik, urna med aska av lik samt kransar och blommor till avliden persons minnesgård,

5. varuprov, mönster och modell, som vid tulltaxeringen har endast obetydligt handelsvärde eller som med hänsyn till material eller utförande uppenbarligen är avsedda endast att visa varas beskaffenhet eller användning,

6. blanketter till passersedel, godslista och liknande handling som skall användas vid in- eller utförsel av varor eller vid internationell samfärdsel samt blanketter, register och andra handlingar som skall användas i samband med konferenser, kongresser eller liknande arrangemang av internationell karaktär,

7. markutrustning och undervisningsmateriel som skall användas vid eller i samband med civil luftfart och som är specialkonstruerade för ändamålet, när varorna förtullas för lufttrafikföretag, luftfartsmyndigheten eller annan flygplatsförvaltning, dock endast så länge varorna användes för angivet ändamål, samt

8. vara för provning av flygsäkerhetsmateriel, när den förtullas för luftfartsmyndigheten, dock endast så länge den användes för angivet ändamål.

Bestämmelser om tullfrihet för varor som införes av resande finns i förordningen (1966: 394) om rätt för resande m. fl. att införa varor tull- och skattefritt.

12 § I den omfattning Konungen bestämmer medges tullfrihet för

1. förnödenheter och proviant som medföres på transportmedel när detta inkommer i trafik, om varorna är avsedda för transportmedlet eller för besättning eller passagerare,

2. vara som införes av person, vilken inflyttar till landet eller återvänder hit efter längre tids vistelse i utlandet, om införseln icke sker i handelssyfte,

3. vara som införes i anledning av arv eller testamente eller som gåva eller lån utan vederlag samt vara som köpts för medel skänkta från utlandet,

4. film och trycksaker om varor eller tjänster som erbjudes från utlandet,

5. vara för turistpropaganda,

6. vara som införes för att användas vid humanitär hjälpaktion,
7. vara för undervisningsändamål eller för vetenskapligt eller kulturellt ändamål,
8. vara som skall användas vid utställning eller mässa eller vid liknande evenemang som ordnas för att främja försäljningen av utländsk vara, samt
9. välfärdsmateriel för sjöfolk.

13 § I den omfattning Konungen bestämmer medges tullfrihet för vara som införes i egentlig gränstrafik.

14 § I den omfattning Konungen bestämmer medges tullfrihet eller tullnedsättning för vara

1. som är svensk eller har förtullats i Sverige,
2. som har tillverkats helt eller delvis av material, vilket är svenskt eller har förtullats i Sverige, eller
3. som har tillverkats med utnyttjande av svenskt konstruktionsarbete eller annan liknande svensk prestation.

Konungen kan förordna om tullnedsättning för reparerad vara som införes i utbyte mot vara av samma slag, vilken utförts från Sverige.

15 § Emballage som införes med varor skall förtullas för sig endast om det är en självständig handelsvara.

I den mån Konungen förordnar medges tullfrihet för emballage, godsbehållare (container), lastpall och annat hjälpmedel eller tillbehör samt delar därtill för transport, lastning, lossning eller annan hantering av gods.

Temporär tullfrihet

16 § På de villkor Konungen bestämmer medges temporär tullfrihet för

1. vara som införes för att repareras, bearbetas, kompletteras eller emballeras eller för att användas som material vid reparation, bearbetning, komplettering eller emballering av exportvara, om behandlingen icke gör det omöjligt att identifiera den införda varan,
2. specialverktyg och specialinstrument som införes för att användas vid tillverkning av viss exportvara samt vara som införes för att användas vid avprovning av viss exportvara, om artiklarna tillhandahålles av den utländske köparen av exportvaran,
3. utrustning som införes tillfälligt för inresandes yrkesutövning eller för jämförligt ändamål, i den omfattning Konungen bestämmer,
4. utrustning för cirkus, tivoli eller liknande företag som uppehåller sig tillfälligt i landet,
5. vara som införes för tillfälligt bruk vid teaterföreställning eller vid kongress, officiell festlighet, idrottstävling eller liknande arrangemang av internationell karaktär,
6. vara som är avsedd för mässa eller utställning,
7. varuprov, mönster eller modell, i den omfattning Konungen bestämmer,
8. vara som införes för att avprovras, i den omfattning Konungen bestämmer,

9. urvalssändning av varor, som på grund av speciellt utförande eller särprägel ej kan betraktas som varuprover, samt

10. djur som införes för avelsändamål.

Konungen eller, efter Konungens förordnande, tullmyndighet kan medge temporär tullfrihet även i andra fall när särskilda skäl finnes.

17 § Konungen kan förordna om temporär tullfrihet för transportmedel som skall användas endast tillfälligt i landet samt för del, tillbehör eller material som kommer in särskilt för reparation, underhåll eller utrustning av sådant transportmedel.

18 § Transportmedel eller annan vara som innehafts med temporär tullfrihet skall förtullas om varan använts i strid mot de villkor som gäller för temporär tullfrihet eller om den blivit kvar i landet sedan tiden för temporär tullfrihet gått ut eller förutsättningarna för temporär tullfrihet upphört av annan anledning. Varan skall då anges till förtullning av den som innehaft varan med temporär tullfrihet. Är ej någon tullskyldig och kan tullen ej tagas ut av varan enligt 5 § tullagen (1973: 000) skall 39 § samma lag ha motsvarande tillämpning. Betalningsskyldig är då den som medgivit temporär tullfrihet för varan.

Har varan innan tiden för temporär tullfrihet gått ut, förbrukats under avprovning eller förstörts eller skadats så svårt att den ej kan sättas i stånd, får undantag medges från första stycket i den omfattning Konungen bestämmer.

Konungen eller, efter Konungens förordnande, generaltullstyrelsen kan även i andra fall när det är skäligt medge undantag från första stycket.

Tullrestitution

19 § Restitution av tull medges, om Konungen ej bestämmer annat, för vara som förtullats för den som har tillstånd till tullrestitution när denne

1. använt varan för tillverkning, reparation, bearbetning, komplettering eller emballering av exportvara och utfört denna ur landet (*industrirestitution*),

2. använt varan för byggnad, ombyggnad, reparation, inredning eller utrustning av fartyg, skeppsdocka, dockport, ponton eller mudderverk eller av produktionsanläggning för egentlig varvsverksamhet (*varvsrestitution*),

3. använt varan för byggnad, ombyggnad, reparation, inredning eller utrustning av luftfartyg eller av delar eller tillbehör till luftfartyg (*flygrestitution*), eller

4. återutfört varan i oförändrat skick i samband med försäljning till annan än producenten eller leverantören eller ombud för någon av dem och för användning i utlandet (*handelsrestitution*).

Restitution av tull för förtullad vara medges även om annan vara använts för det ändamål som medför rätt till sådan restitution enligt första stycket 1—4, om den använda varan till mängd och beskaffenhet motsvarar den vara för vilken tullrestitution begäres samt förtullats för den som har tillstånd till tullrestitution, om ej tullmyndighet medgivit att vara av svenskt eller okänt ursprung får användas.

Konungen bestämmer om restitution får medges även för vara som ej får avsedd användning.

Tullmyndighet kan medge restitution av tull enligt denna paragraf även för vara som förtullats för annan med tillstånd till tullrestitution än den som använt varan eller utfört exportvaran. I särskilt fall kan tullmyndighet medge handelsrestitution även för vara som utförts utan samband med försäljning.

20 § Restitution av tull medges, om Konungen ej bestämmer annat, när vara återutförts i oförändrat skick utan att ha använts här eller efter att ha använts endast i samband med provning eller under förhållanden som kan jämföras med provning eller som kunnat medföra temporär tullfrihet (*särskild restitution*).

Har vara återutförts på grund av att den ej stämt överens med vad som får anses avtalat och föreligger särskilda skäl får restitution enligt första stycket medges med belopp som svarar mot tullen för vara av samma slag, vilken införts som ersättning för den utförda varan.

Har varan använts här under andra förhållanden än som anges i första stycket medges, i den omfattning Konungen bestämmer, restitution av tull med avdrag, beräknat med hänsyn till den tid varan befunnit sig i landet (*reducerad restitution*).

Restitution av tull enligt denna paragraf medges endast om varan förtullas och utföres för samme person.

21 § Tillstånd till tullrestitution enligt 19 § kan medges den som driver rörelse. Tillstånd till varvsrestitution eller flygrestitution kan medges även den som äger fartyg eller luftfartyg utan att driva rörelse. Konungen bestämmer övriga villkor för tillstånd.

22 § Generaltullstyrelsen kan medge att den som har tillstånd till tullrestitution ej behöver betala tull för vara förrän förutsättningarna för restitution av tullen prövats. Tull som skall betalas anses förfallen till betalning den dag, som skulle ha varit förfalldag om sådant medgivande ej lämnats.

Finnes förutsättningar för restitution av tull enligt 19 eller 20 § men har tull ej betalats, kan tullmyndighet medge befrielse från den tull som annars skulle ha restituerats.

I den omfattning Konungen bestämmer får tullmyndighet medge befrielse från tull, som annars kan restitueras senare, för vara som förtullas för att användas för ändamål som medför rätt till tullrestitution enligt 19 § första stycket 1—3. Användes varan ej för sådant ändamål skall tull betalas för den, om Konungen ej förordnar annat. Vad som sägs i första stycket om förfalldag skall därvid ha motsvarande tillämpning.

23 § Konungen bestämmer den längsta tid som får förflyta från det vara angivits till förtullning till dess förutsättningar inträder för restitution av tullen för den samt det lägsta belopp med vilket restitution får medges.

24 § Vad som sägs i denna förordning om restitution av tull vid utförelse gäller även vara som förstöres under kontroll av myndighet eller annan som generaltullstyrelsen godkänner, föres till frihamn eller lägges upp på tullupplag för att utföras senare, tages ombord såsom proviant eller förnödenhetsartikel på fartyg eller luftfartyg i utrikes trafik eller tages in i exportbutik. Detsamma gäller, i den mån Konungen förordnar därom, vara som lägges upp på tullager.

Om vara, som förts till frihamn eller lagts upp på tullupplag för att utföras senare, föres från frihamnen eller tages ut från tullupplaget utan samband med utförelse gäller de bestämmelser som Konungen meddelar.

Om varvsrestitution eller flygrestitution medgivits för vara och denna därefter föres från fartyg eller luftfartyg, överlåtes eller tages i anspråk för ändamål som ej medför rätt till sådan restitution, skall tull betalas för varan om Konungen förordnar därom.

Särskilda bestämmelser

25 § Tull som skall beräknas efter annan grund än värde får nedsättas för vara som är skadad när den anges till förtullning. Nedsättningen skall motsvara den minskning i varans värde som skadan medfört. Värdet av varan i oskadat och i skadat skick beräknas enligt 7 § första stycket.

26 § Föreligger synnerliga skäl får Konungen eller, efter Konungens förordnande, generaltullstyrelsen medge befrielse från eller återbetalning eller nedsättning av tull.

27 § Närmare föreskrifter för tillämpningen av denna förordning och av tulltaxan meddelas av Konungen eller, efter Konungens bemyndigande, av generaltullstyrelsen. Konungen meddelar de föreskrifter som behövs för att hindra missbruk av tullfrihet eller annan förmån som medges enligt dessa författningar. Konungen kan göra de avvikelser från denna förordning vilka behövs för en ändamålsenlig tillämpning.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1974. Samtidigt skall förordningen (1929: 307) angående tullrestitution och tulltaxeringsförordningen (1960: 391) upphöra att gälla.

I samband med ikraftträdandet skall iakttas att vara som före ikraftträdandet utförts till svensk frihamn för att användas stadigvarande där får åtnjuta tullfrihet så länge den fortfarande användes för avsett ändamål i frihamnen. Detta gäller även om varan tillfälligt avlägsnas från frihamnen.

B Förslag till**Kungörelse om ändring i tullstadgan (1973: 000)**

101 § Bestämmelserna i 102—104 §§ gäller, om annat ej föreskrivits, vid införsel till landet av vara som enligt särskild författning ej får införas hit och för vara som införes utan att särskilt föreskrivet införselvillkor visas vara uppfyllt.

102 § Vara som avses i 101 § får

1. sändas genom tullområdet eller mellan orter inom detta enligt de villkor och föreskrifter som generaltullstyrelsen meddelar,

2. förvaras på tullupplag eller tullager eller i frihamn,

3. förstöras under kontroll av tullmyndighet eller annan som denna godkänner,

4. återutföras, eller

5. tagas om hand på sätt som avses i 3 § andra stycket tullagen (1973: 000) under villkor att varan förvaras i oförändrat skick till dess tullmyndighet meddelat att hinder för vidare förfogande över varan inte föreligger.

103 § Skall vara som avses i 101 § återutföras och har det ej skett när varan senast bort anges till förtullning bestämmer tillsynsmyndigheten hur med varan skall förfaras.

104 § Vid försäljning genom tullmyndighets försorg av vara som avses i 101 § skall, om varan ej återutföres, föreskrivna införselvillkor iakttagas. Kan försäljning icke ske bestämmer tillsynsmyndigheten hur med varan skall förfaras.

Innehåll

Propositionen	1
Propositionens huvudsakliga innehåll	1
Författningsförslag	2
Utdrag ur statsrådsprotokollet den 12 oktober 1973	56
Inledning	56
Gällande ordning, förslag, remissyttrandena	59
Förtullning m. m.	59
Gällande ordning	59
De sakkunniga	61
Remissyttrandena	64
Tullvärde	66
Gällande ordning	66
De sakkunniga	67
Remissyttrandena	67
Tullfrihet för varor med viss användning	67
Gällande ordning	67
De sakkunniga	67
Remissyttrandena	68
Tullfrihet för särskilda rättssubjekt	68
Gällande ordning	68
De sakkunniga	69
Remissyttrandena	69
Annan särskild tullfrihet	69
Gällande ordning	69
De sakkunniga	71
Remissyttrandena	72
Gränstrafik, varor helt eller delvis av svenskt ursprung ...	73
Gällande ordning	73
De sakkunniga	74
Remissyttrandena	74
Emballage och transporttekniska hjälpmedel	74
Gällande ordning	74
De sakkunniga	75
Remissyttrandena	77
Temporär tullfrihet	77
Gällande ordning	77
De sakkunniga	78
Remissyttrandena	79
Tullrestitution	80
Gällande ordning	80
De sakkunniga	84
Remissyttrandena	90
Övriga tullförfattningsfrågor	97
Gällande ordning, förslag och remissyttrandena	97
Befrielse från eller nedsättning av tull för skadade varor	
m. m.	97
Tull- och skattefrihet för film	99
Skatteförfattningar	99

Gällande ordning	99
De sakkunniga	101
Remissyttrandena	103
Regleringsförfattningar	104
Gällande ordning	104
De sakkunniga	105
Remissyttrandena	109
Departementschefen	113
Upprättade författningsförslag	126
Specialmotivering	126
Förslaget till tullförordning	126
Förslaget till förordning om transport, förvaring och förstö- ring av införselreglerade varor, m. m.	132
Hemställan	133
Bilaga	135
De sakkunnigas förslag till tullförordning och kungörelse om ändring i tullstadgan	135